Nr 16. ÅRG. 38. 25 OKT. 1933. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Världens ljus.

O kristen, lyss till Herrens ord:
Ett ljus du vara skall
I syndens mörker på vår jord!
Det är ditt höga kall.
Säll den, som Herren korat har
Till denna lott så underbar:
Att vara själars ljus.

Men, ack, i världens öken vid
Hur mången storm går fram,
Som släcka vill din låga blid
Och bringa dig på skam!
O själ, var vaken, var på vakt,
Ty stor är mörkrets list och makt
I denna tid förvisst!

Lik ljuset i det mörka rum
Du lyse ren och klar!
Med nådens evangelium
Guds makt gör uppenbar!
Den Andes kraft, som i dig är,
Den ljusets källa, som dig när,
Du ej fördölja får.

O Jesu, härlighetens sol,
Lys ned i jordens grus
Och skingra ifrån pol till pol
Allt mörker med ditt ljus!
Ja, låt oss ljus i ljuset se
Och dig, vår dyre Frälsare,
Vårt hjärtas hyllning ge!

(Ur »För Sabbatsstunder» av K. W. S.)

HÖSTMÖTET I STOCKHOLM.

Svenska Missionens i Kina höstmöte i Stockholm innevarande år blev en högtid, full av uppmuntran och glädje, som varade i dagarna tre. På lördagen den 7 oktober var nattvardsgång anordnad i Betlehemskyrkan; på söndagen kunde ej något större möte anordnas men vi hade dock en högtidsstund på vår expedition, och måndagen var den stora dagen i högtiden med välkomst- och avskedsmöte på K. F. U. M:s hörsal, Birger Jarlsgatan 35.

*

Nattvardsgången på lördagskvällen var en stilla, gripande högtidsstund, vid vilken pastor *Johan Hagner* höll skriftermålet med Uppb. 12: 7—12 såsom text för skriftetalet. Det var säkerligen ett ord för detta tillfälle. Det var ju en liten skara, som stod färdig att draga ut i striden, och vi andra skulle sända dem ut. Alla visste vi, att striden skulle bliva svår, att de utresande i egen kraft ej skulle kunna vinna seger. Hur trösterikt var det ej då och vilken vila gav det ej att bliva påmind om ordet: »De övervunno i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord.»

Vid utdelandet tjänade jämte pastor Hagner kyrkoherde *Gunnar Arbman,* och skaran av nattvardsgäster var stor. Med tacksamhet minnas vi den stunden i den gamla kära Betlehemskyrkan.

*

»Kyrkkaffet» på söndagsmiddagen minnas nog också de, som voro med. Till vår glädje samlades då en så stor skara på vår expedition, att vi knappast kunna fatta huru det kunde gå att få rum. Mellan 70—80 tror jag det var, som drucko kaffe, och som sedan hade en stund av samvaro med sång, bön, minnesord och tal. Missionsföreståndaren inledde stunden med att läsa ett bibelord samt leda i bön, och bland de många som sedan hade ordet minnas vi kanske särskilt fru *Aina Bäärnhielm,* Skellefteå, som uppläste följande poem:

Vad är då, ni spörja, den utsikt vi fått
för kommande år?
Ja, endast helt litet därav jag förstått och
nu förmår
att visa, hur gärna jag ville,
men minna jag vill om vad Jesus har
sagt:
I himmel, på jorden *jag* äger all makt
och er alla dagar är nära.
Och ny är var morgon den nåd han
beter.
Som liljor på marken er kläder han ger,
er föder som himmelens fåglar.
Han gömmer er hemligen uti sitt tjäll,
då faror er hota. Och lycklig och säll
i Frälsarefamnen du vila får
var dag och var stund under kommande år.

En balsam, som helar de djupaste sår,
hans kärlek gav.
Hugsvalande såsom en moder, var tår
han torkar av,
och högt i hans ögon ni aktas.
Han troget er följer.
Han aldrig blir trött.
Han gick ju i döden, på korset han blött,
och aldrig han slumrar och sover.
Vad mera, ni kära, säg önska ni då
när fram mot den okända tid ni ska gå? . . .
För okända dagar och år
av honom den ljusaste utsikt ni får,
som aldrig i spillror kan falla.
Hans löften i Kristus som hällebergsgrund
stå fasta och räcka kring jordenes rund.

*

Högtidsstunden i K. F. U. M. var ett möte med många punkter på programmet. Någon, som fick se programförslaget, frågade: Huru länge tro ni att det mötet kommer att pågå? — Frågan var utan tvivel berättigad: Tolv personer stodo angivna såsom talare och dessutom skulle tillfälle givas åt deltagarna i mötet att lämna minnesord; »Kinalänkarnas Kör» skulle sjunga fyra sånger o. s. v.

Talarna måste alltså begränsa sig till »fem-minuters-tal», och på så sätt var egentliga mötet, som börjat kl. 7, slut strax efter kl. 9.

Mötet leddes av missionsföreståndare *Erik Folke,* som i sitt hälsningsanförande utgick från Jes. 62: 1—7. Han hälsade samtliga varmt välkomna och uttalade sin glädje över att så många kommit för att deltaga i mötet och därigenom bidraga till att det blev ett uppmuntrande minne för de utresande. Vidare erinrade han om, att flera olika slag av väktare på Sions murar voro närvarande. Missionärsparen Tjäder och Hahne hade ju under många år stått på väktareposten i Kina, fröken Nylin stod redo att återinträda på sin post, och de fyra nya skulle ju börja färden till väktaretjänsten. Dessa nio väktare hälsades med ett särskilt välkommen, men missionsvännerna voro ju ock väktare, och alla kallades vi att på nytt träda in i uppgiften såsom Herrens väktare: »I som skolen ropa till Herren given Eder ingen ro. Och given honom ingen ro förrän han åter har byggt upp Jerusalem och låtit det bliva ett ämne till lovsång på jorden.»

Fru *Anna Hahne* utgick från Ps. 147: 1 och talade om, huru glädje och lovsång fyllde deras hjärtan med tanke på vad Gud givit och gjort under den tid de varit i Kina. Såsom minnesord lämnade hon också Gal. 6: 9 och tackade för kärleksfullt intresse och trogen förbön.

Missionär *Axel Hahne* instämde i vad hans hustru sagt och lämnade sedan Matt. 4: 19 såsom ett minnesord särskilt till de utresande. Så talade han om storheten av att få vara människofiskare, pärlfiskare i djupaste mening, och manade: Följen Jesus, så att han kan göra eder till människofiskare!

Fru *Hilma Tjäder* utgick från Matt. 9: 36 och talade gripande om behovet av Jesu Kristi evangelium i Kina, bland kineserna, som äro ömkansvärda, övergivna och misshandlade såsom få. Det var ett hjärta, som själv gripits av Jesu varkunsamhet och folkskarornas nöd, och vi kände uppfordran, då hon utbrast: Jag önskar, att jag kunde leva om mitt liv i Kina.

Missionär *Henrik Tjäder* framförde en hälsning från Kina Inlandsmissionens föreståndare, D. E. Hoste, som i denna betonat behovet av missionärer, som framför allt kunde kämpa i bön för egna och andras svagheter, samt erinrade om det exempel Epafras ger oss enligt Kol. 4: 12.

*

Så kom turen till de utresande.

Fröken Maria Nylin, som nu utreste för fjärde gången, lämnade såsom avskedsord Fil. 3: 13, 14. Hon bar vittne om, att det var en underbar nåd att få Guds kallelse att vara hans egen, hans vittne. Det var stort att få gå första gången men ej mindre att få gå än en gång. Väl blir det ej alltid så lätt. Svårigheter möta nog, som äro större än man första gången anar, men då får man mottaga välsignelse i trångmål. Må vi jaga mot målet och få segerlönen.

Fröken *Margit Eriksson* erinrade om slutet av Dan. 1: 5: De skulle få göra tjänst hos konungen. Det är underbart att få vara i tjänst hos den konung, som är konung över hela jorden och har övervunnit världen. Med glädje går jag åstad och med en känsla av trygghet. Vägen har Gud bestämt för mig, och han har ordnat allt. »Vart jag mig i världen vänder, står mitt väl i Herrens händer.»

Missionär *Arvid Hjärtberg* talade om huru han i likhet med en ung missionär från England med tanke på utresan känt behov av att stanna inför fyra frågor: 1. Är jag viss om min frälsning? 2. Är jag viss om min kallelse. 3. Litar jag på Guds ord? och 4. Tror jag att Gud kan fylla mina behov? — Han bekände sig kunna besvara de frågorna jakande, bad om förbön och vittnade om huru Gud hjälpt tiden närmast före utresan. Såsom minnesord lämnade han Matt. 6: 33.

Fröken *Hanna Lundberg* påminde om 5 Mos. 33: 27. »Härnere råda hans eviga armar.» Det ordet har också blivit översatt: Under äro de eviga armarna. Framtiden är höljd i dunkel. Vi veta ej vad

som skall möta, men vi kunna vara trygga, ty under oss äro de eviga armarna. Hon nämnde också om, att hon förstått, att det känts ansvarsfullt sända ut nya missionärer i denna tid och slutade: Tack för alla förböner och särskilt tack att I' icke drogen er undan utan vågade sända oss ut!

Sista vittnesbördet från de utresande denna gång var det som gavs av fröken *Astrid Löfgren:* »När de då lyfte upp sina ögon, sågo de ingen utom Jesus allena.» Denna lärjungarnas erfarenhet vore gott att få göra *vid avskedet.* Och samma erfarenhet behövdes *i tjänsten* där ute i Kina. Ja, ännu längre gick längtan i samband med denna erfarenhet. Vi längta efter att i *härligheten,* i evighetens värld, få se Jesus allena. Herren bevare oss alla, att vi då må få stämma in i Lammets nya sång!

*

Efter missionärernas anföranden gavs tillfälle till dem som så önskade att ge minnesord till de utresande, och ganska många begagnade sig därav. Därefter talade doktor *Karl Fries.* »Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet» (Joh. 11: 40). Det låg något av förebråelse i de orden, men framför allt lägga vi märke till, att de uttalades vid ett tillfälle, då tron sattes på prov, och att Herren Jesus då uttalade dem för att stärka den svaga tron. Nu komma de till oss för att stärka vår tro.

Veteranerna bland missionärerna här i kväll och de unga ha anslagit samma ton, talat om Guds härlighet. De gamla ha sagt: »Vi ha fått se Guds härlighet», och de ungas tal kan sammanfattas: »Vi vänta att få se Guds härlighet.» Båda dessa uttalanden äro sanna beträffande oss såsom mission. Vi ha fått se och vänta alltjämt att få se Guds härlighet.

Missionssaken är en trossak, ett trons vågstycke. Vår egen kraft är alldeles otillräcklig, och vi behöva tro på, tillit till, de eviga armarna, som äro där under, som råda härnere. O, att vi hade mera av en enkel och barnslig men viss och världsövervinnande tro! Då kunde även vi ådagalägga något av Guds härlighet. »Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet.»

I samkvämet efter egentliga mötet deltogo omkring 200 personer. Samvaron avslutades därpå av missionssekreterare *Martin Lindén.*

*

Kanske skulle även påföljande dag, tisdagen den 10, ha räknats med till högtiden. Då avreste nämligen »de fem» från Stockholm, och en stor skara var samlad för att säga dem farväl. Glada och lyckliga sågo de ut, där de stodo i sina fönster, och det var även i avskedsstunden något av verklig högtidsstämning. Högtid, det är ju »glädje med allvar på botten», och sådan känsla av högtid inför Guds ansikte var säkerligen förhärskande bland oss då på Stockholms Centralstation. Ej mindre än tre sånger sjöngos: »Tryggare kan ingen vara», »Emedan blodet räcker till» och »En tillflyktsort är urtidens Gud». — Det var avskedsbudskapet till de kära resenärerna, och i förtröstan på det budskapet gingo de frimodigt åstad. Välsigne dem Gud på färden!

Från Genua har brev anlänt, som meddelar, att resan dit varit synnerligen god.

M. L.

»Det är ett fast och pålitligt ord,
som gäller ännu uppå vår jord:
Allt har oss blivit med Kristus givet,
som tillhör liv och gudaktighet.
Han frälste Paulus. Han frälste mig.
Han frälsar syndare. Han frälsar dig.
Ja, än i dag, till Guds behag,
han frälsar syndare av alla slag.»

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Rektor Johannes Rinman 60 år.

Den 3 nov. firar rektor J. Rinman sin sextioårsdag. Han får då åter resa ett Ebenezer-märke på sin levnadsväg, på vilken han fått för egen del göra så många dyrbara erfarenheter av Herrens trofasta vård och ledning och även fått vara så många av sina medvandrare till välsignelse.

Uppfostrad i ett allvarligt kristet hem i Göteborg fick Johannes Rinman tidigt djupa intryck av sanningen och dessa fördjupades där alltmer genom beröringen med framstående kristna personligheter, bl. a. domprosten Wieselgren. Vid sexton års ålder blev han »efter förberedande kamp helt omvänd till Gud». Bibeln blev honom nu kär, och han började strax planmässigt studera Ordet. Därunder uppväcktes en önskan att få ägna hela livet åt studiet av och undervisningen i de heliga Skrifterna. Under några år ägnade han sig emellertid åt jordbruk, men snart gavs honom tillfälle att med sin hustru företaga en längre utrikes resa, varunder han bl. a. även besökte Kina och S. M. K:s fält därstädes. Intresset för den yttre missionen, som han fått inplantat ända från sin barndom i hemmet och som gjort att han redan ett par år före denna resa inträtt som medlem i Kommittén för Svenska Missionen i Kina, blev nu alltmer stärkt och ledde honom till ett grundligt studium av missionens historia.

Efter hemkomsten erhöll rektor Rinman först kallelse att bliva lärare vid Karlskoga Praktiska Läroverk, med särskild uppgift att leda undervisningen i missionskunskap. Tre år senare kom kallelsen att verka medelst Bibel- och Missionskurser i samband med Evangeliska Fosterlandsstiftelsens ungdomsverksamhet i landet med Örebro som utgångspunkt. Senare upptog han lärareverksamhet vid Johannelunds Missionsinstitut, varifrån han 1910 flyttade till Hagaberg såsom rektor vid det av Stiftelsen där upprättade Bibelinstitutet. Ihållande kroppslig kleuhet gjorde att rektor Rinman år 1922 avgick från befattningen såsom rektor vid detta institut, och han har sedan huvudsakligen ägnat sig åt författareverksamhet.

I 37 år har rektor Rinman varit medlem av Kommittén för Svenska Missionen i Kina. Den insats han där genom Guds nåd fått göra har varit av mycket stor betydelse. Han har med stor kärlek omfattat och med stor trohet vidhållit missionens principer. Flera av våra missionärer ha under hans ledning fått sin utbildning vid Hagaberg. Han har alltid gjort sig noga underrättad om missionens läge och ständigt varit en trogen förebedjare. Vi tacka därför Herren för vad han under gångna år givit genom denne sin tjänare, och vi tillönska honom ännu en lång tid av fruktbärande verksamhet för Guds rike hemma och ute.

Erik Folke.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas *dels varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och

dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva den 3 och 17 nov.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 24 nästkommande november* försäljning.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi även i år hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

Kinalänkarna i Stockholm

inbjudas härmed till möte på *S. M. K:s expedition torsdagen den 2 nov. kl. 7 e. m.*

Syföreningen "Ljusglimten"

i Duvbo, som under flera år understött barnhemmet i Sinan, anordnar *lördagen den 4 nov. kl. 5 e. m.* sin sedvanliga försäljning å Missionshemmet i Duvbo. Vi anbefalla denna försäljning i missionsvännernas välvilliga hågkomst.

S. M. K.-möte i Örebro.

Möte för Svenska Missionen i Kina anordnas i Lutherska Missionshuset i Örebro *söndagen den 26 nov.* kl. 11,30 f. m. och kl. 6 e. m. Missionär och fru *Aug. Berg* medverka. Alla missionens vänner inbjudas hjärtligt.

Adressförändring.

Rektor *Joh. Rinmans* adress är numera ändrad till Karlavägen 86,[1] *Stockholm,* och hans telefonnummer är 60 60 41.

Böneämnen.

1. Bön om Herrens nåd och hjälp i de båda Tungchow- och Pucheng-distrikten, vardera med stationer i fyra domsagor.

2. Att missionen må kunna lyckligt förvärva sasom egen fastighet den gamla stationslägenheten i Ta-li stad (Tungchowfu) samt få del av bistationslägenheten i Hua-In-Miao väl uthyrd och resten väl iordningställd för vår verksamhet.

3. Att Herren ville vända till välsignelse för många översvämningen i Puchengs distrikt.

4. Att Herren ville kalla flera män till ledare inom Tungchow- och Puchengdistrikten, med inalles 40 predikoplatser, och välsigna blivande bibelskolor för sådanas utbildning.

L. Hugo Linder.

En hälsning från "de sex".

Av *Åke Haglund.*

Kära Missionsvänner!

Rikaste frid!

Under den gångna sommaren ha vi sex, som kommo ut till Kina förra året, vistats på Missionens sommarhem i Shui-in, där vi ha fortsatt våra studier i det kinesiska språket; dels för missionär Aspberg, som givit oss en ovärderlig hjälp, och dels för en kineslärare. Vi ha haft en härlig och av Herren rikt välsignad tid tillsammans, då vi ha fått dela andliga välsignelser, samt lärt oss lite mera av detta sällsamma lands seder och bruk.

En dag under vistelsen där besökte några av oss den beryktade bergstoppen »Wu lao feng», de fem gamlas bergstopp, vilken är en av Kinas heliga bergstoppar. Och nu ville jag berätta lite för Eder om detta vårt besök.

Färden dit upp var ganska krävande, men när vi väl kommit upp, fingo vi ersättning för mödan flera gånger om, ty åt alla håll utbredde sig det mest storslagna panorama över hela vårt fält. Den underbara naturen var ägnad att stämma våra tankar och sinnen till andakt. Morgonen var vacker, himlen var klar, och solen kastade sina värmande strålar ned över »Sinims Land». Bland gräset växte en hel del blommor, som förekomma hemma, såsom prästkragar, nejlikor, blåklockor. Nere på slätten kunde vi se den ena staden och byn efter den andra, och vid synranden fängslades ögat av bergens och topparnas smakfulla linjespel. Ur tystnaden kunde vi förnimma Skapa-

rens röst, som talade till våra hjärtan. Ur våra hjärtan uppstego bönesuckar till honom, som skapat allt detta härliga, om välsignelse över oss och detta folk, till vilket han har kallat oss, och om rika skördar för hans rike genom det arbete, som i all svaghet utföres!

(Forts.)

Missionärernas adresser.

Carl och Ethel Blom,
Carl Johan och Elsie Bergquist,
Morris och Carola Bergling,
Frida Prytz,
Maria Nylin,
— Swedish Mission, *Yuncheng*, Sha. China, via Siberia.

Vilhelm Bergling,
Elna Leuell.
Gudrun Boqvist.
— Swedish Mission, *Ishih*, Sha. China, via Siberia.

(Fröken Dagny-Edla Bergling vistas även i Ishih och deltager i missionsarbetet där, ehuru hon ej är av S. M. K. formellt antagen såsom missionär.)

Nils och Olga Styrelius,
Åke Haglund,
— Swedish Mission, *Yungtsi*, Sha. China, via Siberia.

Judith Hultqvist,
Ebba Widén,
— Swedish Mission, *Juicheng*, Sha. China, via Siberia.

Martin och Birgit Bergling,
Carl-Gustaf Nordberg,
Ida Söderberg,
Maja Lundmark,
— Swedish Mission, *Hoyang*, She. China, via Siberia.

Ingeborg Ackzell,
Gerda Gustavsson,
— Swedish Mission, *Tali*, She. China, via Siberia.

L. Hugo och Marie Linder,
Hanna Wang
Margaret Linder,
— Swedish Mission, *Pucheng*, She. China, via Siberia.

Johannes och Ingrid Aspberg,
Thyra Lindgren,
Ingrid Berg,
— Swedish Mission, *Shanhsien*, Ho. China, via Siberia.

Nath. och Elsa Eugbäck,
Erik Malm,
— Swedish Mission, *Loyang*, Ho. China, via Siberia.

Maria Pettersson,
Swedish Mission, *Sinanhsien*, Ho, China, via Siberia.

Margit Eriksson,
Hanna Lundberg,
Astrid Löfgren,
— Training Home, China Inland Mission, *Yangchow*, Ku. China, via Siberia.

Arvid Hjärtberg,
— Training Home, China Inland Mission, *Anking*, An. China, via Siberia.

Hemmavarande missionärers och hemarbetares adresser.

Missionsföreståndare och fru E. Folke, Sigurdsvägen 44, *Nockeby*.

Aug. och Augusta Berg,
Anna Eriksson,
Dagny Bergling,
Emma Andersson,
Estrid Sjöström,
G. A. Österberg,
— Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg*.

Henrik och Hilma Tjäder,
Malte och Ida Ringberg,
Lisa Gustafsson,
Berta Flodberg,
— Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Anna Janzon, Vanadisplan 5, *Stockholm*.
Th. och Sekine Sandberg, Komministergården, *Bergvik*.
Axel och Anna Hahne, Hantverkaregatan 32, *Karlskrona*.
Inez Bölling, St. Ängby Allé 9, *Ängby*.
Maria Hultkrantz, Essingeringen 35, *Essingen*.
Gerda Carlén, Långgatan 12, *Skövde*.
Rich. och Hildur Andersson, *Hovsta*.
Judit Högman, Drömstigen 28, *Äppelviken*.
Lisa Blom, Östbroga, *Älvsjö*.
Svea Pettersson, Metaregatan 5, *Stockholm*.
Vera Axelson, Fridhemsgatan 28, *Stockholm*.
Martin Lindén, Igeldamsgatan 16, *Stockholm*.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 24 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Hagagatan 2.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 23, 4 tr.
Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Storängen.
Fru *Hanna Hallström*, Odeng. 25.
Fru *Mina Johansson*, Sibyllegatan 15.
Fröken *Tekla Liljeqvist*, Norrtullsg. 55.
Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.
Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 4 tr.
Fröken *Thyra Sandstedt*, Vesslevägen 40, Ålsten.
Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.
Fru *Karin Wennerström*, Lidingö.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

Hans Stjärna i Östern.

30:e årgången.

Redigerad av *ERIK FOLKE.*

Innehåller:

Kyrkan i Mauritzberg. Ill.
Julsång.
Jesus vår broder, vår förlossning. Av *C. O. Rosenius.*
Väktare vad lider tiden? Av missionsföreståndare *Erik Folke.*
Från Kong-fu-tsi till Kristus. Av doktor *Karl Fries.*
Herrens vägar. Av missionär *Carl F. Blom.*
Beredd jordmån. Av framlidne missionär *Oscar Carlén.*
I striden — vid trossen. Av missionär *Aug. Berg.*
Minnen. Av fröken *Lisa Blom.*
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Blomman i stormen. Av fru *Dagny Bergling.*
Tiggarkvinnan. Av fru *Olga Styrelius.*
Planlor i Herrens gårdar. Av fröken *Hanna Wang.*
Kunskapens nyckel. Av fru *Hilma Tjäder.*
I faror bland kommunister. Av fru *Anna Hahne.*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1:50; kart. kr. 2:— och klotb. kr. 3:—. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr.1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Världens ljus. — Höstmötet i Stockholm. — J. Rinman 60 år. — Från red. och exp. — Från missionärerna. — Missionärernas adr. — Försäljning. — Hans Stjärna i Östern. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 17. ÅRG. 38. 10 NOV. 1933. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

I HELIG SKRUD.

Att vi ha kommit till en högtidsskara och församling av förstfödda söner — — och till fullkomnade rättfärdigas andar, därom har Alla helgons dags texter kraftigt talat till oss. En flik av förlåten har dragits undan och vi, som ännu vandra i mörka skuggors land, ha fått kasta en blick in i den stora härligheten.

Den tallösa skaran står där inför tronen och inför Lammet klädd i vita fotsida kläder, med palmer i sina händer. Alla belysas av det genomträngande ljuset från härlighetens tron, men ingen fläck eller skrynka kan upptäckas på någon av dem. »Det på jorden svagaste helgonets kläder äro lika vita som det största helgonets. Fullständig renhet och helighet utmärker dem alla. De ha verkligen varit syndare en gång, och uttagna ur mörkrets väldighet ha de sedan i Jesu namn kämpat sig igenom, även igenom den stora bedrövelsen. Nu synes intet spår på dem, varken av synd eller bedrövelse. Icke en skugga av synd, icke ett minne av synd, icke ens någon rädsla för synd. De vita kläderna falla över det förr sårade nu helade hjärtat; de falla ock över den förr stapplande, trötta och törnestungna foten. Allt är renat, allt läkt och helat. I deras dräkt är varje tråd spunnen av nåd och tvagen i nåd.»

Ej under då att det blir lovsång i himlen vid denna syn. Helgonen begynna sången, och deras lov föres fram med sådan kraft, att det heter att de ropa med hög röst. Ingen har så stor orsak att tacka och lova som de, och för ingen betyder Lammet så mycket som för dem. Ingen är köpt med så högt pris som de, och ingen har med sådan kärlek vårdats och ledsagats som de ända fram till målet.

I dessa frälsta syndares sång stäm-

ma strax alla änglarna in, och lovet brusar nu med mäktig kraft igenom alla himlar, under det de alla ligga på sina ansikten i tillbedjan inför tronen.

Det är till denna högtidsskara vi ha kommit. »I haven kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, till en högtidsskara och församling av förstfödda söner, som äro uppskrivna i himmelen, och till en domare, som är allas Gud, och till fullkomnade rättfärdigas andar.»

Så hög är vår kallelse. Skola vi mottaga den? Eller skola vi visa ifrån oss den? »Sen till», manar samme apostel, »att I icke visen ifrån eder honom som talar». Vi hava fritt tillträde till det nya förbundets medlare, Jesus, och till stänkelseblodet. Där bjudes oss fullkomlig rening. Där få vi mottaga fritt och för intet våra vita kläder, som göra det möjligt för oss att vinna inträde i den himmelska helgedomen. »Jag råder dig», så talar vår Frälsare, »att du köper vita kläder till att kläda dig i för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar», då Herren kommer. Och han kommer oförtänkt. Därför är det av så stor vikt att se till, att vi äro iklädda vår bröllopsdräkt. Till var och en som kommit till Jesus och blivit iklädd högtidskläderna riktar han därför detta allvarliga ord: »Se jag kommer såsom en tjuv; salig är den som bevarar sina kläder.»

Kläderna kunna så lätt fläckas av synd i en värld, så oren och fördärvad, och med ett kött, i vilket intet gott bor, och som alltid har begärelse mot Anden. Det gäller därför att ständigt hålla till vid reningskällan, och det gäller att vaka och bedja att vi ej må ligga under för de köttsliga begärelserna, vilka föra krig emot själen och så bliva ett rov för fienden.

»Det vitaste silke, den skönaste skrud
och pärlor och krona av guld
skall brudgummen skänka sin dyrt köpta brud,
som trott på hans kärlek och hållit hans bud
och lidit en tid för hans skull.

Så hjälp oss, o Jesus, att ej givas opp
på resan till sällhetens hamn;
oss hjälp att i tron här fullborda vårt lopp,
så skola vi, så är vårt saliga hopp,
få vila till sist i din famn.»

(Sions Toner 736: 5, 6.)

Som en sista maning på Bibelns sista blad betygar Herren: »Saliga äro de som två sina kläder för att få rätt att äta av livets träd och att gå in i staden genom dess portar.» Och åter betygar han: »Den som vinner seger, han skall så bliva klädd i vita kläder, och jag skall aldrig utplåna hans namn ur livets bok, utan kännas vid hans namn inför min Fader och inför hans änglar.»

Erik Folke.

»En sky av vittnen från fordomtid,
och mången kämpe ännu i strid,
de vittna alla som en enda man,
att Jesus frälsa och bevara kan.
Matteus frälstes och Markus med,
och Lukas ställde sig i Jesu led.
Kom nu i dag, hans nåd mottag,
och lycklig bliver du just i dag.»

Maria Pettersson 60 år.

Den 17 nov. ingår fröken Maria Pettersson i sitt sjunde decennium. Hon kan då se tillbaka på en lång arbetstid i sin Herres tjänst i Kina.

Ej fullt tjugutre år gammal utreste hon för första gången till missionsfältet. Tre gånger har hon sedan besökt hemlandet. Men hon har aldrig funnit någon ro här. Kärleken till den kallelse, som hon känt såsom sin bland Kinas folk, har varje gång »blivit i hennes hjärta såsom brunne där en eld», och hon har alltid skyndat tillbaka till sin uppgift därute.

För att riktigt kunna lära känna fröken Pettersson skall man se henne i kretsen av kineserna. Där ger hon rikligt och uthålligt av sin kärlek och hängivenhet. Där märker man ock vilket stort inflytande hon fått över alla samhällsklasser. Sinanhsien i Honan, den stad som varit hennes hem, är belägen i en mindre välkänd trakt. Där har hon dock kunnat tryggt gått ut och in bland folket. Kineserna åberopa ock ej sällan hennes namn som ett skydd i faror.

Det är den osjälviska utgivande kärleken som gjort, att hon under alla dessa år kunnat hålla sig kvar i dessa trakter, där motigheter, krig och röverier hör till ordningen för dagen.

I hennes hem ha ett stort antal utkastade barn blivit införda. Där ha dessa blivit omhändertagna, fått huld och vård och ha fostrats till nyttiga medborgare. Alla slag av sjuka hava också sökt sig dit och aldrig vägrats hjälp. För underhållet av sin stora familj, 200 personer, har fröken Pettersson endast haft en utväg: bön till sin himmelske Fader. Vägen har ofta varit full av nöd och trångmål, men Herren har ej svikit. Högtider har ock firats i Sinanh, då yngre och äldre avgivit sin trosbekännelse och mottagit dopet.

Så står Maria Pettersson på denna sin högtidsdag ej ensam, utan är omgiven av en stor skara trogna vänner, som med henne prisa Herren för den nåd de fått dela med henne. Herren give vår Syster ännu många välsignade arbetsdagar i sin vingård.

Erik Folke.

Hilma Tjäder 70 år.

En efter annan uppnå arbetarna inom vår mission den ålder, då det aktiva arbetet ute på missionsfältet måste räknas till den tid som är förliden. Det ligger något vemodigt i detta, ej minst för den person det närmast gäller, men på samma gång är det ämne till stor tacksamhet att kunna få blicka tillbaka på en lång och välsignad arbetsdag.

»Ut i den myckna skörden» sändes dåvarande lärarinnan Hilma Blomberg 1892, »hem från marken» återvände hon med sin make, missionär Henrik Tjäder 1933. Under hela 41 år, med fyra semestrar, har det förunnats vår syster att utföra ett troget och träget arbete i Kina. Med undantag av tiden före sitt giftermål, som ägde rum 1894, har fru Tjäder tillika med sin man haft sitt arbete i staden *Chiehhsien,* provinsen Shansi. Stilla och troget har hon där utfört ett arbete i sin Mästares tjänst, som icke alltid varit så uppmuntrande, men som dock icke har varit fruktlöst.

Fru Tjäder hör till de personligheter, som stilla och troget utföra den dem tilldelade uppgiften, utan att fråga efter män-

Hilma Tjäder.

niskors beröm. Hennes varma hjärta har utgivit sig lika för hög och låg, fattig och rik, kanske mest, så vill det synas, för de fattiga; ty den, som varit i tillfälle att bevittna hennes tjänst ibland nödens barn och som fått se de tårar hon fällt för deras nöd och räkna de gåvor hon förmedlat för att avhjälpa densamma, den vet, att ordet »barmhärtighet» i henne får sin allra bästa förklaring. Hennes gåvor som lärarinna, tillika med hennes stora bibelkännedom, ha flitigt omsatts i det undervisningsarbete, som alltid följer med ett framgångsrikt evangelisationsarbete.

Nu har fru Tjäder måst draga sig tillbaka från det direkta arbetet. Det har kostat tårar, men dessa vattna eget och andras utsäde. I Malmö har familjen Tjäder, i kretsen av barn och barnbarn, rett sig ett eget litet hem på Nobelvägen 86. Vi, hennes vänner, tillönska henne Guds rikaste välsignelse på högtidsdagen den 23 nov. och säga henne vårt hjärtliga: tack!

A. B.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

S. M. K.-mötet i Örebro uppskjutet.

På grund av mellankommande förhinder är det S. M. K.-möte, som skulle ha hållits söndagen den 26 dennes i Örebro och som omnämndes i förra numret av denna tidning, *uppskjutet.* Tiden, då detta möte kommer att hållas, kan ej nu angivas.

Kinalänkarna i Stockholm

äro *torsdagen den 16 nov. kl. 7 e. m.* inbjudna till *ingenjör och Fru Axel Welin,* Norr Mälarstrand 66. Välkomna!

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas *dels varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva den 17 nov och 1 dec.

Glömmen ej dessa våra gemensamma bönestunder! Må i stället var och en som kan då komma med. Böneämnena äro många och stora; så ock anledningarna till tacksägelse.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 24 nästkommande november* försäljning. Andaktsstunder anordnas kl. 12 m., då missionsföreståndare *Erik Folke* talar, samt kl. 7.30 e. m., med tal av missionär *August Berg.*

Vi anbefalla på det varmaste försäljningen åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Kommen själva med och försöken att också få med vänner och bekanta.

Gåvor till försäljningen mottagas tacksamt. Se meddelandet på sid. 238 i detta nummer av vår tidning.

»Hans Stjärna i Östern»,

Svenska Missionens i Kina illustrerade missionskalender, är nu färdig att utsändas i sin 30:e årgång. Kalendern utgives med samma format, sidoantal och utstyrsel som föregående år, och innehållet är, som synes av innehållsförteckningen på sid. 240, rikt och omväxlande.

Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.

Bedjen att vår missionskalender må bliva till välsignelse och att Herren må även i år giva villiga medarbetare, som hjälpa oss att få upplagan såld!

Ett varmt tack bedja vi också att få uttala till var och en som bidrager till att våra böcker, såväl som vår missionstidning, bliva spridda. Herren löne Eder alla!

»Frågor och svar om Kina.»

Denna bok av fröken *Ingeborg Ackzell* har i år ukommit i sin andra upplaga. Den besvarar frågor om Kinas geografi, kultur, hus och hem, religion och vidskepelse, om missionsarbetet i Kina o. s. v. Boken, 56 sidor, är illustrerad och kostar endast 75 öre per ex. Då minst 5 ex. köpas lämnas 25 % rabatt, men boken sändes ej fraktfritt. Den rekvireras från Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.

Ny adress.

Missionärsparet Henrik och Hilma Tjäders adress är: Nobelvägen 86, *Malmö.*

Från de utresande missionärerna.

(Utdrag ur privatbrev.)

Genua den 14 okt. 1933.

»Hela livet varar hans nåd.» Ps. 30: 6.

Dessa ord ur Dagens Lösen för i går få vi dagligen erfara sanningen utav. Vi ha verkligen haft en genomgod resa, fått gå i beredda gärningar hela vägen, som var *beredd* för oss. — — *Tack* för *allt* hemma i Stockholm, och för avskedsstunden! Gud hjälpte de unga och alla fingo nåd för skilsmässan. Rätt god natt på tåget. I Hässleholm följde vi Anna Gauffin vid ombytet. Hon var hos oss på kvällen också.

I Malmö var en stor skara nere. I Hamburg mottogos vi av ingenjör och fru Olsson med största gästfrihet. Ett härligt middagsbord å restauranten var välkommet efter vår reskost och hjälp med tågombytet likaså. I Basel mötte mina vänner från Peking, två sjuksystrar, och syster Christine gav en penninggåva till missionen, 70 Schw. France, som jag växlade i pund 4—7—2. Hon hade så mycken hjälp av oss svenskar i Peking, säger hon. Och syster Marta styrde om tull, ombyte av tåg, betalade allt, gav dessutom France 20: — till en måltid på tåget, vilket vi sparade till hotellet i går för lunchen där, samt gav oss en stor korg frukt!

Så fingo vi ända till Genua ressällskap med en svensk, bosatt i Kairo och domare där i internationella domstolen. I Chiasso var det han, som med några ord avfärdade tullen, i Milano, där vi måste byta tåg, hjälpte han med ombytet och gjorde upp priset, samt tog de unga med ut på en biltur, så att de fingo se Domkyrkan m. m. Jag stannade och såg till bagaget. Även i Genua hade vi honom som stöd. Hotellets folk få ej gå till tåget. Men han ropade på en bärare, som tog allt om hand, och då vi kommit genom tunneln, mötte en man från Hotellet, som förklarade saken. Vi skulle ock bo på samma hotell, så herr W. gjorde upp med bärarna vid hotellet. Där voro vi väntade och trevliga rum voro i ordning. Först i går morse sade vi farväl till herr W., som reste före till Port Said. Nog var han en »utsänd» för oss! »Guds goda hand» har i sanning »varit över oss».

I går f. m. fingo vi biljetter och allt klarat, växlade pengar å Amerikan Express, hälsade på Tyska Sjömanshemmet och fingo en ciceron till Campo Santo. Det kostade oss $^1/_5$-del av priset, som ho-

Gravmonument på begravningsplatsen »Campo Santo» i Genua.

tellet ville ha för bilfärd dit. Även i går kväll voro vi hos de tyska vännerna en stund. Där bodde många missionärer, som resa med oss i dag. Råkade ock vår svenske pastor Gjerulf. Nu ha vi sovit två härliga nätter här och skola kl. 1 e. m. gå ombord på »Saarbrücken», som kommer kl. 12. Går troligen kl. 4 e. m. Vi må gott och äro vid friskt mod, så innerligen tacksamma för alla Herrens välgärningar mot oss. — — Nu ville vi hälsa er alla så varmt! Tack för allt ni gjort och varit för oss! Herren själv löne eder.

Hjärtevarma hälsningar från oss alla

gm tillgivna
Maria Nylin.

*

Med Marias hjälp ha ni ju följt oss till Genua. Nu ville jag ta er med vidare på färden. På grund av svårt väder mellan Barcelona och Genua måste avresan från Genua flyttas fram. Inte förrän vid 1-tiden sönd. middag lade »Saarbrücken» ut. Just då var det litet grådisigt, men snart nog klarnade det, så vi kunde riktigt få beundra de otaliga färgskiftande kullarna på Italiens kust.

Här på båten, som blir vårt hem några veckor framåt, ha vi det så utmärkt bra på allt sätt. På övre akterdäck är vår »däckstolskoloni» belägen. Här ha vi det så gott samman. Vi läsa gemensamma hälsningar från vänner därhemma. I söndags voro vi samlade omkring »Sinims Land». Så skriva vi brev till de många väntande därhemma. Emellanåt slöa vi bara. Och så njuta vi obeskrivligt av Guds härliga natur. Gud har givit oss så underbart resväder. Solen strålar från en klarblå himmel och återspeglas i de ännu blåare medelhavsvågorna.

Vid 3-tiden i tisdags morgon väcktes vi för att beundra vulkanen Stromboli, som sände en liten eldpelare upp mot den mörka skyn ungefär var 10:de minut. Det var ett vackert skådespel. En stund senare passerade vi det smala riskfyllda Messinasundet. Maria talade om för oss, att de skoglösa, gröna och gråskiftande kullarna påminde om Shansibergen. Så då fingo vi en liten försmak av vår längtans land. En kväll var det svårt att lämna däck. Den storslagna naturen ville hålla oss kvar. Den ena blixten efter den andra korsade och lyste upp det vida, mörka himlavalvet.

Nu gunga vi framåt mot Port Said. Några måsar ha redan kommit och mött oss. Vid 1-tiden beräknas vi vara framme.

Tack för all förbön! Tröttna ej!

Alla de våra förena sig med mig i de hjärtligaste hälsningar.

Margit Eriksson.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Bokstäverna på kartan utmärka de distrikt, som omnämnas i detta nummer av Missionstidningen Sinims Land.

A betecknar Sinan Ho., där fröken Maria Pettersson haft och har sitt huvudsakliga arbete.
B » Chiehhsien, stationen där fru Hilma Tjäder arbetat.
C » Juicheng-distriktet, där Shuiyu, varifrån Åke Haglund skrev, återfinnes nordväst om staden.
D » Yuncheng-distriktet, till vilket Hsiahsien hör. Hsiahsien återfinnes nordost om Yuncheng.

FRÅN MISSIONÄRERNA

En hälsning från "de sex".

(Forts.)

Av *Åke Haglund.*

Kära Missionsvänner!

Rikaste frid!

Själva toppen »Wu lao feng» ligger några hundra meter ned på andra sidan. Efter att ha vilat oss en stund samt läskat våra torra strupar med en kopp kaffe, begåvo vi oss uppför berget. Emedan bergstoppens sidor voro alldeles lodräta, voro vi tvungna att klättra med tillhjälp av järnkättingar och stegar ett femtontal meter. Väl uppkomna fingo vi beskåda något av det hemskaste jag sett sedan jag kom till Kina — hedendomens verklighet. Här funnos flera tempel; det största av dem var beläget i mitten och innehöll en större samt 360 mindre avgudar, vilka voro uppsatta på hyllor utefter väggarna. Inne i detta tempel satt en gammal präst, som mycket vänligt hälsade på oss samt bjöd oss på te ur koppar, vilka voro långt ifrån rena. Han omtalade, att dessa gudar hava var sin himmel och styra var sin dag under året. Där fanns också ett stort svärd, vilket han påstod hade kommit ned från himmelen. Denne man hade mer än 20 år tjänstgjort under den tid av året, som pilgrimerna vallfärda dit. Då vi stodo och samtalade med honom, kommo ganska många och

ställde sig runt omkring oss och frågade, varifrån vi kommit, och om vi voro sådana, som predikade Jesus-läran. Då missionär Morris Bergling sade, att vi tillbedja den levande Guden, kände sig den gamle prästen ganska besvärad. Vi lämnade honom en traktat, vilken han villigt tog emot. Herren verke sitt eget verk genom den!

Vid samma tillfälle, då vi voro där, var där också en ganska stor skara pilgrimer för att tillbedja. Vi kunde se, hur somliga gingo från tempel till tempel flera gånger om och förrättade sin tillbedjan. O, vad det sved därinne i hjärtat, då man såg dessa odödliga människosjälar, bundna i hedendomens mörker och vidskepelse; dessa, som icke känna världens Frälsare. Till så många det var oss möjligt utdelade vi traktater och bådo dem läsa dem samt talade om den ende sanne Guden, som vill att alla människor skola bliva frälsta och komma till sanningens kunskap. Bland pilgrimerna minnes jag särskilt en pojke, som medföljde en skara äldre män. Han tittade noga efter, hur de äldre gjorde och följde dem i allt. Stackars gosse! Måtte Guds Ande få upplysa honom om Jesus, som är vägen, sanningen och livet.

Då vi voro där, var där bara en kvinna, som gått den svåra vägen upp till templet. Då hon kom upp, lade hon sig på golvet i ett av templen. Hon var uttröttad efter den ansträngande färden. Men nu var hon framme! Dock — vad tjänade all hennes möda till? Kanske den inte var förgäves? Hon fick en traktat, och Herrens Ande kan upplysa henne genom den!

Bland templen växte några tallar, och det var som att få en kär hälsning från älskat fosterland, då vi sågo dessa.

Efter att ha varit däruppe någon timma voro vi tvungna att återvända. Det kändes befriande att komma ut i det fria från den kvalmiga luften, som fanns inne i templet till följd av röken från offerstickorna. Klättrandet nedför bergstoppen gick lyckligt och väl, och vi voro glada över, att det dock, trots allt, finns en skara bland detta folk, som följer Lammet, varthelst det går, och »flera än han vinna skall, hans egendom är världen all».

Hemåt gick det lätt att gå. Stigarna voro bra, trots det att det regnat häftigt under den sista tiden.

Snart voro vi åter hemma — kanske något trötta men tacksamma till Gud för detta tillfälle, som beretts oss, att på närmare håll se hedendomens fasansfulla verklighet. Gud give oss nåd att se den nöd, som råder, och verka, medan dagen varar.

Bedjen för oss, som kämpa för att övervinna språkets svårigheter! »Allt förmår jag *i honom*, som giver mig kraft.»

Eder i Kristus varmt tillgivne

Åke Haglund.

Hälsning från Kikungshan.

Dagar och veckor svinna fort undan. Det är liksom flöge vi bort. Redan stå vi inför uppbrottet från denna härliga plats, där vi tillbragt en verkligt skön sommar, och jag vill blott sända ett par rader med en hälsning till alla kära, förebedjande missionsvänner, innan vi åter gå ned härifrån för att träda in i de uppgifter, som vänta på arbetsfältet. Många ha bedit innerligt till Gud, att det åter måtte bli lugn och ro på denna plats. Och det synes som om Gud i sin godhet börjat giva svar på bön. Själva hade vi knappast haft en tanke på att kunna komma hit för ett halvt år sedan. Men så inträdde en förändring i läget. Lugnet började återställas efter att kommunisterna länge varit ett svårt oroselement häromkring. Goda soldater blevo ansvariga för ordningen här i trakten. Kommunikationerna ha förbättrats, så att man nu kan tala om verkligt goda sådana. Allt detta jämte en rad andra skickelser samverkade till att vi i sista stund beslöto att fara hit för en tids vila undan värmen på slätten. Och nu tacka vi av fullaste hjärta vår trofaste Fader, som i allt leder så väl. Inte ens några rykten om oro ha stört oss häruppe. Det har varit en verkligt fridfull tid. Och en tid

Foto Lisa Gustafsson.

»Den stora, präktiga skolbyggnaden står så tom och övergiven.»

full av andlig och kroppslig vederkvickelse.

Den utländska kolonien här i sommar har inalles räknat 120 själar. Därav 75 vuxna personer och 45 barn. Vi ha varit de enda svenskarna här. Övriga ha varit amerikanare, engelsmän, canadensare, australiensare, norrmän m. fl. Olika denominationer ha vi representerat, men det som enat oss har varit större än som skilt oss. Och vi ha känt oss som en enda stor familj. Bibelklasser och möten för uppbyggelse ha vi turats om att leda. Och det har varit rik välsignelse i våra sammankomster. Varje söndag kväll ha vi samlats på Kina Inlandsmissionens gård för att gemensamt lova Gud i sångens toner. Ja, allt häruppe har smält samman till en enda mäktig symfoni av pris till vår Frälsare, för all hans godhet mot oss.

Efter de erfarenheter, vi haft i sommar, är det all anledning förmoda, att förtroendet för Kikungshan så småningom skall återvända. Ett bevis därpå bättre än något annat är det förhållandet, att amerikanska skolan beslutat åter flytta hit nästa år från Kuling. Skulle vi ej kunna bedja Gud om den glädjen att snart få se också vår svenska skola i gång här? Den stora, präktiga skolbyggnaden står så tom och övergiven, men i gott skick för övrigt. Den väntar blott att få bli tagen i bruk och åter höra glada barnaröster klinga inom sina väggar. Skulle vi inte bedja och tro att det må bli möjligt?

Förutom uppbyggelsemöten för oss missionärer har här också hållits en tio dagars möten för kineserna. Dessa ha hållits i lutherska kyrkan av elever från Shekow teologiska seminarium. Det har behagat Gud att bruka dessa bröder till särskild välsignelse på flera platser. Även här var det ej så få, som under deras möten kommo i nöd för sina synder och fingo frid med Gud. Det har för övrigt varit ett genomgående tacksägelse- och böneämne för oss alla i sommar att Gud må alltfort låta väckelsens vindar blåsa i våra församlingar. Hur innerligt tackar jag ej Gud för den skara, som under vårens möten i Loyang kommo till nytt liv i Gud. Det har varit nytt liv i församlingen alltsedan. Flera platser i Honan ha haft en kraftig besökelsetid. Det som mest karakteriserat denna väckelse har varit djupgående syndanöd och bekännelse. Det har varit klara toner så långt. Visst finnes faror i denna rörelse liksom det i varje strävan för Guds rike går lätt att komma in på sidospår. Men ingen kan förneka, att det har varit en verklig livsrörelse, som fört mycken äkta välsignelse till våra Honan-församlingar. Därför tacka vi Gud för vad som skett. En sång, som vi skandinaver ha älskat att sjunga i sommar, har en kör så lydande:

»O, sköna plats invid Jesu hjärta,
när synden trycker min arma själ.
Dit får jag ila med all min smärta.
Vid nådastolen blir allting väl.»

När vi nu vända åter till striden och kampen om själarna, hur gärna ville vi ej då få vara inneslutna i varma förböner. Låt oss tacka Gud för allt gott han givit både oss och våra kära kineser. Men låt oss också vänta stora ting av Gud för dagar som komma. Må han göra oss svaga, fattiga lerkärl dugliga att vara bärare av hans härlighet bland det folk,

som ännu vandrar i mörkret. Och må han ge oss nåd att vara en föresyn för dem, som börjat vandringen på livets smala väg.

Kikungshan Ho. China 28 Aug. 1933.

Nath. Engbäck.

Verksamheten i Hsiahsien återupptages.

Hsiahsien den 13 aug. 1933.

Missionär Bergquist!

Frid i Herren!

Då det nu är rätt länge sedan vi sågo missionär Bergquist, ville vi skriva och särskilt berätta om Guds verk här.

Efter evangelistkursens i Yuncheng slut var det med stor glädje, som vi två gingo till Hsiahsien stad. Vi kände oss dock i sanning som lamm ibland ulvar. Vi kände ju ingen människa och hade ej heller någon plats att komma till, vilket gjorde oss nedslagna. Men Gud ske tack, just då vi kände oss sorgsna till mods, mötte vi herr Ch'in. Han hade kommit dit två dagar före oss (från vår östligaste utpost, »östra spetsbergen»). Sedan hjälptes vi åt att skaffa rum och vad vi f. ö. behövde. Herr Ch'in var oss till stor hjälp.

Varje afton samlades ett 80-tal män och kvinnor, som lyssnade till evangelium. På dagarna predikade vi på gatorna och ibland även i gränderna. Folket i staden, både män och kvinnor, mottogo oss mycket hjärtligt. Somliga hämtade bänkar åt oss, andra bjödo oss på té. Man bjöd oss på mat, och man bar saker att äta till oss. Gud vare tack! Hans Helige Ande verkade. Somliga bådo oss kasta ut deras avgudar. En gammal sträng buddhist, »vegetarian» sedan ett 30-tal år, t. o. m. bröt sin »fasta», tack vare Guds kraft.

Men plötsligt uppstod förföljelse. Gatufogden på vår gata och avgudadyrkarna med buddhisterna församlade sig alla emot oss och ville driva oss ut. De ville ej ens tillåta oss att predika på gatan. De fordrade även att Guds barn skulle erlägga avgift till bekostande av skådespel till avgudarnas ära. O pastorn, vi visste oss under dessa omständigheter i sanning ingen råd. Vi kunde blott tillsammans med dessa nyss till tro komna Guds barn bedja och under tårar ropa till Gud. Herren vare tack. Han gav oss då kraft att övervinna djävulen, så att vi blevo räddade ur hans hand. Bröderna ha också sammanskjutit tio dollar till hyra för lokalen. Alla hålla de sig till Herren med ett hjärta och en själ.

Vi tacka Gud även för att han sände båda bibelkvinnorna hit. Bed mycket för oss. Vi få samtala vidare om denna sak, när vi träffas.

Högaktningsfullt
Chang Hsinan
Kung P'eitih.

P. S.

Missionen bedrev verksamhet i Hsiahsien under många år. Men evangelisten där, äldste Ts'ao, drogs med i en adventistisk pingströrelse år 1927. Han lämnade missionens tjänst, avsade sig äldsteämbetet och alla uppdrag för och förbindelser med våra församlingar samt blev ledare och domare »å Guds vägnar» för en grupp anhängare. Eter hand tröttnade man på sin egenmäktige ledare. Herr Tsaos intresse för — och troligen behov av — affärer drog honom åt annat håll, och hans verksamhet i Hsiahsien upphörde.

Under allt ha vi dock bedit för Hsiahsien och väntat på tillfälle att återupptaga verksamhet där. Under ovannämnda omständigheter har det synts oss bäst, att den infödda församlingen åtoge sig denna uppgift. Först i år ansåg sig Yuncheng församling emellertid böra sända sina två evangelister dit under sommaren. Brevet är från dessa. *C. J. Bergquist.*

Bönhörelse.

— Låt oss be kusin Brita ro ut med oss för sista gången. Vår båt går inte förrän på eftermiddagen, så vi ha gott om tid.

— Det är jag med om, Einar. Det skall

komma oss att glömma, att vi skola fara tillbaka och börja skolan igen och inte få vara vid havet på ett helt år, svarade hans lille bror, Olle. De två gossarna hade tillbragt härliga dagar hos sin faster i hennes vackra, trevna hem på landet, och nu hade den sista dagen av deras vistelse hos henne kommit. De kände sig mycket bedrövade att behöva lämna allt, som berett dem så mycket nöje under den lyckliga tid, som förflutit. Den starka, hurtiga Brita var genast med om att ta en sista roddtur med gossarna.

— Jag skall gå och säga till mamma, gossar, och jag tror, att herr Vide gärna vill fara ut med oss, tillade hon, syftande på en av hennes fars vänner, som kommit dagen förut. Om vi skulle ro ut till fyrskeppet och ta med oss det färska brödet, jag lovade folket där. Vi ta den lilla båten. Det är en sådan vacker morgon, och vi kunna komma tillbaka fortare med den än med den stora. Brita kom snart tillbaka, och det lilla sällskapet begav sig åstad. Hon var den ojämförligt skickligaste av dem att föra årorna, och därför åtog hon sig att ro.

Vattnet i viken var fullkomligt lugnt, och den lilla båten gled hastigt och jämnt framåt. Då de kommit ut ur viken och voro utom skydd av kusten, överraskades de av en skarp vind, som blåste från land.

— Så besynnerligt, att vi inte känt blåsten förut, sade herr Vide.

— Vi äro så skyddade av den stora höjden bakom vårt hus, att vi icke känna blåsten, så vida den inte kommer från havet, sade Brita. Om vi vilja veta, hurudant vädret är, måste vi gå till den så kallade Utsikten uppe på kullen. Vi hade så brått-om att komma åstad nu, så vi gjorde det inte. Men jag är förvissad om att allt kommer att gå bra. Vi komma ut till fyrskeppet så mycket fortare, fastän det nog blir svårt för oss att ro tillbaka igen.

En stund gick allt väl. Brita rodde med jämna, säkra tag och medvinden hjälpte henne framåt. Det fanns intet roder på båten, men Brita tittade sig allt emellanåt tillbaka för att kunna hålla rätt kurs på fyrskeppet, som låg på omkring en fjärdedels mils avstånd. Slutligen sade hon:

— Jag fruktar, att vi bli nödsakade att vända om. Jag är så ledsen, gossar, tillade hon, då hon såg missräkningen i deras ansikten, men det skulle verkligen inte vara rådligt att fortsätta färden. Vi ha ju bara ett par åror, och vinden tilltar med varje minut. Utan något roder och med en sådan vind var det ingen lätt sak att vända, och då bredsidan av båten kom emot strömmen, slog en våg över dem. Brita föresatte sig att inte omtala för sina kamrater, hur hennes oro tilltog med varje minut. Hon satte sig till det yttre helt lugn vid årorna, besluten att själv ro hela vägen hem.

— Om vi bara hade något att ösa med, suckade Einar, men vi ha inte så mycket som en hatt. Därmed kastade han en blick på vattnet i båten.

— Om vi bara hade ett par åror till, sade herr Vide. Det är skam att låta Brita ensam utföra det svåra arbetet.

Ännu tio minuter rodde Brita envist på. De övriga märkte inte, att något var på tok, men hennes vana öga sade henne, att långt ifrån att komma framåt hon blott höll kurs mot väder och vind. Till råga på olyckan syntes inga tecken till båt eller fartyg tillräckligt nära för att komma dem till hjälp.

— Det tjänar ingenting till. Jag har gjort vad jag kunnat, men vi komma inte ur fläcken. Vi äro i själva verket längre från stranden än någonsin. Jag har ansträngt mina ögon till det yttersta för att kunna upptäcka någon båt, som vi kunde signalera till. Men de äro alla för långt borta.

— O, Brita, så rysligt! utropade den ene av hennes små kusiner. Kunna vi verkligen inte göra något mera?

— Jo, Olle, sade hon sakta, det är ännu en sak, vi kunna göra, men blott en: Vi kunna bedja Gud hjälpa oss. Vi måste göra det nu allesammans.

Under vanliga förhållanden skulle herr Vide ha lett åt dessa ord, ty det var många år sedan han upphört att tro på bönens

makt. Men nu var det ingen tid att le eller komma fram med argument, ty han förstod, att det här kunde gälla livet. Hur skulle de få hjälp, om ej genom ett underverk? Långt borta vid horisonten såg han konturerna av förbiilande skepp, och långt bort på höger hand steg en fästning upp ur vattnet, och bakom den syntes det fyrskepp, de ämnat ro till. De kunde inte hoppas att bliva sedda från någondera, men de bådo i alla fall Gud om hjälp. Då herr Vide hörde Britas stämma, som mild och klar ljöd genom stormens brus, böjde han huvudet liksom de andra. På ett enkelt och barnsligt sätt framlade hon sitt och sina vänners bekymmer för den himmelske Fadern, bad om förlåtelse för deras tanklöshet, som delvis förorsakat nöden, och att Gud skulle på sitt eget sätt sända dem den hjälp, de så väl behövde.

Hon hade knappt slutat bedja, förrän en röst prejade dem, och då de vände sig om, fingo de syn på en torpedbåt, som kom från fästningen och hastigt närmade sig. Inom några minuter låg den bredvid deras lilla båt.

— Det är så gott, att jag tager er alla ombord och landsätter er. Det är inte lämpligt att vara ute i en så liten båt en sådan dag som denna, sade den sjöofficer, som hade kommandot på båten.

Med glatt hjärta antog sällskapet anbudet, och den lilla båten hissades upp. Så sattes kurs på viken, och snart voro de framme.

— Det var mycket egendomligt, att vi kommo att se er just nu, sade officeren, då de talades vid på däck. Jag har aldrig i mitt liv passerat fästningen från denna sida, ehuru jag ofta gjort det från den motsatta. Jag tänkte ta den vanliga kursen i dag, då vi skulle ha en manöver på något avstånd. Jag hade givit styrmannen de vanliga orderna, då jag plötsligt fick ett starkt intryck av, att jag borde fara omkring fästningen i stället, och jag gav order därom. Det var, som det tycktes, en meningslös kurs, och andre löjtnanten frågade mig om anledningen till den besynnerliga ordern. Men som resultatet visar, var det en god sak, jag gjorde. Jag vill inte tänka på, vad som kunnat hända er, om vi hade farit den andra vägen, tillade han, ty jag är säker på, att vi aldrig skulle ha märkt er lilla båt i en sådan sjögång, och intet annat skepp fiunes i närheten.

Britas ansikte strålade, då hon hörde officerens ord.

— Skulle ni vilja veta, vad det var, som gjorde, att ni kom i vår väg? sade hon sakta. Så berättade hon, att de bett Gud om hjälp. Herr Vide sade ingenting, men han såg mycket allvarlig ut. — — —

Medlemmarna i detta lilla sällskap glömde aldrig denna förunderliga dag, och en av dem ser tillbaka på den med särskild tacksamhet. Ty den dagen lärde han en läxa, som han så länge hade glömt, att Gud hör och besvarar bön — att dessa ord äro sanna: »Medan de ännu ropa, vill jag bönhöra.»

(Fritt från tyskan av S. W.)

Trons bön.

För många år sedan bodde i Småland en troende familj, bestående av man, hustru och tre barn. Stor fattigdom rådde i familjen, ty både far och mor voro sjuka och oförmögna till att genom arbete skaffa uppehälle åt familjen. De voro fördenskull hänvisade till att av fattigvården mottaga ett litet understöd till sin nödtorft.

I missionsföreningen var utlyst ett offermöte, vid vilket far gärna ville vara med, men hur skulle han egentligen våga gå dit, då han ej hade något att offra? Jo, han hade 2 kronor, detta var allt, som fanns i hemmet. Han gick ändå till mötet, varunder han, såväl som på vägen dit, utkämpade en hård kamp. Skulle han våga offra allt vad han hade, hela 2 kr.?

Tron segrade, och han lade sin slant i offerskålen. När han kom hem samlade han de sina omkring sig, och de utgöto sina hjärtans nöd och bekymmer inför Herren. De talade helt barnsligt om för honom hela sin nöd, samt huru de ändå för hans skull hade offrat allt vad de

ägde. De bådo också att han måtte sända dem undsättning och hålla sina löften.

När de stego upp från bönen, så fattar den lille 5-årige O. sin mössa och bereder sig till att gå ut. Far frågar då: »Vart skall du gå?» — »Jo, jag skall naturligtvis gå till posten och hämta de pengar, som vi bedit om», svarade gossen. Och så gick han.

Far och mor sågo förlägna och rätt tvivlande på varann, men sade icke något utan läto O. gå till posten i sin barnatro. Men tänk om han blir besviken!

Dock, den som hoppas på Herren, kommer *aldrig* på skam. Och vad hände nu? Jo, om en stund kom lille O. så glad tillbaka med en postanvisning på 25 kronor, som far genast kunde kvittera och lyfta.

Var detta ej tro, barnatro, som icke kom på skam! Har du, har jag denna tro? Annars giv oss, o Herre, den! Vi behöva en tro, som försätter berg. Och detta alldeles särskilt i vår tid, som är så fylld av tvivel, otro och synd av mångahanda slag. *Th. E.*

Insänd litteratur.

Kortfattad Missionshistoria av Henry Ussing. Översatt till svenska av F. F. Brunius. Evangeliska Fosterlandsstiftelsens förlag. 1933. 112 sid. Pris: Häft. kr. 2: —.

Att vi av en sådan grundlig missionskännare och varm missionsvän som prosten Ussing skulle få en förstklassig missionshistoria var att vänta. I Danmark har den också redan utgått i tre upplagor. Och då den svenska upplagan fått ett tillägg om svensk mission, blir dess värde för oss så mycket större. I denna tid, då missionen blivit en faktor av största betydelse i Guds rikes utveckling, bör varje kristen göra sig förtrogen med dess historia och dess nuvarande läge. Och någon bättre kortfattad, allsidig och klar framställning därav, än den Ussing givit i denna bok, torde näppeligen kunna erhållas.

E. F.

Bachta Chan, eller Lyckobarnet, av Gustaf Ahlbert. Svenska Missionsförbundets Förlag. Pris: Häft. 75 öre.

Ost-Turkestan har genom vad som där i dessa dagar timat, dragit intresset till sig i hög grad. Missionär Ahlberts lilla bok låter läsaren få en ganska livlig och intressant inblick i förhållandena därborta, sådana de te sig hos det enklare folket. Kinamissionens vänner skola finna att stora likheter i seder och bruk råder mellan de båda länderna. Boken är ledigt skriven och mycket läsvärd. Den som icke har tillgång till lektyr vid en syförening skall här finna ett värdigt tillskott.

A. B.

Förutom här ovan anmälda böcker ha flera andra kommit oss tillhanda. De äro säkerligen alla väl värda att köpas och läsas och voro säkert också väl värda ett utförligare omnämnande i vår missionstidning. Av utrymmesskäl såväl som på grund av andra orsaker måste vi emellertid nöja oss med att endast helt kort omnämna dem.

Soluppgången. På Konungens Bud. Illustrerad Missionskalender 1933. 17:de årg. Utgiven av Sv. Alliansmissionen. Jönköpings Missionsförening. 160 sid. Pris: kr. 2: —.

Förutom flera av S. A. M:s egna krafter ha d:r Karl Fries, d:r O. Centerwall, missionsdirektor G. Dahlquist, skriftställare Pehr Johnsson m. fl. skrivit artiklar för denna kalender.

Under Julhelgen. Jultidning utgiven på Sv. Alliansmissionens Förlag, Jönköping. 32 sid. Pris: kr. 1: —.

Innehåller poem och artiklar av en rad välkända författare.

I faror bland rövare. Av Filip Anderson. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. 87 sid. Pris: kr. 1: 50.

En gripande skildring från missionsarbetet i Kina under de senaste åren.

Högre än Edra tankar. Av Ella G. Holm. Bemyndigad översättning från norskan av Elsa Aulin. Sv. Alliansmissionens Förlag, Jönköping. 146 sid. Pris: häft. kr. 2: —, inb. kr. 3: —.

En skildring, som leder fram till att upproriska tankar försvinna och ersättas av en stilla förundran över Guds visa ledning.

Kagawa. Av William Axling. Översättning från engelskan av Augustinus Keijer. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 188 sid. Pris: häft. kr. 3: 50, klotb. 5: —.

Ett försök till en oretuscherad skildring av Kagawas fyrtioåriga liv, ett liv, som redan burit så rika frukter.

Tiden går. Levnadsminnen av J. Nyrén. Andra delen. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 318 sid. Pris: häft. kr. 5: —, klotb. kr. 6: 50 och halvfr. band kr. 8: —.

En bok, som säkerligen är efterlängtad, särskilt av dem, som läst den första delen.

Vildmarksstigar och forntidsvägar. Av Axel Andersson. Andra delen. Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 255 sid. Pris: häft. 4: —, klotb. 5: 50, halvfr. b. 7: 50.

Fortsättning på skildringen av den resa förf. gjort till Afrika, varvid hemvägen gick över Egypten, Palestina och Mindre Asien.

Färder och Fynd i Pauli fotspår. Av Gust. Blomberg. Andra delen. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 197 sid. Pris: häft. 3: 25, inb. 4: 50.

Ett sammandrag av föreläsningar, som behandla Pauli andra missionsresa. En tidigare utgiven del behandlar Pauli första missionsresa.

Korsets härlighet. Av Samuel M. Zwemer. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 119 sid. Pris: kr. 1: 75.

Innehåller betraktelser över Herrens lidande och över hans död på korset.

Försäljning

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina fredagen den 24 nov. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröken *Emma Beskow*, Hagagatan 2.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Odeng. 25.

Fru *Mina Johansson*, Sibyllegatan 15.

Fröken *Tekla Liljeqvist*, Norrtullsg. 55.

Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 4 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Vesslevägen 40, Ålsten.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingö.

Gåvor avsedda för »Kinalänkens bord» mottagas med tacksamhet på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas om gåvorna äro avsedda för detta bord.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1933.

Allmänna Missionsmedel.

1148.	G. C., Sävsjö	10: —
1151.	Koll. i Klippan	10: —
1152.	K. G., Uppsala	20: —
1153.	Koll. i Naglarp	18: 85
1154.	Mörteryds mfg, resebidrag till Arvid Hjärtberg	25: —
1155.	Från Vänner i Skillingaryd, gm A. W.	50: —
1156.	S. G., Nässjö	50: —
1157.	A. G., Gbg	200: —
1160.	Onämnd	25: —
1161.	Överbet. på böcker	3: 19
1162.	B. & K. L., Sthlm	25: —
1163.	E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll	100: —
1164.	O. L., Skövde	10: —
1165.	Kinalänk, Klippan, till Hanna Lundbergs underh.	30: —

1166. D:o, d:o, till d:o 10: —
1167. Tre vänner i Piteå 20: —
1168. J. S., Säter 50: —
1171. T. B., Ödeshög 12: —
1172. I. S., Skellefteå, sparb.-medel gm A. B. 9: 75
1173. K. R., Uppsala, d:o gm S. N. 44: 60
1174. Onämnd 100: —
1175. C. S., Kristianstad 10: —
1176. »En kinalänk», Milltorp 10: —
1177. G. L., Offerkuvert, gm H. B., Hova 12: —
1178. Gamla missionsvännen C. J—n, gm d:o 5: —
1179. »I Jesus välsignade namn» 23: —
1180. K. F. U. M., Malmö, till Martin Berglings underh. 250: —
1181. O. H. 10: —
1182. »Ett tack», till missionärernas utresor 5: —
1183. H. J., »Jag har så mycket att tacka för» 100: —
1184. E. F., Alingsås 50: —
1185. J. B., Sthlm 50: —
1186. »Med Gud kunna vi göra mäktiga ting», Ps. 108: 14 200: —
1187. —d, H—a 50: —
1188. M. B., Hälsingborg, »tackoffer» 15: —
1189. E. G., Norrtälje 20: —
1192. J. & A. B., Skellefteå, till missionärernas utresor, gm S. N. 30: —
1193. T. S., Sala 10: —
1194. S. N., Skellefteå, till Arvid Hjärtbergs underh. 100: —
1195. »Till min Mästares tjänst, 8/10» 300: —
1196. Offergåvor vid S. M. K:s möte 9/10 på K. F. U. M:s hörsal, Sthlm 612: 79
1197. »Onämnd» 20: —
1198. D:o »till Oscar Carléns ljusa minne» 5: —
1199. Missionsinkomst fr. F—s 100: —
1200. Offerkuvert fr. Köping 20: —
1201. Barusyfören. »Kinabarnen», till Maja Lundmarks underh. 100: —
1202. I. E. 3: —
1203. S. A. M., gm E. N., Vretsforp 100:: —
1204. N. H., Värnamo 5: —
1205. E. S., Malmö 20: —
1206. Efterskörd till missionskoll. på K. F. U. M. 9/10 1: —
1207. Gåva efter avl. fröken Malvina Zetterström, gm P. A. S. 100: —
1209. K. F. U. K:s Centralfören. & K. M. A., till Astrid Löfgrens underh. 450: —
1210. »En länk» 50: —
1211. »2 Kor. 9: 10» 100: —
1212. »Anna» 10: —
1213. Abc., Västerås 200: —
1214. Anna, Alma, Selma & Lydia, en blomma på vännen Tildas bår 10: —
1215. Grebo Kristl. Ungdomsf., till Nath. Engbäcks underh. 200: —
1216. H. L., Sthlm 100: —
1217. H. L., Vetlanda, till missionärernas utresor 100: —
1218. A. O., Norderön 100: —
1219. H. K., Lund, ett tack till Jesus på födelsedagen 25: —
1222. A. L., Örebro 50: —
1223. »Ett löfte till Herren» 100: —
1224. E. S. H. 20: —
1225. Missionsvänner i Tålebo, gm D. F. 35: —
1226. »Födelsedagsgåva» 16: 75
1227. »Några ax från M. Ringbergs besök i Värna» 50: —
1228. E. D., Gbg 100: —
1229. G. K., Björköby 20: —
1230. Skärstads östra Arbetsfören. 35: —
1231. K. S., Huskvarna, till missionärernas utresor 100: —
1232. M. B., Hejde 50: —
1233. C. G., Skellefteå, till E. Sjöströms underhåll 100: —
1234. Koll. i Bankekind vid M. Ringbergs besök 17/10 8: 63
1235. M. A., Alstersbruk, till Hanna Wangs underh. 10: —
1236. G. & M. N., Uppsala, »Eder himmelske Fader vet vad I behöven» 25: —
1237. Koll. i Skellefteå 19/10 86: —
1238. O. H., Klemmensnäs till Thyra Lindgrens underh. 50: —
1239. D:o till Åke Haglunds d:o 50: —
1243. Tostorps syfören., Munkaljungby 60: —
1244. Syfören.-medel gm K. A. K., Österkorsberga 200: —
1245. Koll. vid församl.-afton i Gränna 32: 50
1246. D:o i Värna missionshus 15/10 24: 39
1247. »Tack» 5: —
1248. »Den 25 okt. 1926, Kärleken dör aldrig» 20: —
1249. R. H., Sigtuna 60: —
1250. Koll. i Grytgöl 22: —
1251. H. K., Folkström 10: —
1252. Koll. i Ljusfallshammar 5: —
1253. D:o i Tjurtorp, Rök 10: —
1254. A. P., Rök 10: —
1255. E. A., till hjälp till evangelisationsarb. gm M. S., Visby 10: —
1256. Visby Femöresfören. till d:o 15: 22
1257. I. E., Gbg 5: —
1258. Kincsernas Vänner, Värnamo 300: —
1259. Koll. i Tranås missionskyrka 15/10 36: 80
1260. Månstorps mfg, från skördehögtiden 25: —
1265. Koll. å K. F. U. K., Huskvarna 23/10 vid M. Ringbergs besök 32: 15
1266. A. & A. B., Duvbo, i st. för blommor på Anna Hjelmqvist, Ljungby, bår 3: —
1267. Koll. å Jkpg Kristl. Yngl.-fören. 45: 85
1268. F. B., Sollefteå 10: —
1269. Skillingaryds Kristl. Ungd.-fören. 100: —
1270. Kinakretsen, Gbg 594: 61
1271. E. S. E., Mariestad, födelsedagsblommor till Elsa & Nath. Engbäcks underh. 20: —
1272. Ulriksdals mfg 75: —
1273. A. J., Bodafors 10: —
1274. E. J., gm L. J., Björköby 5: —
1275. I. S., Kristdala 10: —
1276. I. F., d:o 10: —
1277. E. L., d:o 10: —
1278. Koll. i Kristdala kyrka 29/10 27: —
1279. Resebidrag 25: —
1280. Koll. i Sanden, Kristdala 6: 39

Kr. 7,246: 47

Särskilda ändamål.

1149. G. A., Adelsö, till I. Ackzell, att anv. efter gottf. 10: —
1150. A. G., Saltsjöbaden, till verks. i Mienchih 50: —
1158. Från tre kinavänner, till Elna Lenell för Iong-huas underh. gm L. G. 30: —
1159. Skolklass i Malmö, till d:o för Ping-ri 5: —
1169. Skolbarnen i Hagagärdets småskola till barnh. i Kina, gm R. M. S. 5: —
1170. Forshems missionsförsaml. till Yuin-Tongs underh. 30: —
1190. E. G., Norrtälje, till Maria Pettersson, födelsedagsgåva, att användas efter gottf. 10: —
1191. Missionsvän i Grebo, till Nath. Engbäck till d:o, gm A. P. 10: —
1208. A. H., till Elna Lenell, att anv. efter överensk. 25: —
1220. A. O., Norderön, till H. Wang att anv. efter gottf. 10: —
1221. D:o, till I. Ackzell, för d:o 10: —
1240. »Kinavän» till Elsa & Natb. Engbäck, för d:o 20: —

1241.	H. C., Sättra, till Ingrid Aspberg, att anv. i arbetet	10: —
1242.	H. H., D:o, till barnen på Barnh. i Sinan	10: —
1261.	Kinalänken i Sävsjö, till Maria Petterssons barnh.	56: 40
1262.	E. G. A., Partille, till elev i Seminariet, Yuncheng	10: —
1263.	Anna i Dahl, till Maria Pettersson att anv. efter gottf. gm H. I., Älgarås	10: —
1264.	H. N., Jkpg, till en skolgosses underh. hos Maria Pettersson	125: —
1281.	G. H., Luleå, till Joh. Aspberg att anv. efter gottf.	10: —
		Kr. 446: 40

*

Allmänna Missionsmedel	**7,246: 47**
Särskilda ändamål	**446: 40**
Summa under okt. mån. 1933:	**Kr. 7,692: 87**

Med varmt tack till varje givare!

»Eder lön är stor i himmelen.» Matt. 5: 12.

Hans Stjärna i Östern.

30:e årgången.

Redigerad av *ERIK FOLKE.*

Innehåller:

Kyrkan i Mauritzberg. Ill.
Julsång.
Jesus vår broder, vår förlossning. Av *C. O. Rosenius.*
Väktare vad lider tiden? Av missionsföreståndare *Erik Folke.*
Från Kong-fu-tsi till Kristus. Av doktor *Karl Fries.*
Herrens vägar. Av missionär *Carl F. Blom.*
Beredd jordmån. Av framlidne missionär *Oscar Carlén.*
I striden — vid trossen. Av missionär *Aug. Berg.*
Minnen. Av fröken *Lisa Blom.*
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Blomman i stormen. Av fru *Dagny Bergling.*
Tiggarkvinnan. Av fru *Olga Styrelius.*
Planlor i Herrens gårdar. Av fröken *Hanna Wang.*
Kunskapens nyckel. Av fru *Hilma Tjäder.*
I faror bland kommunister. Av fru *Anna Hahne.*
Från mörker till ljus. Av missionär *Joh. Aspberg.*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1: 50; kart. kr. 2: — och klotb. kr. 3: —. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Missionstidningen
SINIMS LAND
utkommer 1934 i sin 39:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m., m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

I helig skrud. — Maria Pettersson 60 år. — Hilma Tjäder 70 år. — Från red. och exp. — Från de utresande missionärerna. — Från missionärerna. — Ungdomens avdelning. — Insänd litteratur. — Försäljning. — Redov. — Hans Stjärna i Östern. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 18. ÅRG. 38. 25 NOV. 1933. PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

DE MÅNGA BONINGARNA.

»Jag går bort för att bereda eder rum.» Joh. 14: 2.

Botemedlet för hjärteångest, när framtiden synes mörk och hotande, är tron — tron på Jesus, en sådan tro, som vi hava till Gud, emedan han är Gud. Han har visat sig värdig denna tillit; alla hans vägar med oss hava varit nåd och sanning, och vi kunna därför tryggt lita på vad han uppenbarat om det saliga liv, vartill det nuvarande livet är en förgård. »Edert hjärta vare icke oroligt», säger han, »tron på Gud och tron på mig.»

Låtom oss lyssna till hans ord, då han talar om Faderns hus och de många boningarna däri.

Himlen är ett hem. »Min Faders hus.» Vilken underbar makt ligger ej i det ordet hem! Det lockar vandraren från jordens yttersta gränser; det giver en okuvlig kraft och ihållighet åt sjömannen, soldaten, upptäcktsfararen; det fyller den förhärdade brottslingens ögon med tårar och mjukar upp det hårdaste hjärta.

Vad är det då, som utgör hemmet? Icke platsen eller byggnaden, utan det är de kära, som en gång funnos där, men som nu äro förskingrade för att aldrig mer samlas, av vilka blott en eller två ännu lämnats kvar. Det var fadershemmet, om det än var blott en torftig koja; han bodde där, han och mor och våra syskon. Och där de finnas, eller där hustru och barn finnas, där är hemmet.

Likaså med himlen. Tänk dig en stor familj med goda barn av alla åldrar, från det späda barnet till den unge mannen, som börjat sin verksamhet, vilka efter en lång skilsmässa mötas i det gamla fädernehemmet för att vara tillsammans där en tid, så kan du göra dig en föreställning om hur det skall bliva, när hela släkten av de frälsta skall samlas i Faderns hus. All

förbehållsamhet, all skygghet, allt tvång är för alltid borta. Gud har givit oss alla minnet av ett hem, för att vi må kunna ana vad som är i beredskap för oss och gripas av hemlängtan. Ett tyskt ordspråk säger: »Saliga äro de, som längta hem, ty de skola komma hem.»

Himlen är mycket rymlig. Där finnas »många boningar». I det forna templet funnos stora gårdar, långa pelargångar och otaliga rum, vari stora skaror kunde vistas dag och natt. Barnen samlades där under sång omkring sina lärare. De blinda och lama funno där skydd undan hetta och oväder. Präster och leviter till stort antal hade sin bostad där. Det var antagligen detta förhållande, som föranledde Mästarens ord.

Himlen skall rymma oändliga skaror, utan att där skall bliva trångt. Den skall vara uppfylld av oräkneliga änglar och återlösta. Dess barn skola vara såsom sanden vid havsstranden eller stjärnorna på himlavalvet. Men den kan utan någon svårighet rymma dem och otaligt flera. Och likväl är där rum. Den ena tidsåldern efter den andra hava skaror strömmat in dit, och ändå ljuder alltjämt ropet, att där är rum. De många boningarna äro icke alla upptagna.

Tro ej dessa trånghjärtade människor, som mena, att himlen är ett inskränkt rum för några få utvalda. Kommer någon och säger detta, så visa bort honom; säg honom, att han icke känner din Faders hjärtelag; säg honom, att allt vad Gud gör måste vara honom själv värdigt. Jesus skall se och bliva mättad.

Himlen är full av omväxling. Den är icke som ett enda stort rum; där finnas oräkneliga rum, »boningar», vilka så att säga blivit iordningställda på olika sätt för oss: en för sångarna, en annan för de små och deras lärare, en för dem som älska att forska i Guds rikes hemligheter, en för dem som behöva vidare handledning i Guds kännedom.

Livet och scenerierna i himlen äro lika växlande som själens gåvor och anlag. Dess musik är icke enformig. Den är såsom ett hem, där det är föräldrarnas lust att utveckla barnens särskilda böjelser. Detta är helt visst meningen i Jesu ord: »Jag går bort för att bereda eder rum.» Han ger akt på våra egendomligheter — vad vi bäst behöva och bäst kunna göra; och när han funnit det, inrättar han vår boning i enlighet därmed.

När en trädgårdsmästare skall taga emot någon sällsynt växt, bereder han en plats, där den skall kunna blomma och bära frukt. Modern, som väntar hem sin son från en lång sjöresa, ställer i ordning ett rum åt honom med hans favoritböcker och tavlor och allt annat, som hon kan uttänka skall göra honom glädje. Likaså är Herren angelägen om, att det bästa hos oss skall hållas vid makt och fostras. Och han skall bevara platsen åt oss, till dess vi komma. Den skulle ej passa för någon annan och skall icke heller givas åt någon annan.

Att det skall bliva så, därom vittnar våra hjärtans instinkt; om det icke vore så, skulle han hava sagt oss det. Detta lilla tillägg är oförlikneligt skönt; det tyckes säga oss, att där

han låter sina barn erfara någon förkänsla av det saliga tillkommande — dess saliga möten, igenkännande, umgänge, tjänande och tillfällen — där giver han en uppfyllelse av våra käraste och djupaste förhoppningar. Om så icke varit, skulle han hava sagt oss det.

Det bästa i himlen är Herrens närvaro. »Varest jag är, där skolen ock I vara.» Vi skola se hans ansikte och vara med honom evigt. Vad skulle man icke vilja giva, om någon gammal handskrift bleve funnen, vari stode upptecknade nya berättelser ur hans underbara liv, nya liknelser, sådana som om den gode herden och den förlorade sonen; ännu en bergspredikan; ännu flera tal, som det om vinträdet. Gud hade kunnat låta detta ske. Men vad vore detta i jämförelse med vad som förestår! Det förflutna har förlorat mycket; men framtiden innebär oändligt mycket mer. Vi skola få se Jesus såsom en verklig, synlig person i sin gudamänskliga naturs härlighet, höra honom tala till oss såsom hans vänner och förstå vad han menade med sitt löfte, att han skulle omgjorda sig och tjäna sina tjänare.

Om du icke förstår hurudan himlen är, så låt det vara dig nog, att den skall vara i överensstämmelse med Jesu natur, passande till omgivning för honom.

Efter sin uppståndelse tillbragte han fyrtio dagar hos sina lärjungar, för att de skulle lära arten av hans uppståndelseliv. Sådan han var och är, skola vi vara. Hans kropp är den mönsterbild, efter vilken vår skall danas. Vad han var för sina vänner, sedan han uppstått, det skola ock vi vara för våra och de för oss. Vi skola höra de välbekanta rösterna och de gamla kära namnen, vi skola åter inträda i gemenskap med dem, som döden skilt oss från, ånyo tala om vårt hjärtas heliga erfarenheter med dem, som varit våra syskonsjälar.

Och han skall komma åter, antingen i vår dödsstund eller vid sin andra tillkommelse, för att taga oss till sig. Om vi blott kunde tro detta och lita på honom som säger det, skulle våra hjärtan icke vara oroliga, om ock döden hotade oss; ty vi skulle förstå, att det måste vara mycket bättre än det bästa på jorden att, i den stund då kropp och själ skiljas åt, hamna i Jesu armar, i den boning, som han med omsorg och kärlek berett åt oss.

(Ur »Till Fadern», av F. B. Meyer; utläggning av Joh. 17—21. Tillägg.)

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Förtydligande.

I redovisningen för missionsmedel, influtna till S. M. K. under oktober, som var införd i förra numret av vår tidning, var under redovisningsnummer 1270 infört: »Kinakretsen, Gbg, kr. 594:61.»

Vi bedja att härmed såsom ett förtydligande få meddela, att denna summa utgjordes av kollekt i Redbergslids Missionshus den 29 okt. kr. 52:60 samt insamling vid offerstunden i Göteborg den 30 okt. kr. 602:01, tillsammans kr. 654:61. Av denna summa hade emellertid såsom resebidrag samt ersättning till sångledare utbetalats tillsammans kr. 60:—, varför den i redovisningen angivna summan, kr. 594:61, kontant inbetalats till Svenska Missionen i Kina.

»Hans Stjärna i Östern.»

I detta års upplaga av vår missionskalender »Hans Stjärna i Östern» skriver bl. a. d:r Karl Fries, under rubriken »Från Kong-fu-tse till Kristus», en intressant artikel om en ung kines, sekr. S. S. Zung, vilkens bild vi här införa. Beträffande innehållet f. ö. bedja vi få hänvisa till förteckningen på sid. 248.

S. S. Zung.

Kalendern kan ännu erhållas från Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm. Må den bliva till välsignelse, och må Herren giva oss medarbetare, som hjälpa oss att få upplagan såld! Bedjen därom!

Bönemötena för S. M. K.

Tisdagsbönemötena i Betesdakyrkan pågå t. o. m. *tisdagen den 12 dec.* Det bönemöte, som hålles kl. 7 e. m. denna dag, är alltså det sista av dessa möten, som hållas före jul. På nyåret skola vi, v. G., åter börja med bönemöten i Kinarummet i Betesdakyrkan tisdagen den 9 jan.

Beträffande de bönemöten, som hållas varannan fredag på S. M. K:s exp. kl. 2 e. m., anordnas det sista för hösten *fredagen den 1 dec.* Dessa möten påbörjas v. G. åter fredagen den 19 jan.

Kinalänken i Stockholm.

Kinalänkarna i Stockholm anordna »knytkalas», vid vilket bidrag till förplägnaden godhetsfullt medtagas av deltagarna så som var och en finner för gott, torsdagen den 14 nästkommande dec. kl. 7 e. m.

Trettondagen

anordnar, v. G., S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. *missionshöglid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, då sparbössor och offergåvor med tacksamhet mottagas.

Missionsmöte i Värna.

(Insänt.)

Lördagen den 12 september voro Norrköpings länkar på besök i Värna. Inte voro vi många, men dess mer välkomna. Från första stund märkte vi, att fröken Maja Lundgrens hem är ett missionshem, ty redan vid inträdet kändes samhörighetskänslan, som är så underbart stor »länkar» emellan.

Många nya vänner fingo vi träffa denna gång, ja, även sådana, som nyligen blivit vunna för Gud. Det blir så tryggt därinne, när man får se, att Gud vinner unga människor än i dag.

Mötet, som hölls i en av skolsalarna, var välbesökt och leddes av dir. G. Johnson. Redan under det vi sjöngo: »Härliga lott att i ungdomens dagar», förnummo vi Guds Andes närvaro. Och när missionär Malte Ringberg därefter talade, ställdes vi på nytt inför den stora uppgiften, missionen.

Texten var hämtad ur 4 Mos. 13: 26—34, som ju handlar om de tolv spejarna. På nytt ställdes vi inför striden mellan det

goda och det onda. Då missionär Ringberg yttrade: »Närhelst något viktigt steg skall tagas i Guds rike, synes alltid mörkrets rike söka hindra detta. När Israeliterna skulle intaga Kanan, löftets land, för första gången, funnos blott två män bland de tolv spejarna, som vågade se på företaget med trons blick, under det att de övriga tio endast sågo på svårigheterna. »Vi kunna icke draga upp mot detta folk», sade majoriteten. »Låt oss ändå draga ditupp», sade de två med tro på den Allsmäktige.

När en ung person känner sig manad att taga steget ut och bliva en kristen, står också kampen hård. »Du kan inte övervinna alla svårigheter, som torna upp sig mot en kristen», heter det. Och det är rätt att noggrant överväga det steg, man ämnar taga. Men gör då såsom Abraham (Rom. 4: 19): Han *beläkte* svårigheterna men tvivlade icke på Guds löfte utan blev tvärtom starkare och ärade så Gud.

När missionens sak blir lagd på ditt hjärta, är det rätt och tillbörligt, att du överväger svårigheterna. Men glöm ej, att missionsfälten äro löftets länder, vilka Herren Gud i sin tid vill giva församlingen, om den i tro vill kämpa ut striden. Det har varit i tider av stora yttre svårigheter, som de stora missionssällskapen grundats. Och när Hudson Taylor i tro började Kina Inlandsmissionens verk, hade han flera års erfarenhet av de svårigheter, som man måste räkna med. Han hade sett det land, dit Herren sänt honom — ett i många avseenden vida lyckligare lottat land än de flesta andra länder på jorden. Men folket var starkt och städerna stängda för evangelium. Ville man någonsin komma in där, måste man gå dit på sina knän. Med underbar ödmjukhet övervann han enskilda kinesers stolthet och med kärlek mötte han hat. En av hans medarbetare fick till fots tillryggalägga den långa vägen till den sydligaste provinsen, överallt förkunnande evangelii glada budskap, och han finansierade sin färd genom att medföra det då för tiden omyntade silvret i små bitar, insydda i den kinesiska västens små rutor, liksom vaddering. Och in till urinvånarne i deras svårtillgängliga bergsfästen ha de sista åren arvtagarna av Abrahams och Hudson Taylors tro trängt, lärande sig dessa folks svåra munarter, liksom också i fjol ett halvt dussin män begåvo sig genom öknen Gobi till Östturkestans huvudstad för att förstärka de två pioniärerna där. Vad mera, om än en av dessa nykomna redan fått giva sitt liv under vården av sårade och tyfussmittade soldater? De andra fortsätta arbetet, och nya komma säkert att anmäla sig, görande Kalebs och Josuas ord till sina: »Låt oss ändå draga ditupp».

Må vi då i uthållig tro och uppoffrande kärlek stödja dem, som redan dragit åstad, samt fortsätta med att bedja skördens Herre sända ut arbetare till sin skörd på de olika tegarna därute. Här både kunna och behöva vi alla vara med.

Efter föredraget sjöngs en vacker solosång varpå en av »norrköpingspojkarna» talade.

Härefter vidtog kaffedrickning, varunder musik, sång och uppläsning förekom. Under avslutningen fingo vi lyssna till ett gripande budskap om synd och nåd. Det blev en rannsakande stund, men även en glädjens stund, och jag tror, att många skall kunna instämma i att:

»Intet i världen den lyckan uppväger,
Som jag har funnit i Frälsaren kär.
Arvslott i himmelska staden jag äger,
Strålande boningar vänta mig där.»

A. P.

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Herren är starkare än den starke.»

(Utdrag ur privatbrev.)

Juicheng den 4/10 1933.

Det är nu omkring en månad sedan vi kommo hem från Shui-iu, där vi haft en mycket skön sommar. Jag har i år bott hos systrarna på Skogstorp och har

haft det så gott. Naturligtvis har jag även i sommar knogat och läst kinesiska, fastän jag ej haft någon lärare. Jag är så tacksam till Gud för hans hjälp. Underbart har jag fått erfara, att han är en bönhörande Gud även i fråga om hjälp i språkstudierna.

Då det gäller arbetet ha vi under det gångna året fått erfara att Herren hört bön och lossat många i synden bundna. Nog har fienden också varit verksam, men »Herren är starkare än den starke».

Sedan jag kom hem från sommarvistelsen, har jag ej mycket varit hemma i Juicheng; först var jag med en av bibelkvinnorna fjorton dagar i Iongloh. Då vi kommo därifrån reste Judith Hultqvist och jag ut åtta dagar till en annan plats. Vi ha, sedan vi kommit ned från Shuiiu, också varit ute på husbesök här i staden, så tills nu ha vi besökt sextiofem olika hem här. Vi tänka besöka alla hem i staden så fort vi hinna med det. Om en vecka ha vi höstens stormöte här. Då vänta vi Nils och Olga Styrelius hit samt Johannes Aspberg. O, huru vi önska, bedja och längta, att Herren må giva rik andlig välsignelse under de dagarna. Efter stormötet resa vi, om Gud vill, ut på bybesök återigen. — Nu går det så fort tills Judith skall resa hem till Sverige. Det är ej många månader kvar. Nu resa väl de fyra nya syskonen samt Maria Nylin i dagarna från Sverige. Må Herren få leda för var och en av dem, och göra dem till rik välsignelse här ute. — Här ute ha vi alla fått vara friska och krya, en stor nåd av Gud. Nu i dagarna har Thyra Lindgren flyttat från Yuncheng till Shanhsien, till Ingrid och Johannes Aspberg. — — —

Med innerlig fridshälsning.

Tillg. *Ebba Vidén.*

Bråda såningstider.

Yungtsi, Sha. den 27 sept. 1933.

Kära vänner!

»Så din säd — — — Gud är den som ger växten.»

Sen vi kommo åter från Y-tao-ho, ha vi haft brått med att så i förlitande på att Herren icke skall låta sitt ord återkomma fåfängt. Jag är glad att kunna säga, att jag vid återkomsten fann vår bibelkvinna mera nitisk än jag förr sett henne. Jag har varit ganska bedrövad för dem båda två i sommar, och bedit mycket för dem, att Herren skulle förnya dem och göra dem mera nitiska i arbetet och även hjälpa dem att vara mera ens till sinnes. Det är så lätt för dem att bli avundsamma på varandra, ehuru man icke tycker de ha någon anledning, men det är så, att en av dem är gammal i tjänsten och den andra har blott varit anställd ett par tre år, och denna, som är yngre i tjänsten, är ej villig att ta råd av den äldre eller på något sätt underordna sig henne, vilket den äldre tycker att hon helt naturligt borde göra. Nu går det bäst, då den ena får vara i tältet och den andra här hemma och gå med mig ut på husbesök eller på egen hand gå ut, så få de turas om att vara hemma och ute.

I tältet, som nu varit uppslaget i närheten av färjstället, där man går över Gula floden till Tungkuan, ha de haft stor uppmuntran, i det att väl 100 personer nästan varje kväll komma till tältet och höra Guds ord. Vi ha två bibelkvinnor och tre, ibland fyra, evangelister där. De skola ju också turas om att gå till de omkringliggande byarna.

Vi här hemma ha haft rikliga tillfällen att i hemmen tala med kvinnorna. Också ha vi börjat gå till fängelset och tala till de kvinnliga fångarna sen vi kommo hem. Vi gå två gånger i veckan: söndag e. m. och torsdag. Omkring 14 stycken kvinnor sutto inne, då vi först kommo dit. Förra veckan var det inte mer än sju kvar, de andra hade blivit utsläppta.

Bland dem, som sutto inne, men nu efter att ha fått erlägga plikt blivit frigivna, var en kvinna, som under tre års tid här i staden blivit tillbedd som vore hon en gud. Hon blir besatt och talar då allt möjligt, som folk sätter tro till. Det är ju »guden som tagit sin boning i henne».

Födoämnen i rikt mått ha offrats åt henne, så ock pengar och kläder samt fina reklamtavlor, talande om hennes »dygder» och underbara förmåga att bota sjuka m. m. Just nu för en 14 dagar sen, då mycket folk var samlat hos henne för att tillbedja, hade även mandarinen okänd kommit med i sällskapet för att höra på. Hon blev som vanligt besatt, och under detta inflytande sade hon bl. a., att det var hon som hindrat, eller rättare den ande, som bodde i henne, floden från att översvämma och dränka hela Yungtsi stad. Vidare, att i 10:de månaden skulle det åter bli en svår översvämning, som då skulle tränga in i staden och dränka t. o. m. mandarinens hem och honom själv! Detta blev väl starkt för mandarinen att höra, så han tillsade i hemlighet sina män att utlysa en samling på ett ställe nära rådhuset, där hon skulle tala till dem. Och så befallde han dem att gripa henne och sätta henne i häkte. Dessutom fick hon flera tiotal slag på flathanden »för att hon på detta sätt tillnarrade sig de fattigas och okunnigas pengar».

Ja, så satt hon där, då vi kommo till fängelset, och så fick hon höra på evangelii budskap och lära sången »Jesus älskar mig jag vet». Hon sade också hon, att nu ville hon tro på Jesus, »ty den onde har då bara skadat mig hitintills». Hur djup denna ånger och tro är, det vet Gud. Inte har jag så lätt för att tro, att hon verkligen menar allvar, vilket våra bibelkvinnor tro hon gör, utan jag tror, att det är emedan hon nu sitter i fängelse och kanske tror, att om vi vilja, så kunna vi kanske säga ett gott ord för henne, så hon kunde komma ut. Nu skall det väl dock snart visa sig, ty nu har hon ju blivit lössläppt. Mandarinen vågade väl inte mer än skrämma henne litet, ty han hade ju helt och hållet folkopinionen emot sig; hon var ju för dem som gud.

Häromdagen var det ett fasligt oväsen på gatan utanför vårt kapell: slående på trummor, pipande på flöjter, pinglande på symbaler, smällande av raketer, hojtande och skrikande m. m. Vad var på färde? Jag måste till dörren och se efter. Jo, en man hade dött i ett hem i staden, och nu hade de kommit för att hämta förfädernas andar och bära dem i procession till hemmet till den dödes kista, så att hans ande kunde få komma i deras sällskap, innan de begravo kroppen. Varför kommo de till vår gata, och i närheten av vårt kapell? Jo, det är så, att strax intill är en gatukorsning, och där anses det att de dödas andar fara fram och åter. Ett litet fint pappershus med flera våningar och prytt med pappersblommor, stod på ett bord, som bars av fyra män. Framför stodo lampor och rökelsekar med rökelse. Både framför och efter gingo många lyktbärare, och släktingar och vänner följde i procession samt en hel del löst folk.

Då de kommo till korsvägen sattes bordet ned, raketer avbrändes, och musikanterna spelade med all makt. De närmaste släktingarna gingo så fram till bordet, och där föllo de på knä framför pappershuset, stötande pannan mot marken. Därmed hade de välkomnat andarna, som »naturligtvis» hade tagit pappershuset i besittning, varför de nu kunde återvända till hemmet! Processionen vände således om »bärande sin dyrbara börda», och de sörjande följde nu lätt efter, högljutt klagande, därmed visande, att de ännu sörjde förfäderna.

Sedan det offrats framför fädernetavlorna och nämnda pappershus, sker begravningen påföljande dag, men därmed är det ej slut. I hela 100 dagar skall det dagligen offras mat och godsaker framför detta »hus» av papper och framför fädernetavlorna. Att man efter att ha satt fram maten, sedan själv äter upp den nästa dag och sätter dit annan, det hör inte hit: »Man har gjort sin plikt. Vilja inte förfäderna äta så — inte är det mitt fel!»

I kväll har det åter varit en liknande procession till samma gatukorsning. De enda sörjande voro ett par kvinnor och ett barn. Man kände sig beklämd vid anblicken av dem. Vilket mörker är ej hedendomen. Vi hoppas att, då de när-

maste sorgedagarna gått till ända, kunna gå till det första hemmet och få tillfälle att där vittna om honom, som är Uppståndelsen och Livet. Vi känna något hustrun i det hemmet. Hon har varit här ett par gånger i vintras, ehuru hon då endast kom för att se sig om. O, att vi finge bringa ett fridens bud till henne nu, då hon blivit lämnad ensam. Kanske skall Herren öppna hennes hjärta, så att hon tar emot. En ledsam sak med henne är dock, att hon är en opierökerska, och de äro ofta så slöa.

Just nu är det stor brådska med skörden, som Herren till pris är riktigt god, där ej regn och flod översvämmat allt för svårt. Då vi kommo hem hit i slutet av aug. var hela staden omfluten av vatten, så att man endast genom östra porten, över en bro, kunde komma in i staden.

I går fingo vi igen en lång stege, som de i staden lånat här under översvämningen för att kunna komma upp och ner över stadsmuren. De hade ingen så lång stege i stan. De kalla nu denna stege för »Livräddningsstegen», ty hade det inte varit för den, säga de, så hade flera människoliv gått förlorade, som man nu lyckades rädda genom att föra dem uppför stegen och in i staden, då det var omöjligt att komma in på någon annan väg. Ja, så får »Evangeliesalen» vara medel till att rädda både andligen och lekamligen. Det första är dock det viktigaste, och livräddningsstegen är ju Jesus Kristus själv, men må vi vara flitiga i att visa människorna till honom.

Bedjen alltfort för vårt arbete här och oss hans ringa vittnen!

Nils förenar sig med mig i de hjärtligaste hälsningar. Eder i Herren

Olga Styrelius.

Hans Stjärna i Östern.

30:e årgången.

Redigerad av *ERIK FOLKE.*

Innehåller:

Kyrkan i Mauritzberg. Ill.
Julsång.
Jesus vår broder, vår förlossning. Av *C. O. Rosenius.*
Väktare vad lider tiden? Av missionsföreståndare *Erik Folke.*
Från Kong-fu-tse till Kristus. Av doktor *Karl Fries.*
Herrens vägar. Av missionär *Carl F. Blom.*
Beredd jordmån. Av framlidne missionär *Oscar Carlén.*
I striden — vid trossen. Av missionär *Aug. Berg.*
Minnen. Av fröken *Lisa Blom.*
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Blomman i stormen. Av fru *Dagny Bergling.*
Tiggarkvinnan. Av fru *Olga Styrelius.*
Plantor i Herrens gårdar. Av fröken *Hanna Wang.*
Kunskapens nyckel. Av fru *Hilma Tjäder.*
I faror bland kommunister. Av fru *Anna Hahne.*
Från mörker till ljus. Av missionär *Joh. Aspberg.*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1:50; kart. kr. 2:— och klotb. kr. 3:—. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

De många boningarna. — Från Red. och Exp. — Missionsmöte i Värna. — Från missionärerna. — Hans Stjärna i Östern.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 19. ÅRG. 38. 10 DEC. 1933. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Deltagare i Presbyteriemötet i Sinan 1933.

KRISTUS VÅR KONUNG.

»Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn.» Matt. 21:9.

Vår Herre och Frälsare ville med sitt intåg i Jerusalem beteckna sig själv såsom den utkorade fridsfursten, som skulle bringa frälsning och förlossning åt folken, och huru jublar icke folket sin Frälsare till mötes, ett jubel, i vilket vi höra heliga, profetiska toner. Skola ej vi, som sett mer än det folket, som ha sett hans stora gärningar under århundradens följd bland folk och tungomål och släkten, vi, ibland vilka han bevisat sig som fridens furste, som sanningens konung, vi, ibland vilka finnas många, som av honom blivit helbrägdagjorda, som hava erfarit hans nåd, hans barmhärtighets gärningar, skola ej vi bekänna oss till hans konungarike, dock icke i en flyktig, omskiftande stämning, utan i anda och sanning. Han vill bekännas av oss, och därför ger han åt oss, såsom han gav folket i Jerusalem, tillfällen att bekänna honom. Vilja vi bekänna honom såsom den där kommer i Herrens namn, såsom ingen annan någonsin har kommit eller någonsin skall komma. Vilja vi förnya vår trohets, vår kärleks löfte till honom, bringa honom vårt »Hosianna i höjden»? Vårt hosianna blir visserligen blott ett fattigt hosianna emot vad det skulle och borde vara efter all den nåd och misskund, som han bevisat oss. Måtte det allenast vara i anda och sanning, måtte det allenast uppstiga ur ödmjuka, uppriktiga hjärtan, då skall han, som också kommer till oss saktmodig, anamma det.

Så säga vi då: Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn, i det vi bekänna honom såsom sanningens konung. Vi veta väl, att denna vår bekännelse av Kristus som sanningens konung är ett motsägelsens tecken i denna tid, ty många säga: »Vi vilja icke att denne skall härska över oss. I sanningens rike gälla endast den fria tanken och den fria granskningen. Vi bära alla sanningen i vårt eget inre, behöva blott utveckla sanningen ur människoandens djup», i denna tid, då många i likhet med Pilatus fråga: Vad är sanning, varmed de blott vilja säga, att det ej gives någon sanning om gudomliga ting, då många andra finnas, som ständigt lära och aldrig komma till sanningens kunskap, då många känna sig dragna till Kristus men som dock tvivlande spörja: Är han den som komma skall, eller skola vi förbida någon annan? Låt oss dock bekänna oss till honom, som få dagar efter sitt intåg i Jerusalem inför Pilatus avgav den goda bekännelsen.

Vi tala då ej om den sanning, som blott hör till de timliga tingen, eller sanningen om de lagar, som gälla i naturen, och som Gud överlåtit åt det mänskliga förståndet att söka utfinna; vi tala om sanning till gudsfruktan, sanning till salighet, sanningen om det stora varifrån, och om det stora varthän? Sanningen om Gud och världen och vår eget hjärtas förhållande till Gud och världen, sanningen om synd och nåd och död och dom och uppståndelse och ett evigt

liv. Om denna sanning säga vi, att vi icke själva kunna utfinna henne, att hon måste givas oss ovanefter, måste bringas oss i Herrens namn. Allenast i ett ord, som bringas oss i Herrens namn, kunna vi finna frid, ro och tröst för våra själar.

Honom, Sonen, kalla vi konung därför att han icke blott har sanningen såsom en profet, en mänsklig lärare, kan hava den eller den sanningen, utan därför att han själv är sanningen, Guds härlighets sken och hans väsens rätta avbild, därför att det i honom blivit oss uppenbarat, att sanningen icke, såsom denna världens vise mena, är ett inbegrepp av tankar och lärosatser, utan ett levande väsen, en evig kärlek, som i honom har nedstigit för att tända ljus i vårt mörker, ja, till att uppsöka och frälsa det som var förtappat. Därför finna vi ock, att det innersta i hans vittnesbörd är vad han säger om sig själv, om sitt förhållande till Fadern och sin gemenskap med oss.

Vi kalla honom konung, därför att han har ett stort rike av tjänare, ett rike, som visserligen nu är i förnedring och misskännelse, och som oupphörligen är i kamp med ett motsatt rike, med lögnens och villfarelsens rike, men som dock en dag skall uppenbaras i segrande härlighet. Vi kalla honom konung, därför att alla de, som äro av sanningen, förr eller senare, skola höra hans röst och i likhet med de vise från Österlandet komma och tillbedja honom. När de som komma i sitt eget namn förkunna, att nu skola människorna i allting föreskriva sig själva lagar, nu kunna de frälsa sig själva, då vilja vi, som icke vänta frälsningen av den framskridande naturbehärskningen eller av den stigande förståndsutvecklingen, höra hans röst, som Fadern har givit all makt i himlen och på jorden, och som giver bättre löften om världens frälsning, och som begynner frälsningen med att förkunna ett nådens år ifrån Herren.

Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn! Vi säga det såsom ett trons ord, men också såsom ett kärlekens ord. Ty han, som vill tros och bekännas, han vill också älskas. Och när det heter: Se, din konung kommer, då vill detta icke blott säga, att han är församlingens, utan han är d i n konung. Därför ställes detta spörsmål till var och en av oss: Du, som deltager i bekännelsen, deltager i hosiannaropet, älskar du också verkligen sanningens konung? eller är det med ditt hosianna såsom med dessas i evangeliet, som blott berodde på en flyktig, hastigt övergående hänförelse? Ty därpå skall det kännas, att vi älska honom, att vi icke blott höra hans röst men också följa honom. Älskar du sanningens konung, då traktar du ock efter att vandra i sanningen, då bekämpar du, då förnekar du allt vad som strider emot hans herravälde utom dig och inom dig, traktar efter att rena dig själv från allt, som blott har sanningens sken men förnekar dess kraft, från allt fåfängligt och tomt väsen, som är oskiljaktigt från denna världens väsen. Älskar du sanningens konung, då följer du honom också när han för dig in på lidandets, på smärtornas väg, ihågkommande vad han har lärt oss, att även de lidan-

den, de prövningar, de skickelser, som tillsändas oss av Herren, de komma till oss i Herrens namn för att vi därigenom skola mogna för Guds rike. Älskar du honom, när det gäller att icke skämmas för Kristi evangelium, då fruktar du icke världens motstånd, hån och förföljelse. Älskar du sanningens konung, då älskar du också hans församling, älskar alla dina bröder och systrar. Då är du också angelägen att se till hur det förhåller sig med förarbetet på bröllopskläderna, med vår kristendom i ande och sanning.

I denna stund står fridens konung för dörren och klappar. Låt oss för honom upplåta vårt hjärtas dörr, d. v. s. öppna vårt hjärta för honom, bekänna våra synder, vår ljumhet, vår otrohet, vårt ofta så döda tillstånd, vårt dåraktiga försök att tjäna två herrar. Men att upplåta, det är ock att utvidga vårt hjärta till att tro på storheten i hans nåd, hans konungsliga storhet i att tillgiva, i att förlåta synden, hans oändliga saktmod och långmodighet, hans nåd som är större än vårt hjärta, mäktig till att göra utöver allt det vi begära eller tänka. Att upplåta, det är att bedja, bedja av innersta hjärta: skapa i mig Gud ett rent hjärta och giv mig en ny, vis ande. Att upplåta, det är att utvidga det ofta så trånga hjärtat till tack, till ett ödmjukt och innerligt hosianna, att tacka för all den trofasthet, nåd och barmhärtighet varmed han har burit oss intill denna dag, säga av ett ödmjukt hjärta: »Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden.»

O, du som allena kan upplåta hjärtan, allena kan säga det stora »Effata», upplåt dig! säg du själv ditt Effata över de många tillslutna hjärtan, fortfar att säga det också över våra egna hjärtan, där det ännu är så mycket, som är tillslutet. Må så år efter år ett i renhet och innerlighet växande Hosianna ljuda runt om i vårt land, i församlingen, i sången, i bönen och i förkunnelsen, men också under den dagliga livsgärningen och vardagsomsorgerna, i bönen i den stilla kammaren, där en människa strider den svåra kampen med sig själv, strider och segrar, när hon hängiver sin vilja åt Fadrens vilja och tackar Gud, som gav henne seger genom Jesus Kristus. O, så giv oss din Helige Ande, att vi i allt detta må växa och förkovras.

(Efter d:r H. Martinsens predikan på 1 advent.)

Högtidsdagar i Göteborg.

(Insänt.)

Det har varit högtidsdagar för länkar och kinakretsar i Göteborg: »Storemor»* har varit på besök här, spritt värme och glädje, och återkallat i minnet alla de goda och givande stunder vi hade tillsammans på Säter och på Mauritzberg. Men inte bara »Storemor», utan även vår käre, beprövade och erfarne vän, Axel Hahne, har glatt oss med sitt stilla och ödmjuka väsen och sin djupa insikt i ordet.

Lördagen d. 26 oktober kom Lisa Blom, närmast från Alingsås. Hon talade först för Kristliga Seminaristföreningen om vikten av att bekänna färg inför icke troende kamrater. Hon återgav en av de unga nya missionärernas berättelse om sin kamp, då han första kvällen som

* Våra unga vänners smeknamn på fröken Lisa Blom.

värnpliktig skulle böja knä vid sin aftonbön i kasernen, — en skildring som gick »direkt hem» till de unga männen, som ju alltfort ofta ha en svår ställning inför sina icke troende kamrater. Omedelbart efter detta möte kom länkmötet på samma lokal, Libanon. Dit hade de flesta länkar i Göteborg med omnejd mött upp. Programmet var helt enkelt, utom gemensamt te: Lisa Blom, höll jag på att säga, men hon förde oss alla inför Den som är större, då hon berättade om de utresande missionärernas avskedsstunder i Stockholm, deras avskedsord och vittnesbörd, nattvardshögtiden, samkvämet i de överfyllda expeditionslokalerna, det slutliga avskedet vid centralstationen, avskedssångerna, ögonblicket då de med blandad glädje och sorg togo farväl av de sina, och det kanske ännu mera gripande ögonblicket, då Maria Nylin tog avsked av sina gamla föräldrar, som hon med sannolikhet aldrig skulle få återse här i livet, — allt för hans skull som givit sitt liv för oss och för dem till vilka de reste.

Men, »Storemor» skulle inte varit den hon är, om hon inte också låtit oss få del av den kamp, ofta på knä, som våra ledare i Stockholm få utkämpa för att liksom bli tvingade till tro, trots alla de ekonomiska svårigheter som ständigt möta, men vilka också ge anledning till både förödmjukelse och uppmuntrande bevis på vår Guds underbara ledning, då han stundom har bönesvaret färdigt, oftast genom mänskliga redskap, innan bönen är uttalad. Men också huru våra vänner däruppe på expeditionen få vänta, bedja, vänta igen, hoppas, tro, och frestas till misstro, men till slut ändå stå med skam för sin svaga tro.

Genom fröken Lisa Gustafsson, som också kommit med på mötet, blevo vi uppfordrade att särskilt komma ihåg »De sex» som reste ut förra året, och vilka nu skola börja det direkta missionsarbetet på sina missionsplatser och utsättas för svåra prövostunder, då de skola börja använda sina nyförvärvade språkkunskaper och kanske begå svåra och förödmjukande misstag. (Vi känna oss också nu liksom lite närmare våra vänner, »De sex», därför att vi ha Carl-Gustaf Nordbergs syster i vår krets numera.)

Söndagen den 29 på förmiddagen höll missionär Hahne högmässogudstjänsten i Redbergslids missionshus i Göteborg, medan Lisa Blom dels på f. m. talade till en liten söndagsskolklass ute i Billdal hos en av missionsvännerna, dels på e. m. talade i Askims kyrka, utanför Göteborg.

Det var något alldeles extra märkvärdigt för lantbefolkningen i den trakten att en missionär, (ty som sådan betrakta vi henne), och i synnerhet en kvinna, skulle tala i kyrkan. Men, Gud är god, tack vare hans bönhörelse och lite förarbete, så kom inte så lite folk, — vi, därute, hade berett oss på t. o. m. endast några få. Det blev en verklig högtidsstund. »Storemor» stod vid det lilla bordet framför altarringen och talade på sitt säregna stilla sätt om vilka stora ting Herren hade gjort, såväl i Kina, sedan den dagen för snart 50 år sedan, då den unge Erik Folke kom ut till S. M. K:s blivande arbetsfält, och träffade en liten kinesgumma, som bett till utlänningarnas Gud i två år, att någon skulle komma och förkunna om en frälsare för hennes folk, allt intill nu, då S. M. K. under tiden fått sända ut över 100 missionärer, och här i hemlandet, där Herren gjort och än gör underbara ting, trots all den otro vi alla gjort och göra oss skyldiga till. Att åhörarna blivit intresserade visade den relativt stora kollekten. Kristliga Seminaristföreningens kör, som kommit extra hitut och utförde körsång och solosång, bidrog även att göra stunden givande.

Måndagen blev den stora dagen i högtiden. Då samlades alla Kinavänner i Göteborg i K. F. U. M:s stora sal, där både missionär Hahne och Lisa Blom talade.

Kinakretsens ordförande, kyrkoherde Klingner, inledde och hälsade våra resande gäster välkomna. Hahne gav oss texten ur Luk. 11: 5—9. Vännen som kommit resande mitt i natten hette Li och Cheng och Lu, men *vi* hade intet att sätta fram, vi måste gå till vår rike Vän och vara

påträngande, så att han måste ge oss av sina förråd till att återigen ge ut till våra avlägsna och väntande kinesiska vänner, mitt i deras mörka natt. Lisa Blom sporrade oss återigen till mera ivrig förbön för styrelsen och deras trängsel i allt som rör arbetets ekonomi. Sålunda fingo vi blickarna riktade både mot missionsfältet och de andliga behoven därute, och mot det inre arbetet och de andliga och lekamliga behov som tarvas härhemma, men framförallt uppåt mot den store Givaren.

Efteråt samlades många till ett litet samkväm då vi fingo vara tillsammans med *»de våra»*.

Och nu har »Storemor» dragit vidare mot söder, och vännen Hahne till sitt hem för att förbereda nya resor till nyåret. Gud give dem båda rik nåd till fortsatt arbete i vingården. *A. G.*

Missionstidningen Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Missionstidningen Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Prenumeration kan såsom synes av prenumerationsanmälan verkställas både på postkontoren och på vår expedition. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumerationen verkställes på vår expedition. Vi vore därför särskilt tacksamma, om detta sätt att prenumerera användes. Prenumerantsamlare behöva ej därför nödvändigt ha besvär med att utdela tidningen. De kunna nämligen till oss insända en lista på prenumeranterna med deras fullständiga adresser, och i så fall sända vi sedan tidningen i utgivarekorsband direkt till varje prenumerant. Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Samtidigt som vi fästa uppmärksamheten härvid, ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Missionstidningen Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

»Hans Stjärna i Östern.»

Ännu kan vår kalender rekvireras från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggat. 55, Stockholm.

Vi tacka varmt för hjälp med spridandet av missionskalendern Hans Stjärna i Östern och motse tacksamt rekvisitioner i fortsättningen.

Bönemötena för S. M. K.

Tisdagsbönemötena i Betesdakyrkan pågå t. o. m. *tisdagen den 12 dec.* Det bönemöte, som hålles kl. 7 e. m. denna dag, är alltså det sista av dessa möten, som hållas före jul. På nyåret skola vi, vill Gud, åter börja med bönemöten i Kinarummet i Betesdakyrkan tisdagen den 9 jan.

Beträffande de bönemöten, som hållas varannan fredag på S. M. K:s exp. kl. 2 e. m., anordnas det sista för hösten *fredagen den 1 dec.* Dessa möten påbörjas åter fredagen den 19 jan.

Kinalänken i Stockholm.

Kinalänkarna i Stockholm anordna »knytkalas», vid vilket bidrag till förplägnaden godhetsfullt medtagas av deltagarna så som var och en finner för gott, torsdagen den 14 nästkommande dec. kl. 7 e. m.

Trettondagen

anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. *missionshögtid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, då sparbössor och offergåvor med tacksamhet mottagas.

De vänner,

som sände gåvor till försäljningen i Stockholm vilja vi härmed innerligt tacka. Gud löne eder för all kärlek.

Resultatet blev i år mindre än föregåen-

de år, men vi äro förvissade om att Herren i sin tid och på sina vägar skall fylla alla behoven. Ty, säger Herren: »Min nåd skall jag ej taga ifrån honom, och jag skall icke svika i trofasthet.

Chang-Chih-chiang.

Översättning från engelskan av *Erik Folke.*

I en serie artiklar i missionstidskriften Chinese Recorder, har general Chang skildrat, huru han kommit till tron. Då general Changs liv och vittnesbörd såsom kristen ännu har mycket stor betydelse för missionen icke minst på grund därav, att han med synnerlig stor iver verkar för Bibelns spridning bland sitt folk, torde det vara av intresse att taga del av hans erfarenheter. Vi göra därför ett utdrag ur dessa artiklar. Han skriver: Att Gud kallar en människa innan hon födes, lärde jag av Jer. 1:5. »Förrän jag danade dig i moderlivet utvalde jag dig», och aposteln Paulus talar på samma sätt om en Guds utkorelse. Förrän jag kände Herren, befann jag mig många gånger i hopplösa lägen, men räddades ofta därur. När jag nu tänker tillbaka därpå, är det min övertygelse, att min räddning berodde helt och hållet på Guds osynliga beskydd. Ett exempel vill jag anföra: År 1911 tjänade jag som officer i revolutionsarmén. På grund av de kejserligas ansträngningar att gripa alla sina motståndare nödgades jag lämna min post och försöka förena mig med huvudstyrkan av vår armé, som var på väg norrut. Oförsiktigt nog medförde jag böcker i militära ämnen, min uniform och min lösfläta. Jag hade att passera flera platser, där de kejserliga voro förlagda. Hade dessa undersökt mitt bagage, skulle mitt liv svävat i stor fara. Men underbart var det, att Gud, den högste, skulle giva sitt beskydd åt en sådan dåraktig stackare som mig —.

På en plats kommo ett antal soldater till värdshuset, där jag tagit in. De undersökte mina tillhörigheter men märkvärdigt nog mindre noggrant. Emellertid förstod jag, att här var det förenat med fara

General Chang Chih-chiang.

att stanna, varför jag med värdens tillhjälp skaffade mig plats på en ångbåt, destinerad till Shanghai, hyrde en bärare och skulle gå ombord. Just då fick jag syn på en skara officerare tillhörande den kejserliga armén. Dessa voro kommenderade dit för att noga söka efter alla revolutionärer. Jag blev mycket förskräckt. Allt hopp om räddning syntes nu vara ute. En av officerarna kom rakt emot mig och började undersöka mitt bagage, men då han hade sökt igenom hälften av innehållet, sade han till min stora förvåning: Du får passera. Då han sade detta, hade jag samma känsla, som om jag störtat ned i en avgrund men fallit på en mjuk halmhög. Då lyckönskade jag mig själv till min tur, men nu förstår jag, att det var Gud, som räddade mig ur vilddjurets klor.

I fråga om religionen intog jag en neutral ståndpunkt. Jag ansåg det vara nog med att vara en god människa. Om kristendomen ansåg jag, att även om utlänningarna predikade sin lära utan några biavsikter, vore dock deras religion utan något egentligt värde för mitt land.

Först under år 1915 begynte jag få intresse för kristendomen. Det var då jag sammanträffade med general Feng Yuhsiang. Som vi arbetade för samma mål slöt jag mig till honom, antog plats i hans armé och bemödade mig att i min nya

ställning på alla sätt gagna mitt land och folk. General Feng tog mig med till K. F. U. M. Där kände jag, att medlemmarna voro så olika folk i allmänhet, utmärkte sig för god umgängeston och voro ödmjuka i sitt uppträdande. Detta var första gången jag hade någon förbindelse med kristna, och jag iakttog dem därför synnerligen noga. Deras liv, så olikt vanliga människors, inspirerade mig, och alla fördomar, som jag förut hyst mot de kristna, försvunno. Från denna tid mottog jag sanningens säde i min själ.

Senare blev jag kommenderad till provinsen Sichuans huvudstad. Där lärde jag känna de kristna ännu närmare. Jag fann, att de voro så olika de maktägande, vilka utan fruktan vandrade på ondskans vägar. Dessa kristna voro fosterländska i sina tänkesätt. Om de komme till makten, behövde man ej befara, att de skulle bruka den för självviska ändamål. Så tänkte och kände jag.

Från den tiden blev jag allt klarare medveten om att det ligger en underbar makt och kraft i den kristna religionen. Mina betänkligheter voro nu till största delen försvunna, och jag var allvarligt berörd.

År 1916 förflyttades jag till en plats nära Peking. General Feng inbjöd där ofta predikanter från Peking att hålla möten och leda bibelklasser. Jag kom nu till full klarhet över frågan om den kristna lärans sanning, men hade ännu ej lärt känna dess underbara kraft. Ett par år senare befann jag mig åter i mellersta Kina. I staden Kiukiang gästade jag hos general Wu. Denne åldrige officer väckte mitt varma intresse och beundran. Han var alltid så vänlig mot alla och behandlade alla som bröder. Varje måltid läste han bordsbönen. Detta var något alldeles nytt för mig. I hans bön låg så mycken förnöjsamhet och tacksamhet. Det var som om maten alltid smakade bättre, sedan han bedit. Generalens maka hade också ett så gott hjärta. Hon bad alltid så innerligt för general Feng och hans armé vid husandakten. Efter bönen en dag förde hon en hel skara barn fram till mig. Då jag uttryckte min förundran över, att hon hade en så stor familj, fann jag, att största antalet voro föräldralösa små, som hon tagit under sin vård. Vad jag såg i det hemmet gjorde ett mycket djupt intryck på mig, och min övertygelse om kristendomens djupa, andliga kraft blev ännu mera stärkt.

Hösten samma år (1918) började jag regelbundet bevista den kristna gudstjänsten. Jag mottog då också dopet i staden Changte i provinsen Hunan. Efter mitt inträde i den kristna församlingen kände jag, att det vore att synda mot mig själv och mot mina medkristna, om jag ej med allvar studerade min bibel, och jag beslöt då, att varhelst jag befann mig, i lägret eller på resor, skulle jag aldrig försumma min bibelläsning, och det beslutet har jag sedan dess hållit. Det hände ej sällan, att jag hade att tillbringa långa stunder i väntan på att få företräde hos högre officerare. Då använde jag alltid väntetiden med att läsa mitt Nya Testamente och jag kände därvid ofta, hur Gud smorde mig med nådens olja. Sådana erfarenheter lärde mig att ännu mer ägna mig åt Bibelns läsning och åt bön och tillbedjan.

Följande år åhörde jag en predikan av en professor Chang i Tientsin, som grep mig mycket. Efter gudstjänsten ställde jag följande fråga till Chang: »Huru skall jag bli delaktig av kristendomen?» — »Studera Nya Testamentet», blev svaret: »Det är en underbar bok. Den sanning, den innehåller, kan ingen fullt uttömma. Den som ägnar sig åt dess studium, vore det under tio hela år, skall ändå ständigt finna nytt ljus däri.» Hans ord gjorde djupt intryck på mig och jag beslöt mig att pröva sanningen därav. Jag läste Bibeln regelbundet och höll alltid min morgonandakt. Jag förde alltid min Bibel med mig, var jag än befann mig. Den blev nu lika dyrbar för mig som mitt liv. Vidare började jag att organisera bibelklasser och bönemöten. Jag ville, att även andra skulle få mottaga samma välsignelse, som kommit mig till del. Så var jag i ständig verksamhet även mitt under brinnande krig. (Forts.)

Höstarbetet i Sinan, Ho.

Sinanhsien den 14 okt. 1933.

Kära Missionsvänner! Guds frid!

Det lider mot hösten, då bladen gulna och falla. Det var ju nyss vår. Så förgängligt allting synes oss, sedan vi blivit äldre och naturens lag obevekligt tar ut sin rätt.

I sommar var jag hos barnen i Yuncheng, och nu är jag här sedan litet mer än en månad tillbaka. Vårt höstmöte och i samband därmed vad vi kalla Honans presbyteriemöte har hållits här. Bröderna Blom, Engbäck och Aspberg gladde oss med sin närvaro, och en del delegerade kineser från de olika församlingarna. Det var regnigt men inte kallt, så det gick bra ändå.

Det är ju alltid varje höst ett drygt arbete att få alla barnen »vadderade». Vid mötet döptes 13 st. och senare i en by en sjuk flicka, som inte kunde komma med på mötet.

Soldater, som nyligen anlänt hit, bråkade och ville ta lokalerna i besittning. Efter åtskilligt bråk gåvo de likväl med sig, och i går lämnade de Sinan. I dag är överläggning, ty staden måste värva 240 soldater att sända söderut mot kommunisterna, som äro starka och verksamma där.

Vi tacka Gud för det lugn som rått och den skörd folket fått inbärga. Finge det vara lugn, skulle det snart bli normala förhållanden här nere. Det har varit så skönt att inte behöva lida utav den där motståndsandan, utan allt har gått med glädje i fridens tecken. I skolan är det fullt av barn, och alla äro sysselsatta. Jag skall försöka att besöka några byar medan väglaget och väderleken tillåta.

Ett tack ber jag få uttala till alla kära underhållare och förebedjare. Några nya skyddslingar ha vi emottagit. En är säkert en räddad flykting, som kommit ur rövares händer, en flicka på 5 år. Så ett par föräldralösa gossar, en med en lam arm, ett upphittat litet hittebarn m. fl. Några av de äldre avgå, men vi tyckes icke komma under antalet etthundra, och så därtill en del fattiga barn, som få tillfälligt skydd i Barnhemmet.

Vi få tacka Gud för ett lyckligt år. Han har ej svikit i trofasthet.

Eder i Herren förbundna
Maria Pettersson.

Ett bybesök.

(Utdrag ur privatbrev.)

Swedish Mission, Yuncheng, Sha.,
den 19 september 1933.

Nu äro vi, som Du kan se av ovan, åter i Yuncheng, där vi fortsätta språkstudierna. Vi bo hos Bloms och har det så gott där. Carl Blom hjälper oss, så vi ha det så bra. Nog längta vi till våra stationer, men nu dröjer det inte så länge, innan vi få resa. Det blir nu i höst. Dock — vi äro tacksamma för denna tid här för bara studier och för all hjälp med språket och till att förstå förhållandena här ute.

Men det blir inte bara teoretisk hjälp, som vi få, utan också praktisk. Vi tre bröder ha varit med evangelisterna, som gå här i Evangelistskolan, ut till byarna, där de vittnat om Herren, eller ut på promenader för att få ombyte från läsningen, då vi få öva oss i att tala med kineserna. Tänk, att det skall ta så lång tid, innan det blir »vårt»! Men det är ju också ett svårt språk.

I söndags var jag med ett par av evangelisterna till en by, som ligger några li utanför staden. De skulle hålla möte där. På vägen dit språkade vi livligt om allt möjligt. De ville veta om allt som finns i Sverige, och jag försökte tala om det med det lilla ordförråd, jag äger. De frågade mig, hur dyra mina kläder voro, och naturligtvis beundrade de mina utländska skor. De voro underbara — men allt för dyra!

Innan vi gingo in i byn, satte vi oss i

gräset på en sluttning, där vi hade en bönestund. De bådo så varmt för folket i byn, att Herren skulle välsigna vårt besök och de bådo för mig, att Herren skulle hjälpa mig med språket. Det gjorde så gott därinne i hjärtat att höra deras varma böner.

Inkomna i byn mötte vi många frågande blickar, som liksom sade till oss: »Vad ska ni göra här?» Vi uppsökte en bra plats ungefär i mitten av byn, där det fanns skugga. Evangelisterna hängde upp »hjärtetavlorna», planscher, som föreställa hjärtats innersta och vad det kan vara fyllt av. När det var klart, stämde vi upp med en sång, och den ene efter den andre började komma. Somliga vågade inte gå ända fram, men andra gjorde det, och en av evangelisterna började predika. Jag förstod, att hans hjärta var fyllt av något, som han ville ge med sig av till sina egna landsmän. Då och då framkastades frågor, och alltid var han villig att svara. När han hållit på en stund, och folket var som mest intresserat, började en bonde i närheten att sätta i gång en maskin, som han använde för bomullen, och som förde ett förfärligt oväsen. Det var, tyckte jag, som om det var den onde själv, som ville hindra Herrens verk. Eftersom det inte var någon idé att fortsätta, slutade vi, och folket skingrades åt alla håll. Herren välsigne det, som såddes ut!

Vi togo ned bilderna och fortsatte längre ned i byn. Några gamla gummor, som sutto utmed vägen och spunno, tilltalade vi och frågade om de kunde läsa. De kunde inte höra och ropade, då de ej hörde: »Vi kan inte läsa».

Vi fortsatte vidare och kommo till byns skola och stannade utanför dörren. Just då kom läraren och gick förbi och en av evangelisterna tilltalade honom med »kuei hsing» (vad är Ert namn?) och då han sagt det, bjöd han oss att stiga in. Men först skulle vi krusa. När vi äntligen kommit in, bjöd han oss på vatten. Evangelisterna talade om, varifrån vi kommit samt talade om Herren. Då en av dem frågade honom, om han fick tala till eleverna, bjöd han oss gå ut på skolplanen, och så bad han pojkarna ställa sig i giv-akt-ställning, därefter vinkade han med handen, visande att nu kunde han tala. Och han tog tillfället i akt och började tala om Barnavännen, varmt och innerligt, och deras ögon, som förut följde mig i allt vad jag gjorde, riktades på evangelisten. När han slutat sitt anförande, fortsatte den andre, och han ställde åtskilliga frågor till dem, vilka de ibland kunde svara på och ibland inte. En pojke var särskilt vaken och pigg, och han kunde nästan svara på allesammans. När han också hade slutat sitt anförande, delade vi ut traktater till barnen, vilkas ansikten strålade, då de fingo dem. Må de få bli till välsignelse!

Så var det tid på att gå hem. Vi gingo nu en annan väg, för att vi skulle träffa andra människor, och till alla, som kunde läsa, utdelades traktater.

Väl hemkommen kände jag mig ganska trött, men tacksam till Gud för detta tillfälle, som givits mig att komma ut bland folket, vilket jag börjar förstå bättre för varje dag.

När vi reste hem från »Shui-yu», träffade jag en lantman, som frågade mig, om jag kände missionär Carlén. »Han var kärleksfull han», sade han, samt började berätta om hans besök i den by, i vilken han bodde. — Ja, det har jag börjat förstå tydligare och klarare, att kärlek, som är fullkomlighetens sammanhållande hand, bör alltid, även då vi möts med hat, strömma ut ur oss, som stå härute.

Jag samtalade med en ung kines, som började tala om en missionär och sade då: »Han talar vårt språk dåligt, men det gör inte så mycket. Men» — och det låg tonvikt i detta 'men' — »han älskar oss, och vi kan inte annat än älska honom tillbaka.» Det var gott att få höra ett sådant yttrande, och Gud give, att de sade så om oss alla, att vi älska dem!

— Nu börjar det bli sent på kvällen, och jag måste därför sluta.

Många varma hälsningar till Er alla!

Åke Haglund.

UNGDOMENS AVDELNING

I farans stund.

På ett lantställe icke långt från en större stad bodde under orostider en man — vi kunna här kalla honom herr Lind — känd för sin varma, innerliga tro. Hans hustru var av samma sinne, varför de ock uppfostrade sina barn i Herrens fruktan. De, som sågo barnen, kunde ej tycka annat, än att det vilade en särskild välsignelse över huset, ty där rådde lydnad mot föräldrar, syskonkärlek, frid och hjälpsamhet. Huset var också ett mönster för ordning och hemtrevnad, och tjänarna stannade länge i husbondefolkets tjänst. Med Guds ord och bön började och slutade man dagen.

En stormig höstafton hördes en stark knackning på porten. En tjänare skyndade då att öppna den och fann två storväxta karlar, vilka stodo på trappan. Den ene av dem lämnade tjänaren ett brev, tilläggande i oförskämd ton: »Lämna denna skrivelse åt er husbonde och lämna oss svar så fort som möjligt.

Vi vänta härute!»

Tjänaren blev icke litet häpen över främlingarna och deras befallande sätt men lovade dock att lyda och snart komma tillbaka. Han skyndade in och lämnade brevet, varefter han stannade i rummet, inväntande svaret. Fru Lind och barnen samlades nu kring familjefadern under orolig väntan på, vad denne hade att meddela.

»Vi hava fått ett brev här», sade han, »vars innehåll är allt annat än angenämt. Men, mina älskade, förjagen all fruktan, ty även i detta fall kunna vi säga: 'Är Gud för oss, vem kan vara emot oss?' — Fatta nu mod, så skall jag läsa brevet för eder!»

Med fast stämma läste han följande: »Min herre! Anföraren för ett talrikt band står i närheten av edert hus med den bestämda fordran, att Ni före dagbräckningen lämnar 25,000 kronor eller valuta därför vid eder trädgårdsport. Ifall Ni skulle neka, kommer edert vackra boningshus att denna natt offras åt lågorna. Anföraren.»

»O, Gud, förbarma dig över oss!» suckade fru Lind, när hennes man slutat läsa. Barnen gräto, och tjänarna, vilka också hade församlats, darrade, som om de redan hört lågorna spraka. Endast husfadern hade åter blivit alldeles lugn. Sedan han en stund övertänkt saken, fattade han en penna och började skriva:

»Min herre! Eder befallande fordran förtjänar ett bestämt svar. Jag bifaller den icke. Om det skulle vara i överensstämmelse med Guds behag, att mitt hus lämnas till rov åt lågorna, hoppas jag kunna säga: 'Herre, ske din vilja!' Jag är dock förvissad om att det icke ligger i er makt att utföra detta dåd. Gud är allsmäktig, och vilka gudlösa planer, Ni än hyser, är det likväl han, som regerar. Lind.»

I samma ögonblick hördes åter en högljudd knackning på porten, och tjänaren skyndade ut med svaret.

Karlarna läste det vid ljuset av en blindlykta, och i en ton av det mest hotfulla hån ropade de åt tjänaren: »En vänlig hälsning till er husbonde, att vi snart personligen skola till honom framföra vår tacksägelse.» Härpå skyndade de bort.

Då tjänaren åter kommit in, läste herr Lind väl till överallt och sade sedan: »Låt oss nu alla knäböja och bedja till Gud, den allsmäktige, utan vars vilja ej ett hår kan falla av vårt huvud.»

Alla lydde och följde med djup andakt husbondens böneord, i vilka han anbefallde sig och hela sitt hus i Herrens trofasta hand.

De uppstego styrkta och inväntade nu den svåra stunden under förtröstan på Herrens bistånd.

»Låt oss frimodigt vänta och förbida, vad som tillskickas oss», sade herr Lind. »Vad Gud än sänder, är det gott, och han skall icke låta oss sakna kraft, ty han har ju sagt: 'Jag skall icke övergiva eller lämna dig.' Därför kunna vi dristeligen säga: 'Herren är min hjälpare, och jag vill icke frukta' Vad kan en människa göra mig?»

Klockan hade just slagit tolv på natten. De kunde icke söka hjälp i närmaste stad, ty det var alltför långt dit, och dessutom lågo rövarna utan tvivel i försåt vid vägen. Det var, som om Gud ville visa dem, att från honom allena kunde hjälpen komma. Vinden tjöt för varje stund allt häftigare omkring deras ensliga boning och ökade ännu mera nattens fasa.

Omkring klockan två på morgonen förkunnade några starka knallar annalkandet av ett häftigt åskväder. Snart följde blixt på blixt med ovanligt stor hastighet, beledsagade av ett väldigt tordön. Den lilla familjen tycktes nu bli lugnare. Den ena faran bortjagade den andra, så att de började glömma rövarna och deras hotelser. Då for hastigt en fruktansvärd blixt genom rymden, och ögonblickligen följde en knall så stark, att fönstren skakade.

»Åskan har slagit ned!» utbrast en av tjänarna. »Se, se, höladan brinner!»

Så var det, och snart stod det omtalade huset i ljusan låga. Det var lyckligt, att ladan låg så långt ifrån de övriga byggnaderna, att elden ej spred sig. Den nämnda fruktansvärda knallen var den sista, och småningom drog ovädret bort med ett sakta mullrande.

Ännu vågade likväl ingen gå ut av fruktan att möta rövarna. Sedan en kvarts timme gått, hörde man ljud utanför, och snart kände man igen de vänliga rösterna av grannarna, vilka hade skyndat till för att hjälpa att släcka elden. Nu vågade herr Lind och hans folk sig ut till den brinnande ladan. Men till deras ytterliga förvåning fingo de på ett litet avstånd därifrån se den livlösa kroppen av en man, som lågorna ännu ej hunnit röra. I den döde igenkände husets tjänare den ene av de främmande, som aftonen förut lämnat honom brevet. Det var i själva verket den mycket fruktade anföraren för rövarbandet. Han hade, såsom det syntes, blivit träffad av blixten i samma stund, som han begivit sig i väg för att utföra sin grymma avsikt.

Där låg han nu, livlös och övergiven av sina kamrater, vilka tagit till flykten, så snart de sågo sin anförare slagen av Herrens hand. Elden blev snart dämpad genom grannarnas hjälp. När herr Lind berättade den märkvärdiga tilldragelsen för dem, blevo de djupt gripna. Då de sedan skulle föra bort den döde, funno de hos honom ett papper, vilket ledde dem på spåren efter de övriga banditerna, vilka en lång tid gjort trakten osäker.

— — —

Det är gott att i allt, som möter, kunna blicka upp till en Fader i himmelen, som i nåd vårdar sig om sina barn. Vilken underbar tröst ligger det ej i den lilla sångversen:

»Ringaste barn, som beder, lever oändligt tryggt.
Mäktar långt mer än hjälten, som starkaste fästen byggt.
Måtte vi aldrig glömma, var vi i världen gå,
att till Guds eget hjärta den bedjandes suckar nå!»

(Fritt från tyskan.)

Insänd litteratur.

Två unga araber. Av Amy Zwemer. Översättning från engelskan av G. Palmær. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 182 sid. Pris: häft. 2:75, inb. kr. 4:—.

Några glimtar från den värld, där muhammedanismen behärskar det religiösa livet; en bok skriven för juniorer, men med en sådan rikedom på fakta, att den med stort intresse kan läsas även av vuxna.

Moderna sökare. Av Oscar Terning. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 156 sid. Pris: häft. 2:25, klotb. kr. 3:50.

En ny bok av författaren till boken »Den förkättrade nutidsungdomen», utgiven på samma förlag.

En Herrens eldslåga. David Brainerd. Av Axel Rudeskog. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 71 sid. Pris 1 kr.

Missionär D. Brainerd skrev en dagbok, som utgavs efter hans död, och som blivit

till välsignelse för många. Han kämpade sin ensamma kamp i Amerikas urskogar. Där var han en Herrens eldslåga, och att lära känna hans karaktär har uppfordrat mången till helig kamp. Ske alltså även genom denna bok! *M. L.*

Vid jordens ändar. Av Elisabet Solliden. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 194 sid. Pris häft. kr. 3:—, klotb. 4:50.

»Jordens ändar», det är här Diomedeöarna i Behrings sund, av vilka den ena tillhör Amerika och den andra Asien. Det är knappast mer än 4 km. över vattnet mellan de båda öarna, men man har fortfarande måndag på den amerikanska ön, då tisdagen brutit in på den asiatiska. Boken skildrar intressant och medryckande det missionsarbete, som här utfördes av missionär N. F. Höijer och hans medarbetare under de sista åren av missionär Höijers levnad. Boken rekommenderas varmt. *M. L.*

När och Fjärran. Jultidning utgiven av Kvinnliga Missions-Arbetare, Brunnsgatan 3, Stockholm. 24 sid. Pris 1 kr.

Synnerligen vacker och innehållsrik brukar alltid denna jultidning vara. Det är alltså ej att säga något nytt om den, om detta omdöme uttalas även i år. Och dock måste det sägas, ty den är, tror jag, vackrare och mera innehållsrik än någonsin förut. Den rekommenderas på det allra varmaste. *M. L.*

*

På Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Förlag har utkommit:

David Livingstone, Missionären — Stigsökaren. Av Nils Dahlberg. Illustrerad. Pris: häft. kr. 2:50, klotb. kr. 4:—.

Synnerligen glädjande är att på nytt få påminnas om denne Guds kämpe och riddersman. Må denna bok finna väg till många hem och hjärtan och sporra till uppoffrande, självutgivande tjänst i Guds rike. *E. F.*

Varde ljus, missionskalendern för 1934. Illustrerad. 42 årg.

Redigerad av Nils Dahlberg med gripande interiörer från sällskapets missionsfält i Afrika och Indien. *E. F.*

*

Av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse har utgivits:

Tillkomme Dilt Rike. Pris: häft. kr. 1:25, kart. kr. 2:—.

I denna rikt illustrerade kalender gives oss även innevarande år många värdefulla missionsbilder. Teckningen av Josef Zulu väckte till nytt liv minnen från ungdomsåren, då vi tillsammans gjorde missionsresor i Sverige. Huru ordets säde sås, mognar och skördas i Guds rike, bära dessa ständigt återkommande julhälsningar vittne om och stämma våra hjärtan till tacksägelse och lov. *E. F.*

Stjärnan från Betlehem. 27 årg. Pris 40 öre.

Stäppens folk. Folklivs- och missionsbilder från Mongoliet tecknade av Svenska Mongolmissionens missionärer. Svenska Mongolmissionens förlag, Stockholm. Pris: häft. 1:75, kart. 2:50.

Föreliggande bok ger en intressant inblick i en mångfald förhållanden i detta stora, jämförelsevis så litet kända land. Dess vittnesbörd talar ock ett mäktigt språk om vad Herren förmår, och vilken härlig frukt hans evangelium bär, varhelst det blir förkunnat. Boken kommer helt visst att bli ett medel till att tron stärkes och kärleken tillväxer hos Guds folk till fromma för missionens sak. *E. F.*

Hans Stjärna i Östern.

80:e årgången.

Redigerad av *ERIK FOLKE.*

Innehåller:

Kyrkan i Mauritzberg. Ill.
Julsång.

Jesus vår broder, vår förlossning. Av *C. O. Rosenius.*
Väktare vad lider tiden? Av missionsföreståndare *Erik Folke.*
Från Kong-fu-tse till Kristus. Av doktor *Karl Fries.*
Herrens vägar. Av missionär *Carl F. Blom.*
Beredd jordmån. Av framlidne missionär *Oscar Carlén.*
I striden — vid trossen. Av missionär *Aug. Berg.*
Minnen. Av fröken *Lisa Blom.*
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Blomman i stormen. Av fru *Dagny Bergling.*
Tiggarkvinnan. Av fru *Olga Styrelius.*
Plantor i Herrens gårdar. Av fröken *Hanna Wang.*
Kunskapens nyckel. Av fru *Hilma Tjäder.*
I faror bland kommunister. Av fru *Anna Hahne.*
Från mörker till ljus. Av missionär *Joh. Aspberg.*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1: 50; kart. kr. 2: — och klotb. kr. 3: —. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1933.

Allmänna missionsmedel.

1283. »Matpengar» 6: 75
1284. »Fars och Mors minne» 50: —
1286. J. N. 1,000: —
1287. H. L. 50: —
1288. Medel fr. Mora 12: —
1293. A. O., Norderön 845: —
1294. H. F., Utfersjöbäcken 10: —
1295. Skede mfg 30: —
1296. E. H. Rom. 6: 23 5,000: —
1297. »Onämnd» 10: —
1298. »En vän», till Erik Malms underh. 10: —
1299. Torsåker o. Solberga arbetsfören. 25: —
1302. »Tackoffer» 10: —
1303. G. K. Björköby 20: —
1304. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. 100: —
1305. Anna, Lydia, Julia 15: —
1306. A. L., Hidingebro, ur sparb. 7: —
1307. »En länk» 20: —
1309. »En länk» 50: —
1310. V. O., Burön, »tackoffer», gm A. B., Skellefteå 10: —
1311. Koll. i Yttervik 65: 78
1312. B. o. K. L., Sthlm 25: —
1313. K. N., Gärdsta, gm J. A. 100: —
1314. H. L., Skövde, gm G. C. 5: —
1315. »Onämnd, tionde» gm d:o 5: —
1316. Söndagsskolbarnen i Arnäs, gm A. J., Österäng 10: —
1317. A. J., Österäng 5: 50
1320. K. S., Huskvarna 50: —
1322. E. E. 250: —
1323. Onämnd 50: —
1328. Olmstads Vestra syfören. 15: —
1329. Koll. i Glava kyrka, 7/11, vid M. Ringbergs föredrag 28: —
1330. L. L., Uppsala 50: —
1331. Sävenäs Juniorförening 50: —
1332. Till Astrid Löfgrens underh. 10: —
1333. E. A., Norrköping, »höstoffer» 50: —
1334. S. A. B., Ps. 136: 1 25: —
1336. Onämnd, Skellefteå, till E. Sjöströms utresa 50: —
1337. Koll. i Hjoggböle 9/11 20: 85
1338. D:o i Sävenäs 4/11 14: 84
1339. Offergåvor vid kinamöte i Skövde 24/10 27: 50
1340. »Sevapskornet», Lidköping, till Thyra Lindgrens underh. 60: —
1343. Koll. i Imanuelskyrkan, Lidköping, 26/10 60: 96
1344. D:o i Missionshuset, Alingsås, 27/10 50: —
1345. D:o i Askims kyrka 29/10 89: 56
1346. A. N., Gbg, sparb.-medel 30: 49
1347. Syfören. i Gbg 61: 25
1348. Resebidrag fr. Gbg 20: —
1349. Koll. på Kinalänkarnas möte i Gbg, 28/10 51: 25
1350. D:o på K. F. U. K., Malmö. 1/11 20: —
1351. D:o i Ungdomsförb., d:o 2/11 43: 40
1352. Resebidr. fr. K. F. U. K., Kristianstad 15: —
1353. Koll. på K. F. U. M., Hälsingborg, 4/11 39: 65
1354. Kinalänkarne, Klippan, till Hanna Lundbergs underh. 27: —
1355. Koll. i Maspelösa 7/11 43: —
1356. S. T., d:o 100: —
1357. Koll. i Värna 8/11 35: —
1358. D:o i Stäckö 9/11 15: 74
1359. D:o i Grebo 9/11 25: —
1360. I. o. A. T., Norrköping 100: —
1361. K. F. U. M:s mellersta distr. till Malte o. Ida Ringbergs underh. 750: —
1362. H. K., Sanda 30: —
1363. Nye mfg 50: —
1364. P. P., Munkaljungaby 10: —
1365. En utdelning 21: 76
1367. »Glädjebössan» 126: —
1368. Koll. i Ulricehamn 24/10 21: —
1369. D:o i Kristinehamn 29/10 15: —
1370. D:o i Karlstad 31/10 16: 90
1371. Resebidrag fr. Skogshalls K. F. U. M. 1/11 20: —
1372. Koll. i Forshaga 2/11 9: —
1373. D:o i Arvika 5/11 16: —
1374. D:o i Sunne 12/11 40: —
1374. D:o i Filipstad 13/11 12: —
1376. A. E., Laxå 5: —
1378. Falköpings kyrkl. syfören. 25: —
1379. Ekenäs syfören., sparbössepengar 43: —
1380. B. J., Mariestad, blommor fr. min födelsedag 25: —
1381. Koll. i Undersåker vid M. Ringbergs besök 15: —
1383. K. E., G:la Uppsala 17: 75
1384. »Missionsäppelträd» gm K. B., Tranås 10: —
1385. I. H., Skelleftehamn, till Thyra Lindgrens underh. 5: —
1388. Onämnd 10: —

1389. Tackoffer fr. Vetlanda, gm K. J. H—d 10: —
1390. A. M., Alva 5: —
1391. Kinaväuner i Kalmar 100: —
1392. Barnsyfören. »Kinabarnen», Skellefteå, till Maja Lundmarks underhåll 150: —
1393. Kinosernas vänner, Jkpg, offerinsaml. 19/11 450: —
1394. Syfören. för Kina i Gbgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underh. 1,400: —
1395. Koll. i Aneby 9: 92
1396. D:o i Flisby 10: —
1397. Syfören. i d:o 50: —
1398. Koll. i Ryssby 14: 79
1399. D:o i Sunnerå 10: 32
1400. Kinasyfören. i Ljungby, resebidr. 20: —
1401. Missionsförsaml. i d:o, d:o 10: —
1402. Koll. i Lidhult 10: —
1403. D:o i Torpa 9: 10
1404. D:o i Åsens missionshus 2: 31
1405. D:o i Unnaryd 9: —
1406. D:o i Fryele 12: 20
1407. J. F. E., Bankeryd 20: —
1408. S. U., Sthlm 500: —
1409. A. P., Bodafors 10: —
1410. I. B., Öjebyn, till frimärken 5: —
1414. Kimstads kyrkl. syfören. 100: —
1415. Sparb.-tömning i Brånsta skola, vid A. Hahnes besök 68: —
1416. Insaml. vid symöte hos M., Häggenås 11: 25
1417. »I Jesu namn», 2 Kor. 9: 8 85: 85
1418. Koll. på K. F. U. M:s centralföreenings missionsmöte 26/11 50: —
1420. M. R., Marieannelund 10: —
1421. »Fr. Mora» 20: —
1422. »Onämnd» 10: —
1423. Mörteryds Mfg 50: —
1424. Koll. i Folketorp 7: —
1425. D:o i Byrsta missionshus 8: 90
1426. D:o i Hörsta d:o 11: 19
1427. D:o i Johanneskyrkan, Kumla 29: 35
1428. D:o i Hallsbergs missionshus 7: 25
1429. D:o i Lanna d:o 6: 15
1430. D:o i Hackva församlingssal 9: —
1431. D:o i Sörby missionshus 15: 44
1432. D:o i Luth. missionshuset, Örebro 36: 57
1433. D:o i Bällsås missionshus 5: 14
1434. C. Th. E., Kumla 10: —
1435. H. o. A. M., »Guds pengar» 16: —
1436. N. S., gm B. L. 7: 50
1437. P. A. G., Örebro 15: —
1438. A. L., tillägg till koll. 6: —
1439. Syföreningarnas försäljning i Stockholm 24/11 3,662: 95
1441. Holsby mfg 125: —
1442. A. S. 200: —
1443. Ölmstads Mfgs insaml. vid skördefest i Ölmstads missionshus 25: —
1444. Minnie (Nicholson)-Carlson, återbet. emottagna medel för utresa till Kina jämte ränta 1,350: 83
1445. Skellefteå Landsförsaml:s mfg 200: —
1446. Koll. i Angereds skola 17: 60
1450. Efterskörd till försälja. 10: —
1451. A. H., återbet. resebidr. 10: —
1452. »5 Mos. 11: 24» 300: —
1453. Undersåkers mfg 50: —
1454. Frösö församlings skördeinsaml. 75: —
1455. Koll. i Genvalla, vid M. Ringbergs besök 22: 20
1456. D:o i Hornsberg vid d:o 30: —
1457. D:o vid d:o, gm C. R., Näkten 25: 25
1458. »En länk» 20: —

Kr. 19,905: 99

S. M. K:s Pensionsfond.

1366. Syfören. N:r 2, Sthlm 66: —

Kr. 66: —

Särskilda ändamål.

1282. Stefanskyrkan i Vanadislunden, Sthlm, till pastor Kao's underh. 156: 95
1285. E. o. E. L., Sthlm, till Frida Prytz, för de nödl. 25: —
1289. »Allianslänken», för deras 3 gossar fr. Chiehbsien 150: —
1290. Några vänner i Höganäs, till H. Linders verks., gm E. A. 50: —
1291. A. O., Norderön, till Hanna Wang, för de hungr. 20: —
1292. D:o till I. Ackzell, för d:o 20: —
1300. Hälsingborgs Barnmiss.-fören., till Ai-Hua, en julgåva 5: —
1301. »Ett tack till Herren», till läraren Sies underh. 300: —
1308. E. K., Gbg, till bibelkvinnas underhåll i Ishih 150: —
1318. M. E. o. E. K., Norrköping, minnesgåva i anledn. av hemgångna Math. Karlson, Kristdala, 80-årsdag 23/10, till Maria Pettersons verks. i Sinan 10: —
1319. K. S., Huskvarna, till evang. Kang Tsi-kang underh., Hoyang 150: —
1321. Daggryningen i K. M. A., till skolorna i Kina 3,250: —
1324. Syfören. »Ljusglimten», Duvbo, till barnhemsverks. 640: —
1325. Söndagsskolbarnen i Norra Skärstad, till gossen Nytt Liv's underhåll 50: —
1326. K. F. U. M:s Missionskrets, Gbg, till K. F. U. M:s arbete i Kina 100: —
1327. Syfören. n:r 1, Sthlm, till bibelkv. underh. i Honanfu 73: 42
1335. En vän i K. F. U. K:s ungdomsgren, i st. för blommor på Elin Heurlins bår, till Astrid Löfgren att anv. efter gottf. 25: —
1341. K. F. U. M:s mellersta distr., till M. Ringberg, för en evang. underhåll 100: —
1342. B. A., Alingsås, för barnh. i Sinan 25: —
1377. »Tack o. lov», till Maria Pettersson, att anv. efter eget gottf. 30: —
1382. Lulcå K. F. U. M., sparb. till Joh. Aspberg, att anv. efter gottf. 21: 08
1386. L. M. F:s offerdag till Kvinnoskolan Yuncheng och annan verksamhet 3,651: 84
1387. Sparb.-medel fr. Sättra, till barnh. i Sinan 35: —
1411. I. B., Öjebyn, till Maria Pettersons barnh. 15: —
1412. K. A., Nässjö, gm E. K., Gisebäck, för de nödl. 10: —
1413. L. M. F., till bibelkv. Klara Ni's underh. 168: —
1419. »Ljusglimten», Duvbo, efterskörd, till barnh. i Sinan 20: 55
1440. Libanons Missionskrets, Gbg, till evang. underh. i Hoyang 300: —
1447. I. C., Skövde, till kinabarnen 10: —
1448. Söndagsskolan i Böle-Åsen samt Skyttmons skola, t. Hanna Wang, att anv. för barnmissionen 29: 60
1449. E. W., Söderhamn, till I. Ackzell, att anv. i verks. efter gottf. 30: —

Kr. 9,621: 44

*

Allmänna Missionsmedel	**19,905: 99**
S. M. K:s Pensionsfond	**66: —**
Särskilda ändamål	**9,621: 44**
Summa under nov. mån. 1933:	**Kr. 29,593: 43**

Med varmt tack till varje givare!

»Jag skall giva dem deras lön i trofasthet och sluta ett evigt förbund med dem.» Jes. 61:8.

PRENUMERATIONSANMÄLAN.

MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND

anmäler härmed sin 39:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1934 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsföreståndare Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Missionstidningen Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Missionstidningen Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva den många nya verksamma vänner. Till prenumerantsamlarna såväl som till andra, vilka visat kärleksfullt intresse för tidningen, ber red. att få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack.

Vidare bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumeration kan verkställas både på postkontoren och på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångssätt. I så fall sändes tidningen, om så önskas även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Kristus vår Konung. — Högtidsdagar i Göteborg. — Från Red. o. Exp. — Chang-Chih-chiang. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Insänd litteratur. — Hans Stjärna i Östern. — Redov. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm 1933. Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 20 ÅRG. 38. 25 DEC. 1933. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Änglarnes glädje.

Efter en tavla av M. Stüler.

GUD VARE TACK FÖR HANS OUTSÄGLIGT RIKA GÅVA.

2 Kor. 9: 15.

»Stora, heliga, outsägliga gåvor få vi av Faderns hand», så ljuder sången under julen, glädjens stora högtid, och åter uppstämma vi: »Jesus är gåvan, given åt jorden, Gud denna gåva åt syndare ger». En större, rikare gåva kunde aldrig givits åt jordens barn. För aposteln blev den av ett sådant outsägligt värde, att den vida övervägde allt vad livet kunde bjuda honom. »Allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust. Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre.»

Skriften bär allt igenom rika vittnesbörd om Jesugåvans värde. Den har bl. a. åt oss bevarat detta lärjungarnas vittnesbörd om sin Mästare: »Vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning».

Jesus, Guds gåva till oss, är full av nåd. Nåd är en gåva, som syndare framför allt behöva. Intet är så ljuvligt för ett hjärta tyngt av synd och brist som att det finnes nåd att få. Och ingen kan med så stor förståelse och ömhet bevisa nåd som just Jesus. »Kommen till mig, I alla som arbeten och äro betungade, så skall jag giva eder ro». Denna inbjudan har han låtit utgå tiderna igenom, och ännu står han där längtande att få bevisa nåd. Aposteln finner knappt ord att utsäga nådens rikdom. För honom var den överflödande, ja, den var översvinnelig. Och psalmisten sjunger: »Hur underbar är icke din nåd». »Din nåd är stor allt upp till himmelen.» »Huru dyrbar är icke din nåd, o Gud.» Ja, han säger: »Din nåd är bättre än liv.» Den som får göra den erfarenhet, som aposteln talar om, då han skriver: »I honom hava vi förlossningen genom hans blod, syndernas förlåtelse efter hans nåds rikedom», eller de som stanna inför detta ord av honom: »De som undfå den överflödande nåden och rättfärdighetsgåvan få konungsligt välde i liv också det genom en enda, Jesus Kristus», för dem växer gåvan i starkhet och värde förutan gräns. Jesus, Guds gåva till oss, är full av nåd.

Men Jesus, Guds gåva, är ock full av sanning, ja, han är i sin person sanningen. Inför Jesus ställes allt in under evighetens klara ljus. Där avslöjas alla djup i ett människohjärta. »Intet skapat är fördolt för honom, utan allt ligger blottat och uppenbart för hans ögon.» Där går vägen till rening och frälsning. Men Jesus belyser ock för oss underbara höjder. Han uppenbarar för oss sanningen om den himmelska världen. Han lär oss känna Fadern. Han uppenbarar för oss Guds rådslut, avslöjar innebörden av orden: »Vad intet öga har sett och intet öra har hört ock vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem, som älska honom.» Och han giver oss sin Helige Ande, som skall leda oss till hela sanningen. Jesus, Guds stora gåva till

oss, kastar ljus över vår väg ända fram till målet.

Jesus, julens gåva, är ock full av kärlek. Han är kärleken. När Guds vår Frälsares godhet och kärlek till människorna genom Jesu ankomst uppenbarades blev det högtid på jorden. Och då han sedan under hela den tid, han delade vår lott härnere, utan gräns slösade kärlek på alla, som togo sin tillflykt till honom, samt slutligen beseglade denna sin kärlek på korset, då finna vi i honom i sanning kärleken fullkomnad. Och då vi ställa oss inför denna hans bild, väckas ovillkorligen i våra hjärtan samma längtan som hos aposteln, och vår bön blir densamma som hans: Att Kristus genom tron må bo i våra hjärtan att vi må vara rotade och grundade i kärleken, att vi må lära känna Kristi kärlek, som övergår kunskapen och sålunda bliva helt uppfyllda av all Guds fullhet. Må ingen av oss gå förlustig denna Guds högsta gåva på vår Frälsares stora högtidsdag.

Jesus, julens stora gåva, är vidare full av härlighet. Det är i Kristi ansikte som kunskapen om Guds härlighet strålar fram. Genomstrålad av denna härlighet och utstrålande denna härlighet, så skådade lärjungarna honom, medan han ännu var i en tjänares skapelse, och genom detta skådande fördes de allt djupare in i tron på honom; och ju mer deras tro på honom tillväxte, desto mer fingo de skåda av hans härlighet. Att samma väg står öppen för oss, förstå vi av Jesu ord till Marta: »Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet». Och på den vägen sjunger aposteln Paulus sin jublande segersång: »Vi alla, som med avtäckt ansikte skåda Herrens härlighet i en spegel, varda förvandlade till samma bild, från härlighet till härlighet såsom från Herrens Ande.» (2 Kor. 3: 18, 1883 års övers.). För varje själ, som lär känna Jesu härlighet, förbleknar all denna tidens och denna världens härlighet. Och var och en som i tro tager emot Jesus som sin Frälsare, skall få erfara, att han därigenom blir delaktiggjord av hans härlighet. Jesus, julens gåva till oss, är övermåttan härlig och bereder åt oss, som ännu vandra i syndens och nödens värld, i översvinneligen rikt mått en härlighet, som väger översvinneligen tungt och varar i evighet. Skola vi ej därför med aposteln sjunga lovsången: »Jag är viss om att »varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken någon makt i höjden eller någon makt i djupet, ej heller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.» Rom. 8: 38, 39.

Erik Folke.

Missionstidningen Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Missionstidningen Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Prenumeration kan såsom synes av prenumerationsanmälan verkställas både på postkontoren och på vår expedition. Enligt nuvarande bestämmelser för post-

befordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumerationen verkställes på vår expedition. Vi vore därför särskilt tacksamma, om detta sätt att prenumerera användes. Prenumerantsamlare behöva ej därför nödvändigt ha besvär med att utdela tidningen. De kunna nämligen till oss insända en lista på prenumeranterna med deras fullständiga adresser, och i så fall sända vi sedan tidningen i utgivarekorsband direkt till varje prenumerant. Provexemplar sändas på begäran gratis och portofritt från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Samtidigt som vi fästa uppmärksamheten härvid, ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Missionstidningen Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud giva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Med detta nummer av vår tidning följer ett postgiroinbetalningskort, som kan användas vid prenumeration direkt till S. M. K:s Exp.

»Hans Stjärna i Östern.»

Ännu finnes ganska många ex. av vår kalender osålda, och vi voro så tacksamma, om våra vänner godhetsfullt ville hjälpa oss att få dem slutsålda. Många ha uttalat sig mycket berömmande om kalendern, ej minst i år, varför vi våga tro, att de som köpa den få full valuta för priset. Och dessutom vore det en god hjälp för Missionen att få upplagan slutsåld.

Kanske det finnes sådana, vilka ej själva köpt den, som kunde köpa ett ex.? Eller kanske åtskilliga av våra vänner kunde köpa den för att ge bort den? Vi bedja att få bringa även denna angelägenhet i våra vänners hågkomst.

Försäljningen i Stockholm för S. M. K.

I förra numret av vår tidning meddelade vi, att resultatet av försäljningen i Stockholm för S. M. K. i år var mindre än föregående år. Såsom ämne för tacksägelse och anledning till uppmuntran vilja vi nu meddela, att en vän, som ej var närvarande vid försäljningen, sedan bett att få överlämna skillnaden såsom en gåva, så att resultatet i år blir lika gott som förra året.

Denna gåva har i likhet med många andra gåvor berett oss stor glädje och uppmuntran och vi bedja att få uttala vårt varma tack. I denna tid, då behoven äro så stora, är det så underbart stort att få se, att Herren alltjämt har vänner, som stå till hans förfogande även då det gäller att fylla ekonomiska behov. Må han själv välsigna dem alla! Han har rikedomar att giva. Prisat vare hans namn!

Utresande missionär.

Fröken *Estrid Sjöström* kommer, v. G., att på nyåret återvända till vårt arbetsfält i Kina. Avresan från Stockholm blir den 2 jan. med tåg, som avgår kl. 10 e. m. (kl. 22) från Centralstationen. Från Genua beräknas avresan ske med S/S »Trier», den 6 jan., och båten beräknas vara i Shanghai den 14 febr.

Vi anbefalla varmt fröken Sjöström åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst i förbön med tacksägelse.

Avskedsmöte.

Avskedssamkväm för fröken Sjöström anordnas på *K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35, Stockholm* (ingång från Snickaregatan) *fredagen den 29 dec. kl. 7 e. m.* Må det bliva oss möjligt att även denna gång mellan jul och nyår, samlas, så att stunden bliver till glädje och uppmuntran. Kaffe och té serveras mot vanlig avgift. Välkomna!

Trettondagen

anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. *missionshöglid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Stockholm, då sparbössor och offergåvor med tacksamhet mottagas.

Även till detta möte hälsas alla varmt välkomna!

Bönemötena för S. M. K.

Tisdagsbönemötena för S. M. K. i *Betesdakyrkan, Floragatan 8,* börjar v. G. åter *tisdagen den 16 jan. kl. 7 e. m.,* ej såsom vi angåvo i förra numret av vår tidning tisdagen den 9.

De bönemöten, som bruka anordnas varannan fredag *på S. M. K:s exp.,* påbörjas åter *fredagen den 19 jan. kl. 2 e. m.*

Kinalänkarna i Stockholm.

Kinalänkarnas symöte i Stockholm anordnas för första gången på det nya året v. G. *på S. M. K:s Exp.,* Drottninggatan 55, *torsdagen den 18 jan. kl. 7 e. m.* Välkomna!

En God Fridfull Jul

tillönskas alla läsare av Missionstidningen Sinims Land.

JULSÅNG.

Hur härligt strålar Livets ljus!
Ned över jordens torra grus
Nu gjutas nådens floder. —
Han är oss sänd ur Fadrens famn;
Högt vördas må hans ljuva namn,
Vår Jesus och vår Broder.
Frälserman kallas han,
Mild och nådig, Stor och rådig,
Rik i gåvor, Herre över himlens håvor.

Välsignad visst är Davids stam,
Av vilken Jesus föddes fram,
Att mig från döden frälsa.
Vi skulle jag då vara stum
Vid sådant evangelium,
Som bådar liv och hälsa? —
Milde Gud! Låt mitt ljud Dig behaga:
Giv mig svaga Kraft och styrka,
Att i tron Dig värdigt dyrka.

Upp, upp du frälsta Kristenhet!
Din Präst, din konung, din profet,
Att vid dess ankomst vörda.
Upp själ och anda, liv och kropp!
Nu bygges upp ditt fallna hopp,
Nu slipper du din börda.
Skynda hit: Bär med flit
Pris och sånger Alla gånger du betänker
Allt vad gott dig Jesus skänker.

Gud, förr än världen skapad var,
Mig till sin arving utvalt har
I Sonen, den han sänder:
Ja, han i Skriften detta lär,
Att Jesus Frälsermannen är,
Som straffet från mig vänder. —
Ack, vad råd I Guds nåd!
Vad mig felar, Jesus helar,
Lagen fyller, Och bär upp vad jag förskyller.

(Ur Christelig Sångbok av *P. H. Syréen.*)

Evangeliska alliansens inbjudan till allmän bönevecka den 7—14 januari 1934.

Till alla som i Herrens Jesu namn åkalla Gud.

Åter nalkas den vecka, då de kristna över hela världen kallas att samlas till gemensam bön.

När vi låta tanken gå tillbaka till de förhållanden, som rådde före världskriget, blir det klart för oss, att den värld vi nu leva uti är väsentligen olik den vi känna från gången tid. Låt oss såsom en förberedelse för vår bönevecka lägga märke till några av de sakförhållanden, som äro kännetecknande för den värld, i vilken vi nu befinna oss, och må vi låta dessa förhållanden bliva böneämnen, som giva åt vårt bedjande den verklighetsprägel, som det eljest lätt skulle komma att sakna.

Många gamla värden hava gått förlorade. Vårt sedan gammalt bestående samhällsskick har fått en hård stöt. Den frågan rör sig i människornas sinnen, om inte hela det ekonomiska system, som uppbär den moderna civilisationen, står i fara att störta samman.

Överallt i världen märka vi, hur avfallet från kristen tro alltmer griper omkring sig. Såväl bland de bildade som bland de breda lagren hava skaror övergivit tron på Gud. Den öppna och fräcka förnekelse, som vi möta i bolsjevismen, är blott att betrakta såsom slutresultatet av ett verk, som länge pågått inom vår västerländska civilisation.

Uppgivandet av kristen tro har följts av djupt förfall på det moraliska området. Människorna äga icke den kraft, som behöves för att hejda dem i deras jakt efter makt och njutning. För många har livet förlorat sin evighetsbetydelse.

Enär människohjärtat ej i längden kan nöja sig utan ett föremål för tillbedjan, få vi bevittna, huru nya sociala och politiska rörelser uppstå, vilka äro besjälade av en utomordentlig hänförelse och kräva fullständig självuppoffring av sina anhängare. Genom det mod och den självförnekelse, som dessa rörelser kunna framvisa, utgöra de en ständig uppfordran till självrannsakan för den kristna församlingen.

Den kristne behöver trots allt detta ej frukta, även om jorden omvälvdes. Guds fasta grund, lagd i Kristus, vacklar icke.

Det finnes ock mycket omkring oss, som bör framkalla tacksamhet. Män och kvinnor vinnas för Kristus. Den Helige Andes verk uppenbarar sig på många nya sätt. Man upptäcker mer och mer, vad den kristna sanningen har att säga i den närvarande situationen. Allvaret i tidsläget tvingar till eftertanke och frambringar en ny känsla av hjälplöshet. I många fall framlocka prövningarna det bästa i människan.

Under blygsel och ånger måste vi erkänna, att församlingens vittnesbörd icke på långt när motsvarat det nuvarande tidslägets krav och behov. Vad vi framför allt böra bedja om är en förnyelse av den kristna församlingens liv och kraft, och detta i en högre grad än vi hittills hava vågat tänka oss. Men här gäller det en väckelse enligt Guds vilja — ej vår, vilket måhända blir någonting alldeles olikt våra förutfattade meningar och förväntningar. För att nytt andligt liv skall växa fram fordras, att människan inför Gud vågar se verkligheten, sådan den är. Om vi mena allvar, måste det bliva vår bön, att vi måtte föras ansikte mot ansikte med livets djupaste verkligheter, sådana de te sig i nutiden, och att vårt hjärta måtte bliva lösgjort från alla falska föreställningar, på det att vi i likhet med dem, som hava sett livet med ohöljd blick och utan fruktan och mött Gud i Kristus såsom livets medelpunkt, må skickliggöras att tala till människorna med makt och övertyga dem om nödvändigheten av en verklig avgörelse för Kristus.

Söndagen den 7 januari.

Texter för predikningar och anföranden.

Guds dom. Rom. 1:18, 24, 25; 2:1; 1 Petr. 4:17.

Fruktan och tro. Mark. 4:40; Ps. 27:3; 112:7.

Vårt behov av bättring. Mark. 1:15; Matt. 18:3.

Måndagen den 8 januari.

Världens nöd.

Låtom oss tacka för

att Gud regerar;

att framtiden vilar i dens händer, som vi kunna fullt och helt lita på;

att Gud genom sina domar kallar människorna till bättring.

Låtom oss bekänna

vår benägenhet för självöverskattning och självtillit;

vår medansvarighet för människornas upproriskhet mot Gud och deras öppna förnekelse och förkastande av honom.

Låtom oss bedja

att Gud måtte förbarma sig över sina

skapade varelser och frälsa folken från deras blindhet och hjärtats förhärdelse;

om nåd till ånger och mer levande tro på Herren Jesus Kristus;

för dem som i dessa tider av förvirring och rådvillhet bära ansvaret för allmänt väl.

Bibeltexter: Ps. 97; Rom. 1: 18—32; Luk. 1: 67—80; Hos. 14.

Tisdagen den 9 januari.

Kristi församling.

Låtom oss tacka

för att den bevarat och utbrett evangelium;

för andegemenskapen mellan dess medlemmar;

för att den i sig innesluter människor av alla folk och raser;

för den helgonskara den har fostrat.

Låtom oss bekänna

vår brist på evighetssinne och att vi i följd därav icke som sig bort framburit ett övertygande budskap;

vår brist på förståelse för nutidsmänniskan och därav härflytande brist på förmåga att övertyga människorna om nödvändigheten av pånyttfödelse och ett helt överlämnande åt Kristus såsom Frälsare, Herre och Konung.

Låtom oss bedja

om nåd att höra och förstå Guds ord till vår tid;

om befrielse från de bojor som binda oss vid det förflutna och om nåd att med frimodighet våga gå den okända framtiden till mötes.

Bibeltexter: Ef. 3; Jer. 2: 4—13; Luk. 12: 35—40; Uppb. 7: 9—17.

Onsdagen den 10 januari.

Det inbördes förhållandet mellan folken.

Låtom oss tacka

för vad gångna släkten genom sitt arbete åstadkommit och för det arv, som de hava lämnat åt oss;

för den ömsesidiga vinst folken gjort genom att lära och mottaga av varandra.

Låtom oss bekänna

den överhandtagande misstänksamheten, misstron, fiendskapen och den nationella självhävdelsen och självviskheten;

benägenheten att förstöra den sociala enheten genom bruk av våld.

Låtom oss bedja

om en klarare syn på det mänskliga livets verkliga mening och mål;

om en förnyelse av profeternas ande;

för dem, som äro kallade att vägleda sitt eget folks liv och att rådslå i mellanfolkliga spörsmål.

Bibeltexter: Ps. 96; Ef. 2: 11—22.

Torsdagen den 11 januari.

Världsekonomien.

Låtom oss tacka

för de gåvor Gud giver genom allt som jorden frambringar och som människan åstadkommer med sina händer;

för vetenskapens mångfaldiga upptäckter och de möjligheter, som genom dem öppnas till att öka mänsklighetens frihet och välfärd.

Låtom oss bekänna

försyndelserna i våra ekonomiska mellanhavanden;

bristen på broderlighet och kärlek;

att Kristi församling icke såsom sig bör förmått göra kristendomen gällande i det ekonomiska livet.

Låtom oss bedja

att de kristna måtte få en djupare förståelse för sitt ansvar i fråga om världsekonomien;

att de som hava sin verksamhet på vetenskapens fält må utföra sitt arbete av kärlek till Gud och helga sina gåvor åt honom;

att vishet, insikt och mod måtte givas åt nationalekonomer och statsmän i deras ansträngningar att lösa världens ekonomiska problem;

för skarorna av arbetslösa.

Bibeltexter: 1 Mos. 1: 24—31; Mark. 10: 23—27; Luk. 12: 13—21.

Fredagen den 12 januari.

Den kristna världsmissionen.

Låtom oss tacka

för den kristna församlingens tillväxt och utbredande över hela världen;

för nya andliga rörelser och uppvaknandet till nytt liv;

för missionärernas hängivenhet och trohet.

Låtom oss bekänna

otillräckligheten av våra bemödanden, både när det gäller deras omfattning och deras beskaffenhet;

vår trångsynthet;

vår svaga tro.

Låtom oss bedja

för dem som arbeta i Kristi namn

i den inre missionen,

bland judarna,

i Japan, Korea, Kina, Indien, Palestina och Mindre Asien;

i Afrika, Sydamerika, Söderhavsöarna;

i Ryssland;

om nya arbetare och att de måtte bliva utrustade med naturliga och andliga gåvor.

Bibeltexter: Rom. 10: 12—18; 15: 30—33; Ef. 1: 15—23.

Lördagen den 13 januari.

Familjen och de unga.

Låtom oss tacka

för den gudomliga instiftelsen av familjelivet;

för den pånyttfödelse, som världen genomgår i varje nytt släktled;

för det ädelmod, den vågsamhet och den hoppfullhet som vi finna hos de unga.

Låtom oss bekänna

att vi icke visat tillräcklig förståelse för de unga;

att vi ha fördrag med förhållanden, som förstöra familjelivet.

Låtom oss bedja

att Guds mening med familjelivet måtte på nytt bliva förstådd av mänskligheten;

att en ny syn på Jesus Kristus såsom Herren och Frälsaren måtte förlänas den nutida ungdomen;

för alla professorer, lärare och övriga arbetare bland ungdomen.

Bibeltexter: Mark. 10: 1—16; Matt. 18: 1—14; Joel 2: 23—32.

*

Det synes kommittén, att det i hög grad skulle kunna främja böneveckans syftemål, om de kristna i Sveriges bygder, särskilt i sammanhang med böneveckans begynnelse och avslutning, kunde gemensamt samlas till bön och Guds ords betraktande, och den ville därför jämte Evangeliska alliansens cirkulär, som härmed utsändes, rikta en vädjan till alla att, där det låter sig göra, söka anordna sådana möten.

O. BERNADOTTE,
Ordförande.

Eskil Andræ.	*J. Hurtig.*
C. E. Benander.	*Eskil Levander.*
Valdus Benglson.	*J. Nyrén.*
J. Byström.	*K. A. Wik.*
Karl Fries.	*Jakob Lundahl.*

P. E. Fröberg,
Sekreterare.

Från de utresande missionärerna.

(Utdrag ur privatbrev.)

På Indiska Oceanen den 30 okt. 1933.

När vi tänka tillbaka på de veckor vår resa varat och på de sista dagarna tillsammans med de kära vännerna i Stockholm, måste vi med psalmisten utbrista: »Hans nåd är väldig över oss.» På ett underbart sätt ha vi dag för dag fått erfara Guds stora och trofasta ledning. Nog förnimma vi inom oss ett stort jublande tack både emot Gud först och främst och emot alla de människor, som på ett eller annat sätt fått vara Guds sändebud till oss eller hjälpare på vår väg, men ack, vad vår tunga blir stum just då vi varmast

och innerligast ville ge uttryck för vårt hjärtas stora tacksamhet.

*

Det börjar lida framåt middagstiden, fredagen den 20 okt, och överallt råder en intensiv brådska. Vi ha siktat land, Egypten, och manskapet äro i fullt arbete på däck med att ställa i ordning för landningen. Passagerarna arbeta också på sitt vis. Vart man ser sitta passagerarna lutade över brevskrivning, ty vem vill inte ha iväg så mycket post som möjligt. Jag har fått en god plats i matsalen bredvid ett fönster, så det är drägligt hett omkring mig. Just som jag sitter vid min skrivning får jag höra något prassla i fönstret. Jag ser upp och finner till min stora förvåning en fågel, till utseende och storlek ungefär som en trast, sitta i fönstergluggen. Vi titta på varandra en stund, och så ger han sig av igen efter den lilla vilopausen, sedan han sagt mig, att vi nu snart skulle vara framme.

Någon halvtimme därefter saktar båten av, och en liten stund senare äro vi inne i hamnen, där några stora båtar ligga före oss. Särskilt uppmärksammas en stor båt, som visst är från Syd-Amerika. Den är alldeles överfull av färgade människor, tyckes det. Vid sidan av den stora båten ligga tjogtals småbåtar, vilkas ägare göra allt de kunna för att bjuda ut sina medförda varor, såsom frukt, mattor och bonader. De göra tydligen goda affärer, ty i en jämn ström sker utbytet av varor och pengar i korgar, som hissas upp och ned. Nu har vår båt lagt till vid pontonbryggan, som leder över till kajen. Vi försöka komma fram till trappan, som leder ned till bryggan, men innan vi hunnit dit är trappan redan äntrad av en hel hop med svarta. Det är polismän men också åtskilliga, som kommit upp för att tjäna pengar på oss passagerare. Vi ha emellertid ingen tid för dem, men vi kunna inte undgå att lägga märke till hur en av dem börjar sina trollkonster och samlar en stor skara omkring sig.

Nu var det äntligen vår tur att gå i land. Aldrig kunde jag därhemma tänka mig att vi skulle bli så uppmärksammade, som fallet blev här i Port-Said. Vi blevo bokstavligen stormade utav alla dessa män som önskade bli våra färdledare. De unga flickorna sprungo omkring oss önskande sälja skoband och andra småsaker. Det hjälpte ej vad vi sade utan följd av denna larmande hop tåga vi gatorna framåt till postkontoret. Där blevo vi av med dem så när som på en som absolut ville visa oss omkring, trots det Maria sa' att hon hade varit i Port-Said förut och visste vägen. Sedan han följt oss till några affärer, bad han så bevekande att han skulle få en slant för sin förmenta möda, och när hans begäran var villfaren, blevo vi äntligen ensamma och kunde gå lite ostörda. Vi sågo oss omkring en god stund och det var verkligen intressant att se allt detta nya och därtill var det så gott att få röra på benen en smula, ty de trånga däcken ombord erbjödo oss inte så stora möjligheter till promenad.

Vid 8-tiden avreste vi från Port-Said, men dessförinnan blev vår båt omringad av dessa energiska affärsmän, vilka vi tidigare sett vid sidan av den sydamerikanska båten. Det var ett larm och en säljareiver ungefär som på gatorna därinne i stan. Att båten började gå bekymrade dem ej. Affärsmännen hissade alltjämt sina korgar upp till sina kunder på däck. Nu hade det blivit roddarnas tur att visa vad de dugde till. En god stund orka de följa med, trots att vår båt ökat farten. Snart måste de dock ge tappt den ene efter den andre och slutligen ha vi blivit dem kvitt, säkerligen åtskilliga »pund» lättare. Vårt lilla sällskap ansåg sig dock inte ha råd och förresten ingen lust heller till något handelsutbyte med dem, så på oss tjänade de ingenting.

*

Kanalen låg svart omkring oss, men därborta akteröver gnistrade det som från tusende stjärnor, och det höga fyrtornet kastade med jämna mellanrum hela knippen av ljus efter oss. Port-Said — gränsen mellan Västerlandet och Österlandet — hade vi således passerat. Anade månne

Ferdinand de Lesseps, vars staty vi passerade vid ingåendet, att här skulle över 100.000 människor bli bosatta. Nu var det emellertid ett faktum liksom ock att hans staty årligen passeras av tusentals fartyg.

Port-Said. Det synes mig ligga något alldeles särskilt, som jag ej kan bestämma, över detta namn, denna stad. Än glimma ljusen därborta, men ändå, varför syntes staden vara så mörk? Det är sagt i ett enda ord: Islam. Det går liksom en rysning genom mig, när jag uttalar detta ord. Ack, du Islams folk, varför ska du vara så förblindat!

Så gå mina blickar ut i rymden mot den andra stora världsdelen Asien. Jag ser ingenting. Allt är mörker. Men för min inre blick ser jag ljuspunkter, som lysa så klart. Det är stegen av de många, som gått före oss. »Åh, Herre, giv Du, att vi, som nu gå ut, även måtte få nåd att kunna lämna en liten strimma av ljus efter oss, där vi gå fram!»

*

Vi ha nu hunnit ett gott stycke in i kanalen, som här följes av en stor landsväg samt järvägen till Kairo. Det är som sagt kväll, så vi kunna tyvärr inte se allt det intressanta vi resa förbi.

Morgonen därpå voro vi komna till den jämförelsevis stora sjön »Great bitter lake». Jag blir förvånad, då jag erfar, att det var just genom denna sjö, som man anser att Israels barn en gång vandrade. En engelsk missionär talade dock om för oss, att han trodde, att platsen för genomtåget måste vara längre söderut.

Hur som helst, det var i alla fall ofantligt intressant att få resa fram genom dessa historiska trakter. Det var så skönt, att låta tanken vila vid detta, att har Herren i forna dagar förmått föra de sina t. o. m. genom djupa vatten, så är han än idag mäktig att hjälpa sina barn. Det ger sådan vila åt själen denna barnsliga förtröstan.

Frampå dagen passerade vi Suez, där kanalen slutar. D. v. s. Suez se vi på avstånd bara, platsen vid kanalmynningen är Port-Tewfik, men den syntes vara som en hel liten stad, och den är ju även nära förbunden med Suez.

Vi ha nu kommit in i själva Röda havet. På vänstra sidan den stora öknen och på den högra de väldiga Attaka-bergen, som på sina ställen nå en höjd av mer än 800 m.

Eftersom vi ha god medvind dröjer det inte länge förrän vi se Suez alltmer försvinna i fjärran. En lång resa ligger framför oss, och någon landning förrän Colombo skulle det inte bli. Värmen börjar bli tryckande. I våra hytter äro vi så litet som möjligt. Termometern visar c:a 33 gr. C., så det tycka vi räcker till ett gott stycke. Ett par nätter försöker jag sova på däck, men någon vila i egentlig mening blir det ej där heller. På dagarna sitta vi på akterdäcket, där hettan inte är fullt så besvärande på grund av den nordostliga vinden, som alltjämt blåser. Dag lägges till dag, varunder vi äro fullt sysselsatta med läsning och brevskrivning, och så småningom ha vi även lämnat Röda havet bakom oss och stävar för full maskin över Indiska Oceanen mot Colombo, som vi skola anlöpa den 2 nov.

*

Några dagar senare.

Det var verkligen mycket intressant att få se den vackra palmön Ceylon stiga upp ur havet. Sådan frodig grönska hade vi inte sett på länge, ja kanske aldrig förr.

Vi blevo i Colombo mycket väl emottagna av Frälsningsarméns missionär, major Anna Bengtson från Landskrona. Fröken Johansson hade nämligen ett ärende till dem, och på så sätt kom vi att få en angenäm samvaro å Arméns räddningshem, där major Bengtson har sitt arbete. Tack vare henne fingo vi även en jämförelsevis god överblick över staden och Arméns arbete här, vilket vi förstodo är betydelsefullt och inte utan frukt. Om själva staden vore nog mycket att skriva, men härom kommer en bättre penna än min att lite senare meddela.

Vi må alla så utmärkt bra. Visserligen har sjön varit en smula gropig här och

var den sista sträckan, men inte värre än att vi kunnat hålla oss uppe. Snart nå vi land igen — Belawan och därifrån sända vi våra allra varmaste hälsningar.

Arvid Hjärtberg.

Chang-Chih-chiang.

Översättning från engelskan av *Erik Folke.*

(Forts.)

Under striderna i Honan år 1922 förde jag befälet över den arméfördelning, som befann sig väster om järnvägen vid Chengchow. Min styrka var blott en tiondedel av fiendens, och det syntes hopplöst att kunna hålla stånd mot densamma. En dag tillbakakastades båda flyglarna av min armé. En stor skara av mina soldater drog sig ur striden, och inga trupper kommo till undsättning. Ställningen var ytterligt kritisk. Faran var ögonskenlig. Jag vände mig till Herren i min nöd och bad så: »Jag har kommit hit för att rädda detta folk från deras förtryckare och bli till välsignelse för varje laglydig medborgare. Vinner vår fiende i dag, hur skall det då gå för det arma folket i Honan.» Jag bad enträget och med djupt allvar, och då jag slutat min bön, kom Herrens ledning sålunda: »Bekämpa fienderna med mod och tillförsikt. De skola ej tillfoga dig någon skada.» I den stunden voro vi skottavla för fiendernas granater. Dessa voro ej mer än tre hundra meter ifrån oss. De förföljde oss häftigt. Mina officerare och män veko undan nerstänkta av blod. T. o. m. Röda Korsets män flydde och lämnade de sårade åt sitt öde. Mitt hjärta var uppfyllt av ångest. Jag såg ingen utsikt att komma undan, ty fienden var allaredan över oss. Mitt livgarde sökte övertala mig att draga mig ur striden och invänta förstärkning. Några av dem ville med våld tvinga mig till flykt. Just då fattade jag ett fast beslut att lyda Guds röst och ej inlåta mig på några kompromisser. Här gällde det att offra själva livet för fosterlandet. Det och endast det var min plikt. Skulle jag gå genom döden, vore den endast en väg till himlen, där jag finge möta min Herre och Frälsare. Och det skulle jag räkna som en outsäglig glädje. Varför skulle jag då frukta. Jag höjde min hand och ropade med kommandoröst till min trupp att rycka fram mot eldlinjen. Jag hade endast en styrka på tre hundra man med fyra maskingevär. Dessa lät jag tränga fram, spridda utefter en ny löpgrav. De anstormande fienderna voro oerhört vilda. De hade redan intagit en by, som låg alldeles intill vår löpgrav. Jag gjorde mitt allra bästa att ingiva mina män mod. På samma gång studerade jag noga fiendernas rörelser. Då dessa mötte vårt tappra motstånd, började de känna sig ovissa rörande vår verkliga styrka och tvekade att rycka fram vidare. Nu bad jag ännu enträgnare och satte hela min tillit till Herrens hjälp. Jag gav order till mina män att rycka fram till attack och gick själv i spetsen. Våra fiender, som nu trodde, att vi fått förstärkning, drogo sig hastigt tillbaka, och vi voro i en någorlunda trygg position. Synnerligen anmärkningsvärt är det, att icke en enda av mina män blev sårad. Det är verkligen värt att sätta sin förtröstan till Gud.

Någon tid efteråt, då jag vistades i Kaifeng i provinsen Honan, hade jag en ännu djupare erfarenhet av Guds oändliga godhet mot mig. Jag beundrade aposteln Paulus, som kunde betrakta allt det jordiska goda som avskräde. Jag ville ock för min del ägna mig helt åt Ordet och bönen och anhöll därför upprepade gånger om avsked. Men generalen svarade: »Stannar du på din post, vinner du bättre resultat av din predikoverksamhet. Du får kanske föra alla dina officerare och dina män till Kristus. Vore inte det ett verk för Herren.»

År 1923 var jag åter i Pekings närhet. Jag leddes då genom Guds nåd till ännu mer ingående studium av Ordet och till ännu enträgnare bön, och till min glädje fann jag, att allt är möjligt för den som tror. Varje söndag delade jag med mig av den välsignelse, jag själv fått mottaga, lika åt kristna och icke-kristna. Så stärk-

tes de kristna i tron, och många av de icke-kristna kommo till Herren. Det var genom den Helige Andens drivande makt jag fick min frimodighet. Bittida och sent var jag i verksamhet för Herren under Andens ledning.

Herren ledde mig även då att börja verksamhet bland fångarna i Peking, och många av dessa bekände under tårar sina synder. Efteråt har jag haft besök av flera av dem. De ha med glädje berättat om sin omvändelse och tackat för att de fingo höra evangelium. Detta fröjdade mitt hjärta. Jag fick ständiga anledningar till tacksägelse och till att giva ära, lov och pris åt Herren.

Samma år hände det sig, att floden Yungting började stiga över sina bräddar. Flera byar voro redan översvämmade och skörden var förstörd. Staden Tunghsien låg nära huvudfloden. Dess borgmästare kom och begärde min hjälp, då staden var i stor fara att bortsopas. Han begärde femhundra man, men jag kände att Herren ville, att jag skulle sända ett större antal. Jag sände därför hela bataljonen att bygga vallar på flodens båda stränder. Dag och natt ledde jag arbetet. Vi voro alla mycket uttröttade.

En natt vid midnattstid blev himlen plötsligen alldeles svart av moln. Ett skyfall följde och floden började stiga allt högre. Flodfåran var i vanliga fall flera fot högre än det omgivande landet. Skulle det hända, att vattnet översvämmade vallen, vore allt vårt arbete förgäves. Hundratusen man skulle ej kunna hejda ödeläggelsen. Min ängslan var mycket stor. Den enda utväg jag hade var att bedja oavbrutet och intensivt. På morgonen samlades vi till bönemöte. Alla officerarna voro närvarande. Snyftningar och gråt hördes överallt. Vid bönemötets slut höll regnet upp, och flodvattnet började sjunka. Det var på håret när att dammarna brustit och de åtta hundra byarna utmed floden sopats bort. Alla de vid bönemötet närvarande voro djupt gripna, och jag tackade Herren för hans barmhärtighet. Under det året stärktes jag mycket i mitt andliga liv.

*

Nyårsdagen 1923 fattade jag bland annat beslutet att leva endast på vegetabilier, men jag beslöt mig också för att dagligen läsa ett kapitel i Gamla Testamentet och ett i det Nya. Uraktlät jag det någon dag, skulle jag gottgöra min försummelse den följande. I min Bibel nedskrev jag denna bön: O, Gud, jag tackar Dig att Du givit mig Din nåd, som leder mig att dagligen läsa i både Gamla och Nya Testamentet, ty jag känner, att där äro eviga livets ord till finnandes. Och jag är viss därpå, att jag i Bibelns läsning funnit ett vapen emot synden och en väg till frälsning. Och därför har jag beslutat att läsa Skriften om och om igen, att stryka under om och om igen, att jag måtte tillägna mig mer och mer av dess innehåll och så fördjupas i mitt andliga liv. O, Fader i himmelen, jag vill efterlikna min Frälsare i att alltid vara i de stycken, som tillhöra Dig. Framför allt beder jag Dig hjälpa mig att likna Paulus, han som räknade allt som avskräde, på det att han måtte vinna Kristus. Jag beder Dig, himmelske Fader: Hjälp mig att upphöja Din makt. Fullborda Din vilja i mitt liv och i Dina utvaldas liv, nu och alltid. Amen.

Samma år fick jag av Mr. Dawis, tillhörande Ficktestamentsförbundet, ett ficktestamente. Detta hjälpte mig att trägnare än förut studera Ordet. Vid morgonandakten den 13 jan. nedskrev jag ur djupet av mitt hjärta följande bön: O, Herre, jag beder Dig, låt Din Ande leda mig så att min ande må dagligen förnyas och mitt liv må förhärliga Dig. Stärk min andliga människa och gör mitt samvete mera känsligt. Hjälp mig att ej glömma Dig, icke ens under de korta stunder då jag intar min måltid. Under livets jäkt och buller låt mig ihågkomma Dig, med ett ord, hjälp mig att tänka på Dig varje ögonblick. Din nåd manar mig att med iver läsa Bibeln, ty jag har Dina ord kära, och de äro min fröjd. Det är nog för mig att få göra Din vilja, ja, att likt Paulus anse all fåfänglig ära såsom avskräde, att jag så må vinna vår Herre Jesus Kristus. Amen.

Somliga klandrade general Chang för

att han omfattat en utländsk religion och sökte förmå honom att tro på en reformerad buddism. Dessa svarade han: Om I ansen, att kristendomen bör omskapas efter buddistiskt mönster, kommer jag aldrig, så länge jag lever, att gå med på något sådant. Vad jag tror på är på den gudomliga uppenbarelsen. Vad jag söker är sanningen. I mitt hjärta gör jag ingen skillnad på inhemskt och utländskt. För mig är det avgörande, om det är sanning eller icke.

En vän skrev till mig: »Ingen sann kristen kan vara soldat.» Jag svarade: »Skola vi rädda Kina från undergång, kan det bäst ske genom att vi få en armé av sanna kristna. Detta är vårt stora behov just nu. Endast en verklig kristen kan visa ett självuppoffrande sinne. Han lämnar aldrig något halvgjort. Han håller ut intill änden.»

Efter varje drabbning kände jag djup smärta över, att så många liv blivit spillda. Jag gav därför mina män befallning att behandla fienderna milt och att giva skydd åt folket på alla platser, vi intagit. De skulle förklara för dem, att vi kämpade för principer och ej av hämndkänsla. Jag sökte alltid inskärpa nödvändigheten av att visa mildhet och kristligt sinne. Jag tänkte på det gamla ordet: »Militarismen är olycksbådande.» »Då goda regenter styra ett land under ett århundrande blir det slut på grymhet och överväld», samt, »De, som ej ha sin glädje i att döda, kunna ena ett folk.»

Vidare tänkte jag på Gud, som av hjärtat vill liv och icke död, och på Jesus, som älskade sina fiender. För mig hade världens tomma ära intet värde. Jag ville lämna allt och verka enbart för människors frälsning, ägna mig helt åt studiet av Ordet och åt dess förkunnande, vittna om honom, som är Gud och en Fader för alla folk, samt om Jesus Kristus, världens Frälsare. Om var och en, så resonerade jag, satte detta som mål för sitt liv, skulle ej endast Kina bliva räddat, utan alla folk skulle få åtnjuta ständig ro och frid. Jag bad därför, att hela mitt liv hädanefter skulle vara helt helgat åt Herren. Jag ville ägna hela min tid åt att intränga i Guds ord, så att jag måtte kunna göra kunnig Herrens nåds härlighet, min Faders vilja och sprida frälsningens kunskap. Det har varit min åstundan ända ifrån min omvändelse, men till min sorg har jag ej ännu kunnat förverkliga det. Men kanske Herren har en annan uppgift för mig.

Jag har låtit trycka en upplaga av Bibeln, avsedd att givas som gåva till mina vänner och till andra, som visat intresse för den kristna religionen. Jag ville därmed söka leda andra till Herren; ty sedan jag lärt känna Kristus ville jag göra mitt allra bästa för att få honom känd för mina medmänniskor. Som en introduktion att medfölja gåvan lät jag trycka dessa ord: »Jag lämnar Eder denna Bibel som gåva, icke som en artighetsbetygelse, utan därför att det är Guds vilja. Jag älskar och högaktar Eder, och hoppas, att Ni vill alltid föra denna Bibel med Eder och dagligen studera den. Bed oavlåtligen, uthålligt och outtröttligen, så skall mycken visdom givas Eder samt kraft att undfly synden och att förstå sanningen, och Ni skall få mottaga det eviga livet. Hoppet om frälsning för vårt folk, vår ras och för hela skapelsen vilar på Eder.»

Jag är djupt medveten om mina brister och fel. Då jag ser tillbaka på mitt liv, fylles jag av skam över att jag ej varit i stånd att få bort dem. Men jag vill arbeta därpå utan att förtröttas. Mer och mer vill jag följa Pauli regel »Leva vi, så leva vi för Herren, dö vi, så dö vi för Herren. Evad vi leva eller dö, höra vi alltså Herren till.» Jag har kämpat den goda kampen, och jag vill sträva att hålla ut intill änden. Jag vill förgäta det, som är bakom mig, och sträcka mig mot det, som är framför mig och jaga mot målet. Jag vill stå på min post och uppbjuda all min förmåga att ödmjukt fylla min plikt med all kraft intill min död. Jag är fullviss därpå, att Gud skall giva sin nåd åt alla sina heliga, som blivit rättfärdiggjorda av tro nu och evinnerligen. Amen.

(Ur Chinese Recorder i sammandrag.)

På stormöte i Ishih.

Yuncheng den 31 oktober 1933.

Kära vänner.

Nu tänkte jag berätta något om stormötet i Ishih, där vi voro förra veckan. Fredagen den 24 oktober, årsdagen av vår ankomst till Kina, reste »vi sex» härifrån vid tiotiden på morgonen. Det kan inte påstås, att resan var så värst trevlig. Vi hade varmt, när vi startade, men efter ett par timmars resa var det så kallt, att vi kunde knappast klara oss för kölden. Vi voro framme vid fyra-tiden och blevo hjärtligt mottagna. Bröderna stannade hos Wilhelm Bergling, och vi tre systrar fortsatte till flickskolan. Vad det var roligt att komma dit och träffa alla kineser, som jag lärt mig hålla av vid ett tidigare besök. Det var roligt för de andra att komma dit, men säkert allra roligast för mig, efter som det ju är min blivande arbetsplats.

Samma dag på kvällen öppnades mötet. Wilhelm Bergling talade bland annat om att vi ej skola oroa oss för kläder och föda. Det har Gud lovat att sörja för, men att vi i stället som Nehemja borde sörja över tillståndet i församlingen.

Vid morgonbönen dagen därpå framlades särskilt bönens betydelse för vårt andliga liv. Senare på förmiddagen höllos två möten med endast en kort rast emellan. Klockan fyra var det församlingsmöte. Bland andra viktiga frågor behandlades också frågan om huru man skulle förfara med sådana föräldrar, som bortgifta sina döttrar till hedniska hem. Det beslöts, att sådana skulle uteslutas ur församlingen.

På kvällen talade en av Evangelistskolans i Yuncheng elever om Abrahams offer, huru ofta det går med oss som med Abraham, när vi i vårt hjärta gjort offret och äro villiga att ge Gud tillbaka, vad han begär, vi få mångdubbelt igen. Mötena fortsattes på söndagen. Högmässogudstjänsten leddes av Morris Bergling, som talade om huru vi böra vara beredda och vänta på Jesu återkomst. Klockan fem kom så den stund, då vi skulle få del av Herrens heliga nattvard. Det var så tyst i kapellet. Alla sutto i stilla förväntan. Först fingo vi lyssna till en predikan, om kärleken till vår nästa, huru viktigt det är, att vi själva få förlåtelse och förlåta andra, innan vi gå till Herrens bord. Därefter utdelades nattvarden av diakonerna.

Ännu hade vi ett möte kvar, då två andra elever från Yuncheng talade. Den ene talade om profeten Elisa och om vad Gud gjorde genom honom. Den andre hade bönen som ämne. Det överraskade och gladde oss att höra, huru mycket av verkligt värde dessa ynglingar hade att ge oss, och huru frimodiga de voro i sin förkunnelse.

När vi på måndagen samlades till morgonbön, hade en stor del av mötes-besökarne redan gått till sina hem.

Det hade varit något så stilla över mötet. Det förnams, att Gud talade till hjärtana. Inte sågo vi några yttre bevis därför, men nog tro vi, att de blevo välsignade. Vi hade bett om väckelse, kanske Gud började nu. Vi vänta och längta efter att få se stora ting bland dem. Bed med oss därom!

Nu vill jag också på samma gång tacka Er var och en för förbön. Jag har mer än en gång fått erfara nåden av att ha förebedjande vänner därhemma. Det går långsamt framåt med språket, men utan Edra böner kanske det inte skulle gå framåt alls. Sluta inte upp med att bedja för språkstudierna.

Över ett år har nu gått, sedan vi kommo till Kina. Jag kan av fullaste hjärta säga att det varit ett av Gud rikt välsignat år. Det är nåd att få gå som Guds sändebud hit ut till Kina.

Hjärtliga hälsningar från Eder tillgivna

Gudrun Boqvist.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Har du "sjöklart"?

Är det »sjöklart» ombord, käre broder?
Har du kursen mot himmelen satt?
Kan du lita på ratten och roder,
Har du skeppsljus för stormuppfylld natt?

Är kompassen justerad för färden
Till svårhunnen avlägsen hamn?
Och sextanten, min broder, — säg, är den
Ett gott instrument, värd sitt namn?

Kronometern, säg, visar den tiden?
Kan du lita orubbligt på den?
Är du rustad för stormiga striden,
Har du loggen satt ut, kära vän?

Och ditt sjökort, hur är det med detta,
Är du säker att väl det är gjort?
Kan tillitsfullt kursen du sätta
Efter kortet, till främmande ort?

Du behöver allt detta och mera,
Att av nåd uti Frälsarens namn,
Kunna farkosten tryggt navigera
Till Nya Jerusalems hamn.

Är det »sjöklart» ombord, käre broder?
Har du kursen mot himmelen satt?
Kan du lita på ratten och roder,
Har du skeppsljus för stormuppfylld natt?

CARL HOLMER.

Hans Stjärna i Östern.

30:e årgången.

Redigerad av *ERIK FOLKE.*

Innehåller:

Kyrkan i Mauritzberg. Ill.
Julsång.
Jesus vår broder, vår förlossning. Av *C. O. Rosenius.*
Väktare vad lider tiden? Av missionsföreståndare *Erik Folke.*
Från Kong-fu-tse till Kristus. Av doktor *Karl Fries.*
Herrens vägar. Av missionär *Carl F. Blom.*
Beredd jordmån. Av framlidne missionär *Oscar Carlén.*
I striden — vid trossen. Av missionär *Aug. Berg.*
Minnen. Av fröken *Lisa Blom.*
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Blomman i stormen. Av fru *Dagny Bergling.*
Tiggarkvinnan. Av fru *Olga Styrelius.*
Plantor i Herrens gårdar. Av fröken *Hanna Wang.*
Kunskapens nyckel. Av fru *Hilma Tjäder.*
I faror bland kommunister. Av fru *Anna Hahne.*
Från mörker till ljus. Av missionär *Joh. Aspberg.*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1:50; kart. kr. 2:— och klotb. kr. 3:—. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

ETT TACK!

Årets sista numrer av Missionstidningen Sinims Land utsändes nu, och vi vilja begagna tillfället för att till alla tidningens läsare uttala ett varm tack för gemenskap under detta nu snart förflutna år.

På annan plats tacka vi för hjälp med tidningens spridning. Här vilja vi uttala ett varmt tack till var och en, som tagit del av tidningens innehåll, och särskilt till dem, som på något sätt låtit innehållet bära frukt i handling. Tack för förböner, för offer och för kärleksfullt intresse, som tagit sig uttryck på så många sätt!

Innerligt hoppas vi att få fortsätta gemenskapen även under kommande år, och vi bedja att nu till sist få tillönska alla läsare av Missionstidningen Sinims Land

Ett gott av Gud
rikt välsignat nytt år!

PRENUMERATIONSANMÄLAN.

MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND

anmäler härmed sin 39:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1934 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsföreståndare Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Missionstidningen Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran m. m.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Missionstidningen Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva den många nya verksamma vänner. Till prenumerantsamlarna såväl som till andra, vilka visat kärleksfullt intresse för tidningen, ber red. att få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack.

Vidare bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumeration kan verkställas både på postkontoren och på Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid för Missionen fördelaktigare om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi särskilt anbefalla detta tillvägagångssätt. I så fall sändes tidningen, om så önskas även i enstaka exemplar, såsom utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2:25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **10 44 59. 10 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Gud vare tack! — Från Red. och Exp. — Julsång. — Ev. Alliansens inbjudan. — Från de utresande missionärerna. — Chang Chih-chiang. — På stormöte i Ishih. — Har du »sjöklart»? — Ett tack. — Pren.-anm.

Stockholm 1933. Svenska Tryckeriaktiebolaget.